ஸ்ரீ:

மணவாளமாமுனிகள் விஷயமான ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்துதிகள்

श्री वादिभीकरगुरुभिरनुगृहीतं

॥ श्री वरवरमुनिसुप्रभातम् ॥

1. ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ வரவரமுனி ஸுப்ரபாதம்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா
(ஸ்ரீபெரும்பூதூர்)

தனியன்

वेदान्तदेशिककटाक्षविवृद्धबोधं कान्तोपयन्तृयमिनः करुणैकपात्रम् ।
वत्सान्ववायमनवद्यगुणैरुपेतं भक्त्या भजामि परवादिभयङ्करार्यम् ॥

வேதாந்ததேசிககடாக்ஷ விவ்ருத்திபோதம் காந்தோபயந்த்ருயமிந: கருணைகபாத்ரம்:।
வத்ஸாந்வவாயமநவத்யகுணைருபேதம் பக்த்யா பஜாமி பரவாதிபயங்கரார்யம் ॥

रविरुदितस्त्वथापि न विनश्यति मे तिमिरं विकसति पङ्कजं हृदयपङ्कजमेव न मे ।
वरवरमुनियोगिवर्य ! वरणीय ! दयैकनिधे ! जयजय देव जागृहि जनेषु निधेहि धियम् ॥ 1 ॥

ரவிருதிதஸ்த்வதாபி ந விநச்யதி மே திமிரம்
விகஸதி பங்கஜம் ஹ்ருதயபங்கஜமேவ ந மே।
வரவரமுநிவர்ய ! வரணீய ! தயைகநிதே !
ஜயஜய தேவ ஜாக்ருஹி ஜநேஷு நிதேஹி தியம் ॥

स्वप्नमिदं तव स्वमहिमानुभवैकरसं तदपि तथाविधं तदिति जातु न वेत्ति जनः ।
वरवरयोगिवर्य ! तदिदं विजहातु भवान् अपरिमितं हितं त्रिजगतामनुचिन्तयितुम् ॥ 2 ॥

ஸ்வப்நமிதம் தவ ஸ்வமஹிமாநுபவைகரஸம்
    ததபி ததாவிதம் ததிதி ஜாது ந வேத்தி ஜந:।
வரவரயோகிவர்ய ! ததிதம் விஜஹாது பவாந்
    அபரிமிதம் ஹிதம் த்ரிஜகதாமநுசிந்தயிதும் ॥

अवतरणं तदेव जगतामविवेकभृतां विविधहितावबोधनकृते हि कृतं भवता ।
तत इत एहि योगशयनान्मम नाथ ! जनान् अमृतमयैरपाङ्गवलयैरभिषेचयितुम् ॥ 3 ॥

அவதரணம் ததேவ ஜகதாமவிவேகப்ருதாம்
    விவித ஹிதாவபோதநக்ருதே ஹி க்ருதம் பவதா ।
தத இத ஏஹி யோக சயநாந்மம நாத ! ஜநாந்
    அம்ருதமயைரபாங்கவலயைரபிஷேசயிதும் ॥

शरदरविन्दबृन्दसुषमापरिपोषजुषा तव नयनेन केचन परे चरणेन तथा ।
मधुरगभीरधीरचतुरैरुदिनैरितरे वरद ! धुरं धरन्ति भवसिन्धुममुं तरितुम् ॥ 4 ॥

சரதரவிந்தப்ருந்தஸுஷமாபரிபோஷஜுஷா
    தவ நயநேந கேசந பரே சரணேந ததா ।
மதுரகபீரதீரசதுரைருதிநைரிதரே வரத !
    துரம் தரந்தி பவஸிந்துமமும் தரிதும் ॥

परमनभोनिवास ! फणिपुङ्गव ! रङ्गपतेः भवनमिदं हिताय जगतो भवताऽधिगतम् ।
तदपि सदैव देव ! नृगनिं प्रकटीकुरुषे तदिह महत् तवैव कुरु वैवभमुद्भिदुरम् ॥ 5 ॥

பரமநபோநிவாஸ ! பணிபுங்கவ ! ரங்கபதே: பவநமிதம்
    ஹிதாய ஜகதோ பவதாதிகதம் ।
ததபி ஸதைவ தேவ ! ந்ருகநிம் ப்ரகடீகுருஷே
    ததிஹ மஹத் தவைவ குரு வைபவமுத்பிதுரம் ॥

त्वदभिमतप्रियस्त्वदनुवर्तनधन्यतमात् अलमतिरिक्त इत्यखिललोकसुबोधमिदम् ।
अवनितलं त्वदीप्सितमिदं च हि तत्र वसन् अयमखिलस्तदैव निरुपायमुपैति पदम् ॥ 6 ॥

த்வதபிமதப்ரியஸ்த்வதநுவர்த்தநதந்யதமாத்
    அலமதிரிக்த இத்யகிலலோகஸுபோதமிதம்
அவநிதலம் த்வதீப்ஸிதமிதம் ச ஹி தத்ர வஸந்
    அயமகிலஸ்ததைவ நிருபாயமுபைதி பதம் ॥

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

श्रीमदाचार्यपौत्रेण अभिरामवरार्येण अनुगृहीता

॥ सौम्योपयन्तृमुनिप्रपत्तिः ॥

2. ஆசார்யபௌத்ரரான அபிராமவராசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸௌம்யோபயந்த்ருமுனி ப்ரபத்தி

தனியன்கள்

श्री सौम्यजामातृमुनेस्सुपौत्रं श्रीभाष्यकाराङ्घ्रि सरोजभक्तम् ।
तन्मङ्गलं स्तोत्रमुदाहरद्यः तं सौम्यजामातृगुरुं प्रपद्ये ॥
सौम्योपयन्तृमुनिवर्यपदारविन्दे सम्यक्प्रपत्तिमथ मङ्गलमातनोद्यः ।
तत्पौत्रमार्यमभिरामवरं प्रपद्ये सत्वोत्तरं सकलजीवदयाम्बुराशिम् ॥

ஸ்ரீ ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநே ஸ்ஸுபௌத்ரம் ஸ்ரீ பாஷ்ய காராங்க்ரிஸரோஜபக்தம் ।
தந்மங்களம் ஸ்தோத்ரமுதாஹரத்ய: தம் ஸௌம்யஜாமாத்ருகுரும் ப்ரபத்யே ॥
ஸௌம்யோபயந்த்ரு முநிவர்யபதாரவிந்தே ஸம்யக்ப்ரபத்திமத மங்களமாதநோத்ய: ।
தத்பௌத்ரமார்ய மபிராமவரம் ப்ரபத்யே ஸத்வோத்ரம் ஸகலஜீவதயாம்புராசிம் ॥

श्रीमन् यतीन्द्रचरणप्रवणामलात्मन् ! धीभक्तिशान्तिकरुणादिगुणामृताब्धे ! ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! सतां जनानां प्राप्यौ त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 1 ॥

ஸ்ரீமந்யதீந்த்ரசரணப்ரவணாமலாத்மந் ! தீபக்திசாந்திகருணாதி குணாம்ருதாப்தே ! ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸதாம் ஜநாநாம் ப்ராப்யௌ த்வதீய சரணௌ
சரணம் ப்ரபத்யே ॥

पद्मालयारमणदिव्यपदाब्जयुग्मप्रेमामृताब्धिपरिवाहनिमग्नचेतः ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! सदाश्रितानां सेव्यौ त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 2 ॥

பத்மாலயாரமணதிவ்யபதாப்ஜயுக்ம ப்ரேமாப்திபரிவாஹநிமக்நசேத: ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸதாச்ரிதாநாம் ஸேவ்யௌ த்வதீய ।
சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

श्रीमन्पराङ्कुशवचोऽमृतपूरपान सम्बुद्धशौरिचरणानुभवप्रवाह ! ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! जगद्धितार्थ भव्यौ त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 3 ॥

ஸ்ரீமந் பராங்குச வசோம்ருத பூரபாந ஸம்புத்தசௌரிசரணாநுபவப்ரவாஹ ! ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஜகத்திதார்ய பவ்யௌ த்வதீய சரணௌ
சரணம் ப்ரபத்யே ॥

இந்தஸ்துதி Government Oriental Manuscripts Library, R. No. 4800 (P) ஓலை ஸ்ரீகோசத்திலிருந்து அதிகாரிகள் அநுமதியுடன் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர் ஸ்ரீ உ.வே. T. A. K. வெங்கடாசாரியர் ஸ்வாமியால் உதவப்பட்டது. இந்த ஸ்வாமிக்கு எங்கள் நன்றி உரித்தாகும். ஸ்ரீகோசத்தில் இந்த ஸ்துதியை அருளிச்செய்தவர் பெயர் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படவில்லை தனியன்களாக அமைந்துள்ள ச்லோகங்களிருந்து ஆசார்யபௌத்ரர் பணித்தது என்று அறியலாகிறது.

मुक्तिप्रदौ मुररिपोरिव पादपद्मे भक्त्याद्युपायरहितस्य परं मुमुक्षोः ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! समस्तलोकसेव्यौ त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 4 ॥

முக்திப்ரதௌ முராரிபோரிவ பாதபத்மே பக்த்யாதுபாயாரஹிதஸ்ய பரம் முமுக்ஷோ:।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸமஸ்தலோகஸேவ்யௌ த்வதீயசரணௌ
சரணம் ப்ரபத்யே॥

रामानुजार्यवरदर्शन धूर्वहेन्द्र ! कामादिदोषगुणदूरग देशिकेन्द्र ! ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! समस्तजीवबन्धो ! त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 5 ॥

ராமாநுஜார்யவரதர்சன தூர்வஹேந்த்ர ! காமாதிதோஷகுணதூரக தேசிகேந்த்ர ! ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸமஸ்தஜீவபந்தோ ! த்வதீயசரணௌ சரணம் பரபத்யே॥

वानाद्रियोगिवरमानस राजहंस ! वाधूलनाथवरदार्यवराभिवन्द्यौ ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! सरोजशङ्खचिह्नौ त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 6 ॥

வாநாத்ரியோகிவரமாநஸ ராஜஹம்ஸ ! வாதூலநாதவரதார்யவராபிவந்த்யௌ ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸரோஜசங்கசிஹ்நௌ த்வதீய சரணௌ சரணம்
ப்ரபத்யே॥

श्रीभट्टनाथमुनिवर्यवरेष्टदेवौ श्रीदेवराजगुरुपुङ्गवपारिजातौ ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! सदान्तरङ्गशिष्य त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 7 ॥

ஸ்ரீபட்டநாதமுநிவர்யவரேஷ்டதேவௌ ஸ்ரீதேவராஜகுருபுங்கவ பாரிஜாதௌ ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸதாந்தரங்கசிஷ்ய த்வதீயசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

रामानुजार्यवरवेङ्कटयोगिवर्यश्रीमन्नतार्तिहरसूरिभिराड्यमानौ ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! सदास्मदीयभाग्ये त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 8 ॥

ராமாநுஜார்ய வரவேங்கடயோகிவர்ய ஸ்ரீமந்நதார்த்திஹரஸூரிபிராட்யமாநௌ ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸதாஸ்மதீயபாக்யே த்வதீயசரணௌ சரணம்
ப்ரபத்யே ॥

आम्लानकोमलसुगन्धि सरोजरम्यावार्यैरनन्य शरणैरनुभाव्यमानौ ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! सदाशरण्यनाथौ त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 9 ॥

ஆம்லாநகோமலஸுகந்தி ஸரோஜரம்யவார்யைரநந்ய சரணைரநு பாவ்யமாநௌ ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸதாசரண்யநாதௌ த்வதீயசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே॥

मञ्जुप्रवालमृदुलौ ममपापिनोऽपि संसारसागर समुत्तरणप्रवीण ! ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! सुशीलभोग्य स्वमिन् ! त्वदीयचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ 10 ॥

மஞ்சுப்ரவாளம்ருதுலௌ மமபாபிநோபி ஸம்ஸாரஸாகர ஸமுத்தரணப்ரவீண ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! ஸுசீலபோக்யஸ்வாமிந் ! த்வதீயசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

अस्मत्कुलाधिपगुरूत्तमयोगिवर्य ! वादीन्द्रभीकरगुरोर्महितार्यवर्य ! ।
सौम्योपयन्तृमुनिवर्य ! भवत्कृपायाः पात्रंकुरुष्व भगवन् ! शरणं गतं माम् ॥ 11 ॥

அஸ்மத்குலாதிபகுருத்தமயோகிவர்ய ! வாதீந்த்ரபீகரகுரோர் மஹிதார்ய வர்ய ।
ஸௌம்யோபயந்த்ருமுநிவர்ய ! பவத்க்ருபாயா: பாத்ரம்குருஷ்வ பகவன் ! சரணம்கதம் மாம் ॥

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

श्रीदेवराजगुरुभिरनुगृहीता

॥ पूर्वदिनचर्या ॥

3. எறும்பி அப்பா அருளிச்செய்த

பூர்வதினசர்யா

தனியன்

सौम्यजामातृयोगीन्द्रचरणाम्बुजषट्पदम् । देवराजगुरुं वन्दे दिव्यज्ञानप्रदं शुभम् ॥

ஸௌம்யஜாமாத்ரு யோகீந்த்ரசரணாம்புஜஷட்பதம் ।
தேவராஜகுரும்வந்தே திவ்யஜ்ஞாநப்ரதம் சுபம் ॥

अङ्के कवेरकन्यायास्तुङ्गे भुवनमङ्गले । रङ्गधाम्नि सुखासीनं वन्दे वरवरं मुनिम् ॥ 1 ॥

அங்கே கவேரகந்யாயா: துங்கே புவநமங்கலே ।
ரங்கே தாம்நி ஸுகாஸீநம் வந்தே வரவரம் முநிம் ॥

இந்த ச்லோகம் மங்களாசாஸனரூபமானது. திருக்காவிரியின் கரையில் சிறந்ததாயும் ஸகலலோகங்களுக்கும்மங்களகரமாயும் அமைந்துள்ள ஸ்ரீரங்கத்தில் இனிதுவாழ்கின்ற வரவரமுனியை யடி பணிகிறேன்.

मयि प्रविशति श्रीमन्मन्दिरं रङ्गशायिनः । पत्युः पदाम्बुजं द्रष्टुमायान्तमविदूरतः ॥ 2 ॥

மயி ப்ரவிசதி ஸ்ரீமந்மந்திரம் ரங்கசாயிந:
பத்யு: பதாம்புஜம் த்ரஷ்டுமாயாந்தமவிதூரத:

அடியேன் தேவரீரைத் திருவடி தொழ வருகையில் தேவரீரே ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தொழப் புறப்பட்டெழுந்தருளுவதாக, அடியேனை விஷயீகரிக்கவே எழுந்தருளா நின்றது.

सुधानिधिमिव स्वैरस्वीकृतोदग्रविग्रहम् । प्रसन्नार्कप्रतीकाशप्रकाशपरिवेष्टितम् ॥ 3 ॥

ஸுதாநிதிமிவ ஸ்வைரஸ்வீக்ருதோதக்ர விக்ரஹம் ।
ப்ரஸந்நார்க்க ப்ரதீகாச ப்ரகாச பரிவேஷ்டிதம் ॥

पार्श्वतः पाणिपद्माभ्यां परिगृह्य भवत्प्रियौ । विन्यस्यन्तं शनैरङ्घ्री मृदुलौ मेदिनीतले ॥ 4 ॥

பார்ச்வத: பாணிபத்மாப்யாம் பரிக்ருஹ்ய பவத்ப்ரியௌ ।
விந்யஸ்யந்தம் சனைரங்க்ரீ ம்ருதுலௌ மேதிநீதலே ॥

आम्लानकोमलाकारमाताम्रविमलाम्बरम् । आपीनविपुलोरस्कमाजानुभुजभूषणम् ॥ 5 ॥

ஆம்லாந கோமலாகாரமாதாம்ர விமலாம்பரம் ।
ஆபீநவிபுலோரஸ்கம் ஆஜாநுபுஜபூஷணம் ॥

मृणालतन्तुसन्तानसंस्थानधवलत्विषा । शोभितं यज्ञसूत्रेण नाभिबिम्बसनाभिना ॥ 6 ॥

ம்ருணாலதந்து ஸந்தான ஸம்ஸ்தாந தவலத்விஷா ।
சோபிதம் யஜ்ஞஸூத்ரேண நாபி பிம்ப ஸநாபிநா

अम्भोजबीजमालाभिरभिजात भुजान्तरं । ऊर्ध्वपुण्ड्रैरुपश्लिष्टमुचितस्थानलक्षणैः ॥ 7 ॥

அம்போஜபீஜமாலாபி ரபிஜாத புஜாந்தரம் ।
ஊர்த்வபுண்ட்ரை ருபச்லிஷ்டம் உசிதஸ்தாநலக்ஷணை: ॥

काश्मीरकेसरस्तोमकडारस्निग्धरोचिषा । कौशेयेन समिन्धानं स्कन्धमूलावलम्बिना ॥ 8 ॥

காச்மீர கேஸரஸ்தோம கடார ஸ்நிக்த ரோசிஷா ।
கௌசேயேந ஸமிந்தாநம் ஸ்கந்தமூலாவலம்பிநா ॥

मन्त्ररत्नानुसन्धानसन्ततस्फुरिताधरम् । तदर्थतत्त्वनिध्यानसन्नद्ध पुलकोद्गमम् ॥ 9 ॥

மந்த்ரரத்நாநுஸந்தாந ஸந்ததஸ்புரிதாதரம் ।
ததர்த்ததத்வநித்யாந ஸந்நத்த புலகோத்கமம் ॥

स्मयमानमुखाम्भोजं दयमानदृगञ्चलम् । मयि प्रसादप्रवणं मधुरोदारभाषणम् ॥ 10 ॥

ஸ்மயமாநமுகாம்போஜம் தயமாநத்ருகஞ்சலம் ।
மயி ப்ரஸாதப்ரவணம் மதுரோதாரபாஷணம் ॥

आत्मलाभात्परं किञ्चिदन्यन्नास्तीति निश्चयात् । अङ्गीकर्तुमिव प्राप्तमकिञ्चनमिमं जनम् ॥ 11 ॥

ஆத்மலாபாத்பரம் கிஞ்சித் அந்யந்நாஸ்தீதி நிச்சயாத் ।
அங்கீகர்த்துமிவ ப்ராப்தம் அகிஞ்சநமிமம் ஜநம் ॥

भवन्तमेव नीरन्ध्रं पश्यन्वश्येन चेतसा । मुने ! वरवर ! स्वामिन्मुहुस्त्वामेव कीर्तयन् ॥ 12 ॥

பவந்தமேவ நீரந்த்ரம் பசயந்வச்யேந சேதஸா ।
முநே ! வரவர ! ஸ்வாமிந்முஹுஸ்த்வாமேவ கீர்த்தயந் ॥

त्वदनन्यविषयस्पर्शविमुखैरखिलेन्द्रियैः । भवेय भवदुःखानामसह्यानामनास्पदम् ॥ 13 ॥

த்வதந்யவிஷயஸ்பர்ச விமுகை ரகிலேந்த்ரியை:।
பவேயம் பவதுஃகாநாமஸஹ்யாநாமநாஸ்பதம்॥

இரண்டாவது ச்லோகம் முதல் இந்த பதிமூன்ருவது வரை ஒரே வாக்யமாகும். ஸ்வாமியின் பெருமைகளை முன்னிலையில் வைத்துப் பேசுகிருர் இங்கு. அடியேன் தேவரீருடைய திருவிருப்பைக் குறித்து வரும்போது தேவரீர் நம்பெருமாளைத் திருவடி தொழ உள்ளிருந்து புறப்பட்டருளுகிறது (அடியேனை விஷயீகரிக்க எழுருந்தருளுவதுபோல் தோன்றுகிறது) *(2)*. தேவரீருடைய ஸ்வேச்சையால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட அழகான தேவரீருடைய விக்ரஹம் அமுதக்கடல் போல், கண்கூசாத குளிர்ச்சி உடையனுனல் ஸூர்யனுடைய ஒளிபோல் காந்தியுடன் சேவை சாதிக்கிறது. (ஸூர்யனுடைய ப்ரகாசமும் சந்த்ரனுடையகுளிர்ச்சியும் சேர்ந்ததுபோல என்றவாறு) *(3)*. இருபக்கங்களிலும் அந்தரங்க சிஷ்யர் இருவரை தாமரையையொத்த திருக்கைகளால் பற்றிக்கொண்டு ஸுகுமாரமான திருவடிகளையிட்டு மெல்லென நடந்து எழுந்தருளுகிறது *(4)*. மிகவழகாக உயர்ந்தும் விசாலமாயுமுள்ள திருமார்பையுடைத்தும், முழந்தாளளவும் தொங்குகிற திருக்கைகளால் அழகு செய்யப்பட்டதும், சிறிது தளர்ந்தும் மிகவழகியதுமான திருமேனியையுடையீர் *(5)*. தாமரைக் கொடியின் உள்ளேயுள்ளவை போன்ற நூற்தொகுதியாலானதும், வெளுத்த ஒளியுடையதும், கொப்பூழளவும் தொங்குகிற யஜ்ஞாபவீதத்தால் அழகுபடுத்தப்படாநின்றீர் *(6)*. துளஸீ நளிநாக்ஷமாலைகள், திருமணித்தாவடங்களால் விளங்கும் திருமார்பையுடையீர்; திருமேனியில் அந்தந்த விடங்களில் இயற்கையான சோபையுடன் விளங்கும் பன்னிரு திருநாமமணிந்த எழிலுடன் ப்ரகாசியாநின்றீர் *(7)*. குங்குமப்பூக்களைப் போல் சிவந்ததும் ப்ரகாசிப்பதுமான காஷாய உத்தரீயம் திருத்தோள்களில் தொங்க, பராபாக சோபையுடன் விளங்குகிறீர் *(8)*. மந்த்ரரத்னமான த்வயத்தைத் தொடர்ந்து அநுசந்திப்பதனுல் துடிப்பதுபோல் அசையும் திருப்பவளத்தையுடையீர்; அதனுடைய ஆழ்பொருளைச் சிந்திப்பதினுல் மகிழ்ச்சி பொங்கும் திருமேனியுடையீர் *(9)*. புன்முறுவலுடன் விளங்கும் தாமரையொத்த திருமுகத்தையும், திருவுள்ளத்தில் பொங்கும் க்ருபையைக்கோள் சொல்லிக்காட்டும் கடாக்ஷத்தையும், உடையீராய், புல்லியனுன அடியேன்பாலும் ஆதரத்துடன், அருளும் இனிமையும் கலந்த வார்த்தைகளை சாதித்தருளுகிறது *(10)*. ஒரு ஆத்மாவைத் திருத்திப்பணிகொள்வதைக் காட்டிலும் பேறு வேறில்லை என்ற நிச்சயத்துடன் பேற்றுக் குறுப்பான நன்மை எதுவுமில்லாத அடியேனைத் திருவுள்ளம் பற்றுகைக்காக எழுந்தருளா நின்றது *(11)*. இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் வாய்ந்த தேவரீரை இடைவீடின்றி கண்டுகளித்தும், தேவரீரையே சங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டும், தேவரீரைத்தவிர்த்து மற்ற விஷயங்களில் செல்லாத இந்த்ரியங்களையுடையேனுய், சஹிக்க முடியாத சம்சாரத்தடிக்கொதிப்புக்கு ஆளாகாதவனுய் ஆநந்தமநுபவிப்பனுகக்கடவேன் *(12, 13)*.

परेद्युः पश्चिमे यामे यामिन्यास्समुपस्थिते । प्रबुध्य शरणं गत्वा परां गुरुपरंपराम् ॥ 14 ॥

பரேத்யு: பச்சிமே யாமே யாமிந்யாஸ்ஸமுபஸ்திதே।
ப்ரபுத்ய சரணம் கத்வா பராம் குருபரம்பராம்॥

ध्यात्वा रहस्यत्रितयं तत्वयाथात्म्यदर्पणम् । परव्यूहादिकान् पत्युः प्रकारान् प्रणिधाय च ॥ 15 ॥

த்யாத்வா ரஹஸ்யத்ரிதயம் தத்வயாதாத்ம்ய தர்ப்பணம்
பரவ்யூஹாதிகாந் பத்யுஃ ப்ரகாரான் ப்ரணிதாயச ॥

ततः प्रत्युषसि स्नात्वा कृत्वा पौर्वाह्णिकीः क्रियाः । यतीन्द्रचरणद्वन्द्वप्रवणेनैव चेतसा ॥ 16 ॥

ததஃ ப்ரத்யுஷஸி ஸ்நாத்வா க்ருதவா பௌர்வாஹ்நிகீ: க்ரியாஃ ।
யதீந்த்ர சரணத்வந்த்வப்ரவணேநைவ சேதஸா ॥

अथ रङ्गनिधिं सम्यगभिगम्य निजं प्रभुम् । श्रीनिधानं शनैस्तस्य शोधयित्वा पदद्वयम् ॥ 17 ॥

அதரங்கநிதிம் சம்யகபிகம்ய நிஜம் ப்ரபும் ।
ஸ்ரீநிதாநம் சநைஸ்தஸ்ய சோதயித்வா பதத்வயம் ॥

ततस्तत्सन्निधिस्तम्भमूलभूतलभूषणम् । प्राङ्मुखं सुखमासीनं प्रसादमधुरस्मितम् ॥ 18 ॥

ததஸ்தத்சந்நிதிஸ்தம்பமூல பூதல பூஷணம் ।
ப்ராங்முகம் ஸுகமாஸீநம் ப்ரஸாத மதுரஸ்மிதம் ॥

भृत्यैः प्रियहितैकाग्रैः प्रेमपूर्वमुपासितम् । तत्प्रार्थनानुसारेण संस्कारान् संविधाय मे ॥ 19 ॥

ப்ருத்யை: ப்ரியஹிதைகாக்ரை: ப்ரேமபூர்வமுபாஸிதம் ।
தத்ப்ரார்த்தநாநுஸாரேண ஸம்ஸ்காரான் ஸம்விதாயமே ॥

अनुकम्पापरीवाहैरभिषेचनपूर्वकम् । दिव्यं पदद्वयं दत्वा दीर्घं प्रणमतो मम ॥ 20 ॥

அநுகம்பாபரீவாஹை ரபிஷேசந பூர்வகம் ।
திவ்யம் பதத்வயம் தத்வா தீர்க்கம் ப்ரணமதோ மம ॥

साक्षात्फलैकलक्ष्यत्वप्रतिपत्तिपवित्रितम् । मन्त्ररत्नं प्रयच्छन्तं वन्दे वरवरं मुनिम् ॥ 21 ॥

சாக்ஷாத் பலைகலக்ஷ்யத்வப்ரதிபத்தி பவித்ரிதம் ।
மந்த்ரரத்நம் ப்ரயச்சந்தம் வந்தே வரவரம் முநிம் ॥

பதிநான்காவது ச்லோகம் முதல் மாமுனிகளின் நித்யாநுஷ்டானங்களைத் தாம் கண்டபடி அருளிச்செய்கிறார். இரவின் பின்யாமம் அணித்தானவாறே, கண்விழித்துப் பெரியபெருமாள் தொடங்கி தம்மாசார்யர் வரையிலுமான குருபரம்பரையைத் தஞ்சமாகப் பற்றி, அநுஸந்தித்து; (14). பிறகு ஆத்மஸ்வரூபாதிகளான தத்வங்களை உள்ளபடி அறிவிக்கும் திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் இவைகளான ரஹஸ்யத்ரயத்தை (நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்த பரத்வாதிபஞ்சகம் என்ற ஸ்துதி) சிந்தனை செய்து; (15) பிறகு காலைக்காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு, அருணோதயகாலத்தில் நீராடியருளி, காலையில் செய்யவேண்டிய ஆஹ்நிகங்களையெல்லாம் பண்ணி; (16) மடத்திற்கெழுந்தருளித் தம் திருவாரதனமான அரங்கநகரப்பனைத் திருவடி விளக்கி திருவாராதனம் ஸமர்ப்பித்து; (17) பெருமாள் ஸன்னிதியில் ஒரு தூணின் அடிக்கலங்காரமாக கிழக்கு நோக்கி ப்ரஸன்னமான திருவுள்ளத்தைக் காட்டும் புன்முறுவலையுடையராய் வீற்றிருந்து; (18) தமக்கு ப்ரியர்களும் தம் நிலைக்குச்சேர நல்லொழுக்கங்களில் ஊன்றியிருக்கும் வான மாமலை ஜீயர் போன்ற சிஷ்யர்களால் அன்புடன் சூழப்பட்டவராய், அவர்களுடைய ப்ரார்த்

தனைக்கிணங்கி அடியேனுக்கு க்ருபையுடன் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்கள் சாதித்து; (19). அருள் வெள்ளமிடும் நெடுநோக்கால் அடியேனை கடாக்ஷித்து, ஸாஷ்டாங்கமாக தண்டன் ஸமர்ப்பித்த அடியேனுடைய சென்னிக்கணியாகத் தம் பாதார விந்தங்களை ஈந்தருளி; (20). மங்களா சாஸனத்திலேயே ஊன்றியிருக்கும்படியாக அநுக்ரஹத்தைச் செய்தருளி மந்த்ரரத்னமான த்வயத்தை அடியேனுக்கு உபதேசித் தருளினவருமான மணவாளமாமுனிகளைத் தொழு கின்றேன்.

ततस्सार्धं विनिर्गत्य भृत्यैर्नित्यानपायिभिः । श्रीरङ्गमङ्गलं द्रष्टुं पुरुषं भुजगेशयम् ॥ 22 ॥

ததஸ் ஸார்த்தம் விநிர்கத்ய ப்ருத்யைர் நித்யாநபாயிபி:।
ஸ்ரீரங்கமங்களம் த்ரஷ்டும் புருஷம் புஜகேசயம்॥

महति श्रीमति द्वारे गोपुरं चतुराननम् । प्रणिपत्य शनैरन्तः प्रविशन्तं भजामि तम् ॥ 23 ॥

மஹதி ஸ்ரீமதி த்வாரே கோபுரம் சதுராநநம்।
ப்ரணிபத்ய சனைரந்த: ப்ரவிசந்தம் பஜாமி தம்॥

பிறகு எப்பொழுதும் பிரியாமலிருக்கும் சிஷ்யர்களுடனே, அரவணை மேல் பள்ளிகொண்டருளும் ஸ்ரீரங்கநாதனை மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதற்காகப் புறப்பட்டருளி; (22). பெரிய திருவாசலிலே நான்முகன் கோட்டைவாயில் என்று ப்ரஸித்தமான கோபுரத்தின் முன் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துப் பிறகு உள்ளே எழுந்தருளும் மாமுனிகளை வணங்குகின்றேன்.

देवीगोदा यतिपति शठद्वेषिणौ रङ्गशृङ्गं सेनानाथो विहगवृषभः श्रीनिधिस्सिन्धुकन्या ।
भूमानीलागुरुजनवृतः पूरुषश्चेत्यमीषां अग्रे नित्यं वरवरमुनेरङ्घ्रियुग्मं प्रपद्ये ॥ 24 ॥

தேவீ கோதா யதிபதி சடத்வேஷிணௌ ரங்கச்ருங்கம்
ஸேநாநாதோ விஹகவ்ருஷப: ஸ்ரீநிதிஸ்ஸிந்துகந்யா।
பூமாநீளா குருஜ்நவ்ருத: பூருஷச்சேத்யமீஷாம்
அக்ரே நித்யம் வரவரமுநேரங்க்ரியுக்மம் ப்ரபத்யே॥

கோவிலில் மங்களாசாஸனக்ரமத்தைக் கூறுவது: ஆண்டாள், எம்பெருமானார், நம்மாழ்வார், ப்ரணவாகார விமானம், ஸேனைமுதலியார், பெரியதிருவடி (பக்ஷிராஜன்), ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியார், ஸ்ரீ, பூமி, நீளாதேவிகளால் சூழப்பட்ட பரமபதநாதன் என்னுமவர்கள் திருமுன்பே (இவர்களை மங்களாசாஸனம் பண்ணியருளாநின்ற) மாமுனிகளின் திருவடிகளை அநுதினமும் தொழுகின்றேன்.

मङ्गलाशसनं कृत्वा तत्रतत्र यथोचितम् । धाम्नस्तस्माद्विनिष्क्रम्य प्रविश्य स्वं निकेतनम् ॥ 25 ॥

மங்களாசாஸநம் க்ருத்வா தத்ரதத்ர யதோசிதம்।
தாம்நஸ் தஸ்மாத் விநிஷ்க்ரம்ய ப்ரவிச்ய ஸ்வம் நிகேதநம்॥

अथ श्रीशैलनाथार्यनाम्नि श्रीमति मण्डपे । तदङ्घ्रिपङ्कजद्वन्द्वच्छायामध्यनिवासिनम् ॥ 26 ॥

அத ஸ்ரீசைலநாதார்யநாம்நி ஸ்ரீமதி மண்டபே।
ததங்க்ரி சரணத்வந்த்வச்சாயா மத்யநிவாஸிநம்॥

तत्त्वं दिव्यप्रबन्धानां सारं संसारवैरिणाम् । सरसं सरहस्यानां व्याचक्षाणं नमामि तम् ॥ 27 ॥

தத்வம் திவ்யப்ரபந்தாநாம் ஸாரம் ஸம்ஸாரவைரிணும்।
ஸரஸம் ஸரஹஸ்யாநாம் வ்யாசக்ஷாணம் நமாமி தம்॥

முன் ச்லோகத்தில் சொன்னக்ரமத்தில் ஆங்காங்கு தமது ஈடுபாட்டிற்கேற மங்களாசாசனம் பண்ணி, கோவிலிலிருந்து மீண்டும் தமது மடத்திற்கு எழுந்தருளி; (25). ஸ்ரீசைலேச மஹாமண்டபம் என்ற திருமலையாழ்வார் திருமண்டபத்திலே (காலக்ஷேப கூடத்தில்) ஸ்வாசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் திருவடி நிழலில் எழுந்தருளியிருந்து; (26). சம்சார பந்தத்தை அறுத்துத் திருநாடு சேர்ப்பிக்கவல்ல ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களிலுள்ள சாரமான பொருள்களை ரஹஸ்யார்த்தங்களுடன் கூட்டி இனிமையாக வ்யாக்யானம் சாதித்தருளும் மாமுனிகளை வணங்குகின்றேன்.

ततः स्वचरणाम्बोजस्पर्शसंपन्नसौरभैः । पावनैरर्थिनस्तीर्थैर्भावयन्तं भजामि तम् ॥ 28 ॥

ததः ஸ்வசரணாம்போஜஸ்பர்ச சம்பந்நசௌரபை: ।
பாவனைரர்த்தி நஸ்தீர்த்தைர் பாவயந்தம் பஜாமிதம் ॥

ரஹஸ்யார்த்த காலக்ஷேபம் சாதித்தபிறகு தம்முடைய திருவடித்தாமரைகளின் சம்பந்தத்தினால் பரிமளம் மிகுந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தம் ப்ரசாதித்தருளி (சிஷ்யர்களை) ஸத்தை பெறுவித்தருளும் மாமுனிகளைத் தொழுகின்றேன்

आराध्य श्रीनिधिं पश्चादनुयागं विदायच । प्रसादपात्रं मां कृत्वा पश्यन्तं भावयामि तम् ॥ 29 ॥

ஆராத்ய ஸ்ரீநிதிம் பச்சாதநுயாகம் விதாயச।
ப்ரஸாதபாத்ரம் மாம் க்ருத்வா பச்யந்தம் பாவயாமி தம் ॥

பிறகுத்தம் திருவாரதன எம்பெருமானை அரங்கநகரப்பனுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணி பகவத்ப்ரஸாதஸ்வீகாரம் செய்தருளி, போனகம் செய்த சேடமான ப்ரசாதத்தை ப்ரசாதித்தருளி அடியேனை கடாக்ஷித்தருளும் மாமுனிகளைத் தொழுகின்றேன்.

ततश्चेतस्समाधाय पुरुषे पुष्करेक्षणे । उत्तंसितकरद्वंद्वमुपविष्टमुपह्वरे ॥ 30 ॥

ததச்சேதஸ்ஸமாதாய புருஷே புஷ்கரேக்ஷணே।
உத்தம்ஸிதகரத்வந்த்வம் உபவிஷ்டமுபஹ்வரே ॥

अब्जासनस्थमवदातसुजातमूर्तिं आमीलिताक्षमनुसंहितमन्त्ररत्नम् ।
आनम्रमौलिभिरुपासितमन्तरङ्गैः नित्यं मुनिं वरवरं निभृतो भजामि ॥ 31 ॥

அப்ஜாஸநஸ்த மவதாத ஸுஜாதமூர்த்திம்
ஆமீலிதாக்ஷ மநுஸம்ஹித மந்த்ரரத்நம்।
ஆநம்ர மௌலிபிருபாஸித மந்தரங்கை:
நித்யம் முநிம் வரவரம் நிப்ருதோ பஜாமி ॥

(அமுது செய்தான பிறகு), திருக்கைகளை உயர்த்தி அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு ஏகாந்தமாக எழுந்தருளியிருந்து புண்டரீகாக்ஷனை பரமபுருஷனை மனனம் செய்தருளுபவராய்; (30) இந்த மனனத்திற்காக பத்மாசனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவராய், அழகானதும் பவித்ரமானதுமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையுடையராய், பகவத்விஷயத்யானத்தினால் சிறிது மூடிய திருக்கண்களையுடையராய், த்வயத்தை சதா அநுசந்தித்துக் கொண்டிருப்பவராய் விநயமே உருவான தம் அந்தரங்க சிஷ்யர்களால் அத்தாணிச் சேவகம் செய்யப்பட்டவராயுமுள்ள மாமுனிகளை சதா ஏகசிந்தையனாய் பஜனம் பண்ணுகிறேன் (31).

ततः शुभाश्रये तस्मिन्निमग्नम् निभृतं मनः । यतीन्द्रप्रवणं कर्तुं यतमानं नमामितम् ॥ 32 ॥

தத : சுபாச்ரயே தஸ்மிந்நிமக்நம் நிப்ருதம் மந :।
யதீந்த்ரப்ரவணம் கர்த்தும் யதமானம் நமாமி தம்॥

யோகாப்யாசமான மனனம் செய்தருளி சுபாச்ரயமான பரமபுருஷனிடத்தில் லயித்து நிச்சலமாயுள்ள திருவுள்ளத்தை மீட்டு (எப்பொழுதும் போல்) எம்பெருமானாரிடத்தில் ஊன்ற வைக்க யத்னம் பண்ணும் மாமுனிகளைத் தொழுகிறேன்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

श्री देवराजगुरुभिरनुगृहीता

॥ उत्तरदिनचर्या ॥

4. எறும்பி அப்பா அருளிச்செய்த

உத்தரதிநசர்யா

इति यतिकुलधुर्यमेधमानैः श्रुतिमधुरैरुदितैः प्रहर्षयन्तम् ।
वरवरमुनिमेव चिन्तयन्ती मतिरियमेति निरत्ययं प्रसादम् ॥

இதி யதிகுலதுர்ய மேதமாநை: ச்ருதிமதுரை ருதிதை: ப்ரஹர்ஷயந்தம் ।
வரவரமுநிமேவ சிந்தயந்தீ மதிரியமேதி நிரத்யயம் ப்ரஸாதம் ॥

பூர்வதிநசர்யைக்கும் உத்தரதிநசர்யைக்கும் இடையில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த யதிராஜவிம்சதியை அநுஸந்திப்பது பெரியோர் வகுத்துள்ள வழக்கம். இந்த ச்லோகத்திலுல் யதிராஜ விம்சதியின் அநுஸந்தானம் காட்டப்பட்டது. செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலான ஸ்தோத்ரத்திலுல் எம்பெருமானாரைத் துதித்து மகிழ்ந்த திருவுள்ளமுடையரான மாமுனிகளையே சிந்தனை செய்யும் என் மனதானது ஒப்பில்லாத தெளிவு பெற்று விளங்குகிறது. இனி ஸ்வாமியின் திநசர்யாக்ரமத்தைத் தொடர்ந்து பேசி அநுபவிக்கிறுர்.

अथ गोष्ठीं गरिष्ठानामधिष्ठाय सुमेधसाम् । वाक्यालङ्कृति वाक्यानि व्याख्यातारं नमामितम् ॥ 1 ॥

அதகோஷ்டீம் கரிஷ்டாநாம் அதிஷ்டாய ஸுமேதஸாம் ।
வாக்யாலங்க்ருதி வாக்யாநி வ்ராக்யாதாரம் நமாமிதம் ॥

(பூர்வ திநசர்யையில் அருளிய கார்யக்ரமங்களுக்குப் பின்) வெளியே எழுந்தருளி மஹாமேதாவிகள் நிறைந்த திருவோலக்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ வசநபூஷண திவ்ய ஸூக்திகளை விளக்கியருளும் (காலக்ஷேபம் ப்ரஸாதிக்கும்) மாமுனிகளைத் தொழுகிறேன்.

सायन्तनं ततः कृत्वा सम्यगाराधनं हरेः । स्वैरालापैः शुभैः श्रोतॄन्नन्दयन्तं नमामि तम् ॥ 2 ॥

ஸாயந்தநம் தத: க்ருத்வா ஸம்யகாராதநம் ஹரே: ।
ஸ்வைராலாபை: சுபை: ச்ரோத்ருன் நந்தயந்தம் நமாமி தம் ॥

ஸாயம் ஸந்த்யாநுஷ்டானங்களைச் செய்தருளி பெருமாள் திருவாராதனத்தையும் பண்ணி யான பின்பு தம்முடைய விலக்ஷணமான வார்த்தைகளால் கேட்பவரை மகிழ்விக்கும் மாமுனிகளைத் தொழுகிறேன்.

ततः कनकपर्यङ्के तरुणद्युमणिद्युतौ । विशालविमलश्लक्ष्णतुङ्गतूलासनोज्ज्वले ॥ 3 ॥

தத: கநகபர்யங்கே தருணத்யுமணித்யுதெள ।
விசாலவிமலச்லக்ஷ்ண துங்கதூலாஸ நோஜ்ஜ்வலே ॥

समग्रसौरभोद्गारनिरन्तरदिगन्तरे । सोपधाने सुखासीनं सुकुमारे वरासने ॥ 4 ॥

ஸமக்ரஸெளரபோத்கார நிரந்தர திகந்தரே ।
ஸோபதாநே ஸுகாஸீநம் ஸுகுமாரே வராஸநே ॥

उन्मीलत्पद्मगर्भद्युतितलमुपरिक्षीरसङ्घातगौरं
राकाचन्द्रप्रकाशप्रचुरनखमणिद्योतविद्योतमानम् ।
अङ्गुल्यग्रेषु किञ्चिन्नतमति मृदुलं रम्यजामातृ योगी
दिव्यं तत्पादपद्मं दिशतु शिरसिमे देशिकेन्द्रो दयालुः ॥ 5 ॥

உந்மீலத்பத்மகர்ப்பத்யுதிதலமுபரி க்ஷீரஸங்காதகௌரம்
ராகாசந்த்ர ப்ரகாசப்ரசுர நகமணித்யோத வித்யோதமாநம் ।
அங்குள்யக்ரேஷு கிஞ்சிந்நதமதி ம்ருதுளம் ரம்யஜாமாத்ரு யோகீ
திவ்யம் தத்பாதபத்மம் திசது சிரஸிமே தேசிகேந்த்ரோ தயாளு: ॥

त्वं मे बन्धुस्त्वमसि जनकस्त्वं सखा देशिकस्त्वं विद्या वृत्तं सुकृतमतुलं वित्तमप्युत्तमं त्वम् ।
आत्मा शेषी भवसि भगवन्नान्तरः शासिता त्वं यद्वा सर्वं वरवरमुने यद्यदात्मानुरूपम् ॥ 6 ॥

த்வம் மே பந்துஸ்த்வமஸி ஜநகஸ்த்வம் ஸகா தேசிகஸ்த்வம்
வித்யா வ்ருத்தம் ஸுக்ருதமதுலம் வித்தமப்யுத்தமம் த்வம் ।
ஆத்மா சேஷீ பவஸி பகவந்நாந்தர: சாஸிதாத்வம்
யத்வா ஸர்வம் வரவரமுநே யத்யதாத்மாநுரூபம் ॥

अग्रे पश्चादुपरि परितो भूतलं पार्श्वतोमे मौलौ वक्त्रे वपुषि सकले मानसाम्भोरुहेच ।
दर्शंदर्शं वरवरमुने दिव्यमङ्घ्रिद्वयंते नित्यं मज्जन्नमृतजलधौ निस्तरेयं भवाब्धिम् ॥ 7 ॥

அக்ரே பச்சாதுபரி பரிதோ பூதலம் பார்ச்வதோமே
மௌலௌ வக்த்ரே வபுஷி ஸகலே மாநஸாம் போருஹேச ।
தர்சம்தர்சம் வரவரமுநே திவ்யமங்க்ரித்வயம்தே
நித்யம் மஜ்ஜந் அம்ருதஜலதௌ நிஸ்தரேயம் பவாப்திம் ॥

कर्माधीने वपुषि कुमतिः कल्पयन्नात्मभावं दुःखे मग्नः किमिति सुचिरं दूयते जन्तुरेषः ।
सर्वं त्यक्त्वा वरवरमुने संप्रति त्वत्प्रसादात् दिव्यं प्राप्तुं तवपदयुगं देहि मे सुप्रभातम् ॥ 8 ॥

கர்மாதீநே வபுஷிகுமதிः கல்பயந்நாத்மபாவம்
துःகே மக்நः கிமிதி ஸுசிரம் தூயதே ஜந்துரேஷः ।
ஸர்வம் த்யக்த்வா வரவரமுநேः ஸம்ப்ரதித்வத் ப்ரஸாதாத்
திவ்யம் ப்ராப்தும் தவபதயுகம் தேஹிமே ஸுப்ரபாதம் ॥

या या वृत्तिर्मनसि मम सा जायतां संस्मृतिस्ते योयो जल्पस्स भवतु विभो नामसङ्कीर्तनं ते ।
या या चेष्टा वपुषि भगवन् सा भवेद्वन्दनंते सर्वं भूयाद्वरवरमुने सम्यगाराधनं ते ॥ 9 ॥

யாயா வ்ருத்திர்மநஸி மம ஸா ஜாயதாம் ஸம்ஸ்ம்ருதிஸ்தே
யோயோ ஜல்பஸ்ஸ பவது விபோ நாமஸங்கீர்த்தனம் தே ।
யாயா சேஷ்டா வபுஷி பகவந்! ஸா பவேத் வந்தநம் தே
ஸர்வம் பூயாத் வரவரமுநே ஸம்யகாராதநம் தே ॥

अपगतमतमानैरन्तिमोपायनिष्ठैः अतिगतपरमार्थैरर्थकामानपेक्षैः ।
निखिलजनसुहृद्भिर्निर्जितक्रोधलोभैः वरवरमुनिभृत्यैरस्तुमे नित्ययोगः ॥ 10 ॥

அபகதமதமாநை ரந்திமோபாயநிஷ்டை :
அதிகதபரமார்த்தை ரர்த்தகாமநபேக்ஷை : ।
நிகிலஜநஸுஹ்ருத்பிர் நிர்ஜிதக்ரோதலோபை :
வரவரமுநிப்ருத்யை ரஸ்து மே நித்யயோக :॥

इति स्तुतिनिबन्धेन सूचितस्वमनीषितान् । भृत्यान् प्रेमार्द्रया दृष्ट्या सिञ्चन्तं चिन्तयामि तम् ॥ 11 ॥

இதி ஸ்துதிநிபந்தேந ஸூசிதஸ்வமநீஷிதாந் ।
ப்ருத்யாந் ப்ரேமார்த்ரயா த்ருஷ்ட்யா ஸிஞ்சந்தம் சிந்தயாமி தம் ॥

முன்ருவது, நான்காவது ச்லோகங்களால் ஸ்வாமி வீற்றிருக்கும் உத்தமமான ஆஸனத்தை விவரணம் பண்ணி, இப்படி எழுந்தருளியுள்ள மாமுனிகளை சிஷ்யர்கள் ஸ்தோத்ரம் செய்யும் படியை ஐந்தாவது ச்லோகம் முதல் அருளிச் செய்கிருர். 3,4

அப்போதலர்ந்த தாமரையின் உட்புறமுள்ள செவ்விபோல் சிவந்த உட்புறத்தை யுடைத்தும், பால்போல் வெளுத்த வெளிப்புறமுடைத்தும், முழு நிலவின் ஒளியையும் விஞ்சும் ஒளியுடைத்தான நகங்களையுடைத்தும், விரல்களின் நுனி சிறிது வணங்கியுள்ளதும் ஸுகுமாரமானதுமான பாதாரவிந்தயுகளங்களை அடியோனுடைய சென்னிக்கணியாக பரம தயாளுவான ஆசார்யர் ப்ரஸாதிப்பாராக (இது ஒரு ப்ரார்த்தனை) (5).

ஸ்வாமிந்! அடியேனுக்கு தேவரீரே [எல்லா] உறவினராவீர்; தந்தை, நண்பன், ஆசார்யன், வித்யை, ஒழுக்கம், மிக்க புண்ணியம், சிறந்த செல்வம் எல்லாம் தேவரீரே; அடியேன் உடலுக்குள் உயிரும் தேவரீரே; வகுத்த ஸ்வாமியும், அடியேனுள்ளே இருந்து நியமிப்பவரும், தேவரீரே; மணவாளமாமுனிஸ்வாமியே! அடியேனுடைய ஆத்மஸ்வ ரூபத்துக்கு அநுரூபமானது எல்லாம் தேவரீரே. (இப்படி சிலர் விண்ணப்பம் செய்வர்) (6).
வரவரமுநிஸ்வாமிந்! மிகலக்ஷணமான தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளை அடியேனுடைய முன்பும், பின்பும், மேலும், நிலத்தில் எல்லா பக்கங்களிலும், தலையிலும், முகத்திலும்,

நெஞ்சிலும், எல்லா விடங்களிலுமாக ஸாதித்திருப்பதாக சிந்தனம் செய்து ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து, ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடப்பேனாக (தேவரீர் அநுக்ரஹிக்க வேணும்). 7

மணவாளமாமுனிகளே! உள்ளதை உள்ளபடி அறியாமல் வேறுவிதமாக அறிந்து தேஹமே ஆத்மா என்றெண்ணி, ஸம்ஸார தாபத்தில் மூழ்கியவனாகி அடியேன் ஏன் நெடுங்காலமாக துக்கப்பட வேண்டும்? இப்போதே தேவரீருடைய திருவருளால் அடியேனைப் பற்றற்றவனாக ஆக்கி, தேவரீருடைய சரணகமலங்களை அடையும்படி ஒரு நல்விடிவை ப்ரசாதிக்கவேணும். [இப்படி சிலர் விண்ணப்பம்] 8

ஸ்வாமிந்! அடியேனுடைய மனது எப்போதும் தேவரீரையே மனனம் பண்ணுமாக! அடியேனுடைய வாக்கு எதைச் சொல்லுமோ அதெல்லாம் தேவரீருடைய நாம சங்கீர்த்தனமாக அமையவேணும்; அடியேன் உடலால் செய்யும் கார்யமெல்லாம் தேவரீரை அடி பணிவதாக அமையவேணும்; அடியேனுடைய எல்லா செயல்களும் தேவரீரை பூஜிப்பதாக அமையவேணும்—இப்படி சிலர் ப்ரார்த்தனை. 9

சகல ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் பொருந்திய தேவரீருடைய அடியார்களுடனேயே அடியேன் சதா போதைப்போக்குவேனாக அநுக்ரஹிக்க வேணும். ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணம் என்ற தனிவ்யாஸம் காண்க. 10

இப்படி தம்தம் அபேக்ஷிதங்களை விண்ணப்பம் செய்யும் அடியார்களை அன்புடன் கடாக்ஷிக்கும் மாமுனிகளைத் தொழுகிறேன். 11

अथ भृत्याननुज्ञाप्य कृत्वा चेतः शुभाश्रये । शयनीयं परिष्कृत्य शयानं संस्मरामि तम् ॥ 12 ॥

அத ப்ருத்யாநநுஜ்ஞாப்ய க்ருத்வா சேத: சுபாச்ரயே।
சயநீயம் பரிஷ்க்ருத்ய சயாநம் ஸம்ஸ்மராமி தம்॥

இப்படி சிஷ்யர்களை அநுக்கரஹித்து விடைதந்து அனுப்பித், தம் திருவுள்ளத்தை சிந்தனைக்கினிய தம்திருவாராதன தேவதையிடம் ஊன்றவைத்து திருப்பள்ளி [படுக்கை] சோதித்துத் திருக்கண்வளரும் [நித்ரை கொள்ளும்] மாமுனிகளை மனனம் செயகிறேன்.

दिनचर्यामिमां दिव्यां रम्यजामातृयोगिनः । भक्त्या नित्यमनुध्यायन् प्राप्नोति परमं पदम् ॥ 13 ॥

திநசர்யாமிமாம் திவ்யாம் ரம்யஜாமாத்ருயோகிந:।
பக்த்யா நித்யமநுத்யாயந் ப்ராப்நோதி பரமம்பதம்॥

மணவாளமாமுனிகளின் விஷயமான இந்த தினசர்யாஸ்துதியை பக்தியுடன் தினமும் அநுசந்திப்பவர் நற்கதியை அடைவர்--இது பலச்ருதியான ச்லோகம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

श्रीदेवराजगुरुभिरनुगृहीतं

॥ श्रीवरवरमुनिशतकम् ॥

5. எறும்பி அப்பா அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ வரவரமுநி சதகம்

(ஸன்னிதிகளை மங்களாசாஸனம் பண்ண எழுந்தருளும் போது இந்த தேவஸ்தாநத்தில் கோஷ்டியாய் அநுஸந்திக்கப்படும் ஸ்துதிகளில் இதுவும் ஒன்று. இடவசதிக் குறைவினால் பூராவாகவும் அச்சிடப்படவில்லை. காஞ்சீபுரம் க்ரந்தமாலா 1969 பதிப்பு ஸ்தோத்ரமாலையில் பூர்த்தியாக ஸேவிக்கலாகும்)

தனியன்

सौम्यजामातृयोगीन्द्र चरणाम्बुजषट्पदम् । देवराजगुरुं वन्दे दिव्यज्ञानप्रदं शुभम् ॥

ஸௌம்யஜாமாத்ருயோகீந்த்ர சரணாம்புஜ ஷட்பதம்।
தேவராஜகுரும் வந்தே திவ்யஜ்ஞானப்ரதம் சுபம்॥

वरवरमुनिवर्यं पादुरत्नं वरदगुरुं गुरुमाश्रये गुरूणाम् ।
उपनिषदुपगीतमर्थतत्वं तदिह यदीयवशंवदं समिन्धे ॥

வரவரமுநிவர்ய பாதுரத்நம் வரதகுரும் குருமாச்ரயே குரூணாம்।
உபநிஷதுபகீதமர்த்த தத்வம் ததிஹயதீய வசம் வதம் ஸமிந்தே॥ 1

गुणमणिनिधये ! नमो नमस्ते गुरुकुलधुर्य ! नमो नमो नमस्ते ।
वरवरमुनये नमो नमस्ते यतिवरतत्वविदे नमो नमस्ते ॥

குணமணிநிதயே நமோ நமஸ்தே குருகுலதுர்ய நமோ நமோ நமஸ்தே।
வரவரமுநயே நமோ நமஸ்தே யதிவரதத்வவிதே நமோ நமஸ்தே॥ 2

कुरु मयि विमलं दृगञ्चलं ते कुशलनिदान ! दयानिधे ! नमस्ते ।
निशिचरपरिपन्थि नित्ययुक्ते निमिकुलमङ्गलदीपिके नमस्ते ॥

குருமயிவிமலம் த்ருகஞ்சலந்தே குசலநிதான தயாநிதே நமஸ்தே
நிசிசரபரிபந்தி நித்யயுக்தே நிமிகுலமங்கலதீபிகே நமஸ்தே 3

रवीसुतसुकृते नमो नमस्ते रघुकुलरत्न ! नमो नमो नमस्ते ।
दशमुखमकुटच्छिदे नमस्ते दशरथनन्दन ! सन्ततं नमस्ते ॥

ரவிஸுத ஸுக்ருதே நமோ நமஸ்தே ரகுகுலரத்ந நமோ நமோ நமஸ்தே।
தசமுகமகுடச்சிதே நமஸ்தே தசரதநந்தந ஸந்ததம் நமஸ்தே॥ 4

यदिपुनरभिधेयमद्वितीयं कृतिमिरतः परमीक्ष्यतेनकिञ्चित् ।
विजहति नहिजातु शुक्तिमुक्तं विशदशशिद्युति मौक्तिकं विदग्धाः ॥
யதிபுனரபிதேயமத்விதீயம் க்ருதிபிரத: பரமீக்ஷ்யதேநகிஞ்சித் ।
விஜஹதி நஹிஜாது சுக்திமுக்தம் விசதசசித்யதி மௌக்திகம் விதக்தா: ॥ 5

देव प्रसीद मयि दिव्यगुणैकसिन्धो ! दृष्ट्या दयामृतदुहा सकृदीक्षितुं माम् ।
नैतेन कृत्यमसतेति नचिन्तयित्वा नारायणं गुरुवरं वरदं विदन्मे ॥
தேவப்ரஸீதமயிதிவ்ய குணைகஸிந்தோ த்ருஷ்ட்யாதயாம்ருத துஹாஸக்ருதீக்ஷிதும்மாம் ।
நைதேநக்ருத்ய மஸதேதி நசிந்தயித்வா நாராயணம் குருவரம் வரதம் விதந்மே ॥ 6

श्रीमद्रङ्गं जयतु परमं धाम तेजोनिधानं भूमा तस्मिन्भवतु कुशली कोपिभूमासहायः ।
दिव्यं तस्मै दिशतु विभवं देशिकोदेशिकानां कालेकाले वरवरमुनिः कल्पयन्मङ्गलानि ॥
ஸ்ரீமத்ரங்கம் ஜயது பரமம் தாமதேஜோ நிதாநம்
பூமாதஸ்மிந் பவதுகுசலீ கோபிபூமாசஹாய: ।
திவ்யம்தஸ்மை திசது விபவம் தேசிகோ தேசிகாநாம்
காலே காலே வரவரமுநி: கல்பயந் மங்களாநி ॥ 7

तस्यै नित्यं प्रदिशतिदिशे दक्षिणस्यै नमस्यां यस्यामाविर्भवति जगतां जीवनीसह्यकन्या ।
पुण्यैर्यस्याः क्षितितलजुषं पूरुषं रङ्गभूषां पश्यन्धन्यो वरवरमुनिः पालयन्वर्ततेनः ॥
தஸ்யை நித்யம் ப்ரதிசததிசே தக்ஷிணஸ்யை நமஸ்யாம்
யஸ்யாமாவிர்பவதி ஜகதாம் ஜீவநீஸஹ்யகந்யா ।
புண்யைர்யஸ்யா: க்ஷிதிதலஜுஷம் பூருஷம் ரங்கபூஷாம்
பச்யந் தந்யோ வரவரமுநி: பாலயந் வர்த்ததே ந: ॥ 8

आशापाशैरवधिविधुरैः स्वैरमाकृष्यमाणं दूराद्दूरं पुनरपिनमे दूयतामेवचेतः ।
अन्तः कृत्वा वरवरमुने नित्यमङ्घ्रिद्वयं ते धाराकारस्मरणसुभगं निश्चलीभूय तत्र ॥
ஆசாபாசைரவதி விதுரை: ஸ்வைரமாக்ருஷ்யமாணம்
தூராத்தூரம் புநரபிநமே தூயதாமேவசேத: ।
அந்த: க்ருத்வா வரவரமுநே நித்யமங்க்ரித்வயம் தே
தாரகாரஸ்மரணஸுபகம் நிச்சலீபூயதத்ர ॥ 9

त्वं मे बन्धुस्त्वमसि जनकस्त्वं सखा देशिकस्त्वं विद्या वृत्तं सुकृतमतुलं वित्तमप्युत्तमं त्वम् ।
आत्माशेषी भवसि भगवन्नान्तरश्शासितात्वं यद्वासर्वं वरवरमुनेयद्यदात्मानुरूपम् ॥
த்வம்மே பந்துஸ்த்வமஸிஜநகஸ்த்வம் ஸகா தேசிகஸ்த்வம்
வித்யா வ்ருத்தம் ஸுக்ருதமதுலம் வித்தமப்யுத்தமம் த்வம் ।
ஆத்மாசேஷீ பவஸிபகவந்நாந்தரச்சாஸிதாத்வம்
யத்வாஸர்வம் வரவரமுநே யத்யதாத்மாநு ரூபம் ॥ 10

आम्नायेषु स्मृतिभिरमितैस्सेतिहासैः पुराणैः दृश्यं यत्नैर्यदिह विदुषां देशिकानां प्रसादात् ।
स्वैरालापैस्सुलभयसि तत्पञ्चमोपायतत्वं दर्शन्दर्शं वरवरमुने दैन्यमस्मद्विधानाम् ॥

ஆம்நாயேஷு ஸ்ம்ருதிபிரபிமதைஸ்ஸேதிஹாஸை : புராணை :
த்ருச்யம் யத்நையதிஹவிதுஷாம் தேசிகாநம் ப்ரஸாதாத் ।
ஸ்வைராலாபைஸ்ஸுலபயஸி தத்பஞ்சமோபாயதத்வம்
தர்சந்தர்சம் வரவரமுநே தைந்யமஸ்மத்விதாநாம் ॥ 11

सत्संबन्धो भवति हितमित्यात्मनैवोपदिष्टं शिष्टाचारं दृढयितुमिह श्रीसखो रङ्गधुर्यः ।
द्वारं प्राप्य प्रथितविभवो देवदेवस्त्वदीयं दृष्ट्वैव त्वां वरवरमुने दृश्यते पूर्णकामः ॥

ஸத்ஸம்பந்தோ பவதிஹிதமித்யாத்ம நைவோபதிஷ்டம்
சிஷ்டாசாரம் த்ருடயிதுமிஹ ஸ்ரீஸகோரங்கதுர்ய : ।
த்வாரம் ப்ராப்ய ப்ரதிதவிபவோ தேவதேவஸ்த்வதீயம் த்ருஷ்ட்வைவ த்வாம்
வரவரமுநே த்ருசயதே பூர்ணகாம : ॥ 12

सोयं भूयस्स्वयमुपगतो देशिकैस्संसदं ते श्रुत्वागूढं शठरिपु गिरामर्थतत्वं त्वदुक्तम् ।
आगोपालं प्रथयतितरामद्वितीयं त्वदीयं वाचां दूरं वरवरमुने वैभवं शेषशायी ॥

ஸோயம் பூயஸ்ஸ்வயமுபகதோ தேசிகைஸ்ஸம்ஸதம் தே
ச்ருத்வா கூடம் சடரிபுகிராமர்த்ததத்வம் த்வதுக்தம் ।
ஆகோபாலம் ப்ரதயதிதராமத்விதீயம் த்வதயம்
வாசாம் தூரம் வரவரமுனே வைபவம் சேஷசாயீ ॥ 13

सिद्धोपायस्त्वमिह सुलभो लंभयन्पूरुषार्थानज्ञातांश्च प्रथयसि पुनर्यत्ततो देशिकस्त्वम् ।
देवी लक्ष्मीर्भवसि दयया वत्सलत्वेन च त्वं कोऽसौ यस्त्वां वरवरमुने मन्यते नात्मनीनम् ॥

ஸித்தோபாயஸ்த்வமிஹ ஸுலபோ லம்பயன் பூருஷார்த்தாந்
அஜ்ஞாதாம்ச்ச ப்ரதயஸி புனர்யத்ததோ தேசிகஸ்த்வம் ।
தேவீ லக்ஷ்மீர்பவஸி தயயா வத்ஸலத்வேந ச த்வம்
கோஸௌ யஸத்வம் வரவரமுநே மந்யதேநாத்மநீநம் ॥ 14

नित्यं पत्युः परिचरणतो वर्णतो निर्मलत्वात् वृत्या वाचां विबुधसरितश्चातुरीमुद्गिरन्त्या ।
शेषःश्रीमानिति रघुपतेरन्तरेणापि वाणीं को नाम त्वां वरवरमुने कोविदो नावगन्तुम् ॥

நித்யம்பத்யு : பரிசரணதோ வர்ணதோ நிர்மலத்வாத்
வ்ருதயவாசாம் விபுதஸரிதச்சாதுரீமுத்கிரந்த்யா ।
சேஷ: ஸ்ரீமாநிதி ரகுபதேரந்தரேணாபி வாணீம்
கோநாமத்வாம் வரவரமுநேகோவிதோ நாவகந்தும் ॥ 15

सत्यं सत्यं पुनरिति पुरा सारविद्भिर्यदुक्तं ब्रूमश्श्रोत्रैश्शृणुत सुधियो मत्सरं वर्जयित्वा ।
तत्वं विष्णुः परमनुपमं तत्पदं प्राप्यमेवं तत्संप्राप्तौ वरवरमुनिर्देशिको दीर्गदर्शी ॥

ஸத்யம் ஸத்யம் புநரிதி புரா ஸாரவித்பிர்யதுக்தம்
ப்ருமச்ரோத்ரைச் ச்ருணுத ஸுதியோ மத்ஸரம் வர்ஜயித்வா ।
தத்வம் விஷ்ணுः பரமநுபமம் தத்பதம் ப்ராப்யமேவம்
தத்ஸம்ப்ராப்தௌ வரவரமுநிர்தேசிகோ தீர்க்கதர்சீ ॥ 16

अपगतमतमानैरन्तिमोपायनिष्ठैः अतिगतपरमार्थैरर्थकामानपेक्षैः ।
निखिलजनसुहृद्भिर्निर्जितक्रोध लोभैर्वरवरमुनिभृत्यैरस्तुमेनित्ययोगः ॥

அபகதமதமாநைரந்திமோபாய நிஷ்டைரதிகதபரமார்த்தைரர்த்த காமானபேக்ஷை:।
நிகிலஜனஸுஹ்ருத்பிர் நிர்ஜிதக்ரோதலோபைः வரவரமுனிப்ருத்யைரஸ்து
மேநித்யயோக:॥ 97

यन्मूलमाश्वयुजमास्यवतारमूलं कान्तोपयन्तृयमिनः करुणैकसिन्धोः ।
आसीदसत्सुगणितस्य ममापिसत्तामूलं तदेवजगदभ्युदयैकमूलम् ॥

யந்மூலமாச்வயுஜமாஸ்யவதாரமூலம் காந்தோபயந்த்ருயமிந: கருணைகஸிந்தோ:।
ஆஸீதஸத்ஸுகணிதஸ்ய மமாபிஸத்தாமூலம் ததேவஜகதப்யுதைகமூலம் ॥ 101

मूलं शठारिमुखसूक्तिविवेचनायाः कूलं कवेरदुहितुस्समुपागतस्य ।
आलंबनस्य मम सौम्यवरस्य जन्ममूलं विभाति सतुलं वितुलञ्च चित्रम् ॥

மூலம் சடாரிமுகஸூக்தி விவேசநாயா: கூலம்கவேரதுஹிதுஸ் ஸமுபாகதஸ்ய।
ஆலம்பனஸ்ய மமஸௌம்யவரஸ்ய ஜன்மமூலம் விபாதி ஸதுலம் விதுலஞ்சசித்ரம்
103

जयतु यशसा तुङ्गं रङ्गं जगत्रयमङ्गलं जयतु सुचिरं तस्मिन्भूमा रमामाणिभूषणम् ।
वरदगुरुणासार्धं तस्मैशुभान्यभिवर्धयन् वरवरमुनिः श्रीमान् रामानुजो जयतुक्षितौ ॥

ஜயது யசஸாதுங்கம் ரங்கம் ஜகத்ரயமங்களம்
ஜயது ஸுசிரம் தஸ்மின்பூமா ரமாமணி பூஷணம்।
வரதகுருணாஸார்த்தம் தஸ்மை சுபாந்யபிவர்த்தயந்
வரவரமுநி: ஸ்ரீமான் ராமாநுஜோ ஜயதுக்ஷிதௌ ॥ 105

पठति शतकमेतत्प्रत्यहं यस्सुजन्मा सहिभवति निदानं संपतामीप्सितानाम् ।
प्रशमयति विपाकं पातकानां गुरूणां प्रथयतिचनिदानं पारमाप्तुं भवाब्धेः ॥

படதி சதகமேதத் ப்ரத்யஹம் யஸ்ஸுஜந்மா
ஸஹிபவதி நிதாநம் ஸம்பதா மீப்ஸிதாநாம்:।
ப்ரசமயதி விபாகம் பாதகாநாம் குருணாம்
ப்ரத்யதிச நிதாநம் பார மார்த்தும் பவாப்தே: ॥ 106

முக்தக ச்லோகங்கள்

न चेद्रामानुजेत्येषा चतुरा चतुरक्षरी । कामवस्थां प्रपद्यन्ते जन्तवो हन्तमादृशः ॥
ந சேத்ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ ।
காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருசः ॥

पुण्याम्भोजविकासाय पापध्वान्तक्षयायच । श्रीमानाविरभूद्भूमौ रामानुजदिवाकरः ॥
புண்யாம்போஜவிகாஸாய பாபத்வாந்த க்ஷயாயச ।
ஸ்ரீமாநாவிரபூத்பூமௌ ராமாநுஜதிவாகரः ॥

तृणीकृतविरिञ्चादि निरङ्कुशविभूतयः । रामानुजपदाम्भोज समाश्रयणशालिनः ॥
த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி நிரங்குசவிபூதயः ।
ராமாநுஜபதாம்போஜ ஸமாச்ரயயண சாலிநः ॥

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

श्रीवरदनारायणगुरुभिरनुगृहीतं

॥ श्रीवरवरमुन्यष्टकम् ॥

6. கந்தாடை அண்ணன் அருளிச்செய்த

வரவரமுநி அஷ்டகம்

தனியன்

सकलवेदान्त सारार्थपूर्णाशयं विपुलवाधूलगोत्रोद्भवानां वरम् ।
रुचिरजामातृयोगीन्द्रपादाश्रयं वरदनारायणं मद्गुरुं संश्रये ॥
ஸகலவேதாந்தஸாரார்த்தபூர்ணாசயம் விபுலவாதூலகோத்ரோத்பவாநாம்வரம் ।
ருசிரஜாமாத்ருயோகீந்த்ர பாதாச்ரயம் வரதநாராயணம் மத்குரும் ஸம்ச்ரயே ॥

पर्यङ्केऽपि परं तत्वं रङ्गशायिनमेव यः । उत्तिष्ठत्यनुभूयाहं तं वन्दे वरयोगिनम् ॥
பர்யங்கேபி பரம் தத்வம் ரங்கசாயிநமேவ யः।
உத்திஷ்டத்யநுபூயாஹம் தம் வந்தே வரயோகிநம் ॥ 1

उषस्युत्थाय लोकाचार्यप्रमुखाचार्यसूक्तिभिः । उच्चैः स्तुत्वाऽथ गोविन्दं तद्दिव्यस्थलाञ्चितम् ॥
உஷஸ்யுத்தாய லோகாசார்யப்ரமுகாசார்ய ஸூக்திபிः।
உச்சைः ஸ்துத்வாத கோவிந்தம் தத்திவ்யஸ்தலாஞ்சிதம் ॥ 2

कावेर्याः कमलोद्भासि संस्पृश्य सलिलं शुभम् । गोविन्दगुणशीलादि ध्यात्वाऽश्रुकलिलाननः ॥
காவேர்யா: கமலோத்பாஸி ஸம்ஸ்ப்ருச்ய ஸலிலம் சுபம்।
கோவிந்த குணசீலாதி த்யாத்வாச்ருகலிலாநந :॥ 3

रोमाञ्चितचलाद्गात्रः भक्त्या परमयैव: यः । पुनाति तीर्थं संगाह्य तं वन्दे वरयोगिनम् ॥
ரோமாஞ்சிதசலாத்காத்ா: பக்த்யா பரமைவ ய:।
பூநாதி தீர்த்தம் ஸங்காஹ்ய தம் வந்தே வரயோகிநம்॥ 4

भगवच्छास्त्रनिर्दिष्ट विधिनैव निमज्ज्य यः दिव्यकाषायशुद्धोर्ध्वपुण्डमालादिभूषितः ॥
பகவச்சாஸ்த்ர நிர்த்திஷ்ட விதிநைவ நிமஜ்ய ய:।
திவ்யகாஷாயசுத்தோர்த்வபுண்ட்ர மாலாதிபூஷித :॥ 5

महामन्त्रादि संजप्य विशिष्टैः परिवारितः । श्रीरङ्गधाम संसेव्य तत्तत्त्वानुपबृंह्य च ॥
மஹாமந்த்ராதி ஸம்ஜப்ய விசிஷ்டை: பரிவாரித :।
ஸ்ரீரங்கதாம ஸம்ஸேவ்ய தத்தத்வாநுபப்ரும்ஹ்யச ॥ 6

आराध्य रङ्गराजादीन् अनुयागं विधाय च । अपुनादमृतैरार्यान् तं वन्दे वरयोगिनम् ॥
ஆராத்ய ரங்கராஜாதீந் அநுயாகம் விதாய ச।
அபுநாதம்ருதைரார்யான் தம் வந்தே வரயோகிநம் ॥ 7

वन्दे सौम्यवराग्र्ययोगिनमहं ध्यानामृतास्वादिनं श्रीरङ्गाधिपपादपङ्कजपरिचार्यगुणैकान्तिनम् ।
आज्ञाशास्त्रविधेरविच्युतमलं संसारिगन्धासहं कालेषु त्रिषु चैव कामितफलप्राप्त्यै गुरूणां गुरुम् ॥
வந்தே ஸௌம்ய வராக்ர்யயோகிநமஹம் த்யாநாம்ருதாஸ்வாதிநம்
ஸ்ரீரங்காதிபபாதபங்கஜபரிசார்ய குணைகாந்திநம்।
ஆஜ்ஞாசாஸ்த்ரவிதேரவிச்யுதமலம் ஸம்ஸாரிகந்தாஸஹம்
காலேஷுத்ரிஷு சைவ காமிதபலப்ராப்த்யை குரூணும் குரும்॥ 8

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

அழகு திகழ்ந்திடும் ஐப்பசியில் திருமூலம்

ஸ்ரீமதுபயவே. பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

இத்திருநன்னாள் மிகச்சிறந்த மஹோத்ஸவமாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் சகல மடங்களிலும் சகல பவனங்களிலும் கொண்டாடப்படுகின்றது. இத்திருநன்னாளின் சிறப்பைத் திருநாள் பாட்டின் சீரிய பொருளைத் தெரிவிப்பதன் மூலம் அநுபவித்து ஆனந்திப்போம்.

1. **செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தெளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திடுநாள்:** "ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தியின்படி ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தராய் விளங்கும் நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் ப்ராவண்ய முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாவரும் செந்தமிழ் வேதியர்கள். உபய வேதங்களும் இவர்களுக்கு நிரூபகமாயிருந்தாலும் செந்தமிழ் வேதியரென்றே சிறப்பிக்கப்படுவர்கள். இவர்கள் மணவாள மாமுனிகள் திருவவதரித்த வன்றே சிந்தைதெளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திட்டார்கள். மாமுனிகளுக்குமுன் அவதரித்த ஆழ்வார் ஆசார்யர்களருளிய பலபல திவ்யஸூக்திகளினால் சாஸ்த்ரப்ரமேய நிஷ்கர்ஷம் தெளியாமையாலே, தெளிவின்றிக்கேயிருந்த மானிடர்கள் இனி தெளிவு பெறுவோம் என்று துணிந்து மகிழ்ந்தனர். இதனால் மாமுனிகள் திருவவதரித்துத் தாமருளிச் செய்த திவ்யக்ரந்தங்களினால் செந்தமிழ் வேதியர் மகிழத் தெளிவு பெறுத்தினர் என்றதாயிற்று

2. **சீருலகாரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசு பொலிந்திடுநாள்**—எம்பெருமானாருக்கு முன்புள்ள ஆசார்யர்கள் உபயவேதாந்த சாரப்பொருள்களை ரஹஸ்யமாகக் கொண்டு ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்து வந்தார்கள். எம்பெருமானார் தமது விசாலமான திருவுள்ளத்தில் சகலசம்சாரிகளிடமும் கருணை கரைபுரண்டு "பாருலகில் ஆசையுடையோர்க் கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறு மென்று பேசி வரம்பறுத்தார்" என்ற உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரப்படி வரம்பு கடந்து உபதேசித்தும், தம் சிஷ்யர்களைக் கொண்டு உபதேசித்தும் போந்தார். ஆயினும், இந்த சாரப்பொருள்களைத் தம் பாஷ்யக்ரந்தங்களில் ஆங்காங்கு பொறித்து வைத்தாரே யல்லது எளிய நடையில் தெளிய வைத்திலர். அக்குறை தீரப் பின்பு தோன்றிய பிள்ளைலோகாசாரியர் சீரிய சம்ப்ரதாயப் பொருள்களை அஷ்டதசரஹஸ்யங்களாக வெளியிட்டார். இவற்றில் முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீ வசன பூஷணம் என்றவை சகலார்த்த புஷ்கலங்கள். ஆயினும் ஸூத்ரவடிவில் அமைந்த இந்த மஹாக்ரந்தங்களின் பொருளை வ்யாக்யானமில்லாமல் மாஞானியர்க்குமறிய அரிது. மாமுனிகள் தம் விசத வாக்சிகாமணித்வம் வீறு பெறும்படி அவற்றுக்கு வ்யாக்யான மருளிச் செய்கையாலே சீருலகாரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசு பொலிந்ததாயிற்று. இல்லையேல் அவைகளால் பயனென்றுமின்றி அவை தேசுகுன்றியே இருக்கும். மஹாதேஜஸ்வியான மாமுனிகள் இந்த நற்கலைகளின் தேஜஸ்ஸை அதிசயிப்பித்தார்.

3. **மந்தமதிப்புவி மானிடர் தங்களை வானிலுயர்த்திடுநாள்:** இருள் தருமா ஞாலமாகிற இப்புவியில் தோன்றும் மானிடர்கள் தத்வ ஹிதபுருஷார்த்தங்களில் ஒன்றையும் அறியப்பெருதே, சரீரத்தையே பேணிக்கொண்டு அதனால் வருமின்பங்களையே பெரிதாக மதித்து வானேறும் வழியைச் சிறிதுமறியாதிருந்தனர். மாமுனிகளவதரித்து அவர்களின்

துர்க்கதியைப்போக்கி அறியாதவர்த்தங்களை அடைய அறிவித்து அவர்களை வாழ்வித்தருளினர். வானில்—நித்யஸூரிகளிற் காட்டிலும் என்றுமாம்.

4. மாசறு ஞானியர் சேரெதிராசர் தம் வாழ்வு முளைத்திடுநாள்: பண்டே ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானர் திருவவதரித்தருளி ப்ரமாணப்ரமேயப்ரமாதாக்கள் விஷயத்தில் தம் அநுஷ்டானத்தாலும் உபதேசத்தாலும் செய்தருளினவற்றை மாமுனிகள் அவதரித்து ஸுப்ரதிஷ்டிதமாக்கியருளினர். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் எம்பெருமானர்க்குப்போலவே மாமுனிகளுக்கும் அதீனமாயிருக்கும். அவர் திருவுள்ளத்தில் இருந்த குறையெல்லாம் மாமுனிகளால் நிறைவேறப் பெற்றமையால் எதிராசர் தம் வாழ்வு இன்றே முளைத்திட்டதாகக்கூறினது மிகவும் பொருந்தும்.

5. கந்தமலர்ப்பொழில் சூழ் குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கிடுநாள்: குதிகாதிபர் கலைகள் என்று நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை மட்டுமன்று; "நாதனுக்கு நாலாயிர முரைத்தான் வாழியே" என்றபடி நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தம் முழுவதும் ஆழ்வார் திருவாக்கிலிருந்தே வெளிவந்தவையாதலால், இவையெல்லாமே இங்கு விவக்ஷிதம். அவற்றுக்கு பூர்வர்கள் வ்யாக்னங்கருளிச்செய்திருந்தாலும்,

சேற்றுக்கமலவயல் சூழரங்கர் தம்சீர் தழைப்பப்
போற்றித்தொழு நல்லந்தணர் வாழவிப்பூதலத்தே
மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல்
ஆற்றில் கரைத்த புளியல்லவோ தமிழாரணமே?

என்று அக்காலத்து அடியார்கள் வியந்து பேசும் படியும் "வாழி-திருவாய்மொழிப் பொருளை மாநிலத்தோர் தேறும்படி யுரைக்கும் சீர்" என்று உலகெல்லாம் வாழ்த்தும்படியும் மாமுனிகள் திவ்யப்ரபந்த நிர்வாஹம் செய்தருளினபடி அஸாதாரணம். ஸ்வாமி அவதாரத்தினல்தான் அவை ஒப்புயர்வற்ற விளக்கம் பெற்றன.

6. கார்மர்மேனி மேனி அரங்கநகர்க்கிறை கண்கள் களித்திடுநாள்: அரங்கநாதன் இராமபிரானகவும் கண்ணபிரானகவும் திருவவதாரங்கள் செய்திருந்த காலத்தில், விச்வாமித்ரமுனிவன், ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், ஸமுத்ரராஜன், சாந்தீபிநிமுநி என்றிப்படிப் பட்ட பலர் முன்பும் பணிந்தான். இவர்கள் எல்லாரிடமும் குறைகள் காணப்படவே* நெஞ்சத்தில் அப்ரீதி கொண்டிருந்தான். விபவாவதாரங்களில் தலைமடுத்த விடமெல்லாம் தடுமாறிப்போகவே பெருங்குறைவாளனுய் அர்ச்சாவதாரத்திலாவது குறை தீர ஒரு ஸதாசார்யரைப்பணிந்து வாழ்வோமென விரும்பி, அழகிய மணவளனை திருக்கோலத்தில் எல்லாவிதத்திலும் ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ள மணவாள மாமுனிகள் பக்கலிலே சிஷ்யனுயிருந்து அவர் விஷயமாக தனியன் பணித்து க்ருதார்த்தனுப் அப்பரமாசார்யருடைய திருமேனியைக்கண்ணாரக்கண்டு களித்தனன். ஆகையால் இந்த நன்னள் காரமர் மேனியரங்கநகர்கிறை கண்கள் களித்திடுநாளாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் வாய்ந்து பொலிந்ததே—அந்தமில்சீர் மணவாள முனிப்பரன் அவதாரம் செய்திடும் ஐப்பிசியில் திருமூலமதெனும் நன்னள்.

---

* ஸ்வாமியின் 'ஸ்ரீசைலேச' தனியன் விளக்கத்தில் இதன் விரிவு காண்க. (பக்கம் 45.)

"ஏராருமெதிராசரான வுதித்தான் வழியே"

ஸ்ரீமதுபயவே. பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

மணவாள மாமுனிகளுக்கு யதிபுநாவதாரபூதரென்னும் ப்ரஸித்தி தொன்று தொட்டு விளங்கி வருகிறது. எம்பெருமானரே மீண்டும் மணவாளமாமுனிகளாகத் திருவவதரித்தருளினபடி. "ஏராருமெதிராச ரெனவுதித்தான் வாழியே" என்று உலகம் வாழ்த்துகின்றது. இதற்குரிய உபபத்திகளை அடைவே விளக்குகின்றேன்.

1. பெரும்பாலும் வ்யாக்யானங்கள் அருளிச்செய்வதிலேயே ஊக்கம் எம்பெருமானருக்கும் மாமுனிகளுக்கும் ஒக்கும்; உடையவர் சாதித்த ஸ்ரீபாஷ்யம் வேதாந்த தீபஸாரங்கள், கீதாபாஷ்யம் என்னுமிவை வ்யாக்யான க்ரந்தங்களே யன்ரோ. மாமுனிகளின் ரஹஸ்யவ்யாக்யானக்ரந்தங்களும் ப்ரஸித்தங்கள். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கத்யத்ரயம்—என்று சில மூலக்ரந்தங்களும் ஸ்வாமி சாதித்தது போலே மாமுனிகளும் யதிராஜவிம்சதி, உபதேச ரத்தினமாலை முதலிய மூலக்ரந்தங்களும் அருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம்.

2. அஸ்தானே நிந்தாபரிஹாசங்களை நிரப்பி நூல்கள் எழுதுவாருமுளரே; அங்ஙனம் நிந்தையையோ பரிஹாசத்தையோ அணுவளவும் புகவிடாமல் பரம பவித்திர ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளுந் தன்மை இருவருக்குமேயொககும்.

3. தொட்ட தொட்ட விட மெங்கும் பலபல சாஸ்த்ரார்த்தத் திரள்களே மலிந்த ஸ்ரீஸூக்திகளினுலே பண்டிதர்களின் உள்ளத்தை உகப்பிக்குந்தன்மை இருவருக்குமேயொக்கும்.

4. எம் பெருமானுர் ஸ்ரீ பாஷ்யம் தொடங்கும் போதே "பகவத் போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணும் ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் சஞ்சிக்ஷிபு:, தந்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்யாஸ்யந்தே" என்றருளிச் செய்து பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளில் தமக்குள்ள அபிநிவேசாதிசயத்தை விளங்கக் காட்டியருளினுர். மாமுனிகளும், "முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டு", "முன்னவராம் நம்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்ரோம்" இத்யாதியாலே தமக்குள்ள பூர்வாசார்ய ஸூக்தி பஹுமானத்தைக் காட்டியருளினதோடு நில்லாமல் தம்முடைய வ்யாக்யான க்ரந்தங்களை பூர்வாசார்ய ஸூக்தி மயமாகவே அவதரிப்பித்தருளினுர்.

5. ஸ்வாமியின் வாழி திருநாமத்திலே "மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே" என்று ஓதா நின்ரோம். "ஆய்ந்தபெருஞ் சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் போராத வுள்ளம் பெற—ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி இராமாநுசமுனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்" என்று அக்காலத்து சிஷ்யவர்க்கங்கள் பணிக்கக் காணுகின்ரோம். இதுபற்றி மாமுனிகள் திறத்திலே சொல்ல வேணுமோ? "சேற்றுக்கமலவயல்..." என்றவொரு பாசுரம் (பக்கம்-86) போதுமே.

6. ஸ்வாமி எழுபத்திநாலு ஸிம்ஹாஸ நாதிபதிகளை ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சந நிர்வாஹம் செய்தருள்வது ஸுப்ரஸித்தம். மாமுனிகளும் "திரமாக திக்கஜங்களிட்டருளும் பெருமாள்" என்கிறபடியே அஷ்ட திக்கஜாசாரியர்களை ஸ்தாபித்தருளி அவர்கள் வழியாக தர்சந நிர்வாஹம் செய்தருள்வது நாடு நகரமும் நன்கறிந்தது.

7. "மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடு நாள்" என்றும் "ஸ்ரீரங்கம் கரிசைல மஞ்ஜநகிரிம்...ஸாளக்ராம கிரிஞ்ச நிஷேவ்ய ரமதே ராமநுஜோயம் முனி;" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாமி ஸகல திவ்யதேசங்களிலும் அபிமானங்காட்டியருளினவர். மாமுனிகளும் "அடைவுடனே திருப்பதிகள் நடந்த வேர்வையாறவோ" என்கிறபடியே திவ்யதேச யாத்திரைகள் செய்தருளி அவற்றில் அபிமானம் காட்டியருளினபடி ஸுப்ரஸித்தம். திவ்யதேசச்ரேணியில் சேராதிருந்த ஸ்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமானித்தலிலுமாம். எதிராசர் திருநாராயணபுரத்திற்கு "ஒரு நாயகமாய்" என்கிற திருவாய்மொழியை சமர்ப்பித்து அத்தலத்தை திவ்யதேசமாக அபிமானித்தருளினதும், மாமுனிகள் ராஜமன்னார் ஸன்னிதிக்கு "தீர்ப்பாரையாமினி" என்கிற திருவாய்மொழியை ஸமர்ப்பித்ததும் அநுசந்தேயம.

8. ஸ்வாமி சேஷாவதாரம் என்பது ஸுப்ரஸித்தம். கருடவாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரிதத்திலும் வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவத்திலும் மற்றும் பல பிரபந்தங்களிலும் இது விசதம். மாமுனிகள் விஷயமாக வரவரமுநிசதகத்திலே "ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதி தராம்யம் பணீந்த்ராவதாரம்" என்றருளிச்செய்துள்ளபடியும் மற்றும் சரித்ரப்ரஸித்தியின்படியும் திருவனந்தாழ்வான் திருவவதாரபூதரென்பது ஸுவ்யக்தம்.

9. ஸ்வாமி "தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே" என்று எண்டிசையும் வாழ்த்தப்படும்படியும் கோயிலொழுகு முதலான இதிஹாஸங்கள்படியும் ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயை வளர்த்தருளினவரென்பது விச்வ விதிதம். மணவாளமாமுனிகள் திறத்தும் இங்ஙனமே "அரங்கர் வாழ இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்" என்றன்றோ நிச்சலும் உலகம் வாழ்த்துகின்றது?

10. சமீப காலத்தில் (சென்ற நூற்றாண்டில்) திருநாராயணபுரத்தில் ஸுப்ரஸித்த்ராய் வாழ்ந்து வேதாந்தவாதாவளி என்று மஹாக்ரந்தங்களை யருளிச்செய்த மைஸூர் அநந்தாழ்வான் என்ற மஹாவித்வான் தாம் ஸ்வப்னத்தில் ஸாக்ஷாத்கரித்த உண்மையை தம் ந்யாய பாஸ்கரம் என்கிற க்ரந்தத்தில் விந்யாசம் செய்தருளியுள்ள ச்லோகம்:

சேஷ! ஸ்ரீமாந் நிகமமகுடயுக்மரக்ஷாப்ரவ்ருத்த:
ஸ்ரீமத்ராமா வரஜமுநிதாம் ஸௌம்யஜாமாத்ருதாஞ்ச।
விந்தந் த்ருப்யத்விமத படலீபாடநோத்தாம ஸூக்தி:
பூயாத் பவ்யப்ரதித மஹிமா ச்ரேயஸே பூயஸே ந:॥

என்பது. இதன் கருத்து:

உபய வேதாந்தங்களையும் காத்தருள வேணுமென்று திருவுள்ளம் கொண்ட திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்து ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தும் மணவாளமாமுனிகளாகத் திருவவதரித்து த்ராவிட வேத குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தும் இப்படி உபய வேதாந்தப்ரதிஷ்டாபனம் செயது பெருமை பெற்றனன். அத்திருவனந்தாழ்வான் நமக்கு சகலவித நன்மைகளும் அளித்தருளவேணும்.

மணவாளமாமுனிகளின் திருநாவீறு

ஸ்ரீமதுபயவே. பெருமாள்கோவில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

மணவாமாமுனிகளின் வியாக்யானங்களில் சொல்லமைப்பென்பது ஆச்சர்யமாயும் அற்புதமாயுமிருக்கும். மாமுனிகளின் தத்வத்ராய வியாக்யானமொன்றை ஸேவிக்குங்கால் "ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸுதாநிதியிலும் ஆழஅவகாஹித்த மஹாஜ்ஞானநிதி இவரல்லது வேறு எவருமில்லை" என்று சபதமிட்டுரைக்கலாம். ஞானம் என்பது வேறு; வ்யுத்புத்தி என்பது வேறு. அந்த வ்யுத்திபுத்தியானது சகலதந்த்ரங்களிலும் மணவாளமா முனிகளுக்கு மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கது. இதைநிரூபிக்க அவருடைய திவ்வியஸூக்தி களில் பலபலவிடங்களிலிருந்தாலும் ஓரிடந்தனையே இங்குக்குறிப்பிடுகிறேன். தத்வத்ரயத் தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் (22) **"இதுக்குப்ரயோஜனம் கேவலலீலை"** என்ளுெருசூர்ணை. எம்பெருமானது ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்துக்கு வெறும் லீலையே ப்ரயோஜனம் என்கிறபடி. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் (ஸூ. 171) **லோகவத்து லீலா கைவல்யம்** என்று ஸ்ரீஸூக்தி காண்கிறது. இதில் எந்த வித்வானுக்கும் எவ்விதமான விசிகித்ஸையும் எளிதாகத்தோன்றமாட்டாது. ஆனால் இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் ப்ராஜ்ஞாவிசேஷம் ஆராய்ச்சி செய்யப்புகுந்தவிதம் ஊன்றிநோக்கத்தக்கது.

ஒருகாரியம் செய்யுமிடத்து அப்போதுண்டாகும் ஒரு மனோவினோதமொழிய பின் வருவதொரு பலனைக்கணிசியாமல் பண்ணும் வியாபாரத்துக்கு லீலையென்று பெயர். சிறுவன் லீலை செய்கிறான் என்றால் விளையாடல் என்கிற வியாபாரத்தைச் செய்கிறான் என்று பொருள். ஆக லீலையென்பது ஒரு வியாபாரமென்று முடிந்தது. ஸ்ருஷ்டிக்கு லீலை ப்ரயோஜனம் என்றால் ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்திற்கு லீலையாகிற வியாபாரம் ப்ரயோஜன மென்றதாகத் தேறுகின்றது. ஸ்ருஷ்டிதான் லீலை என்று ஸமாநாதிகரணமாகச் சொல்ல வேணுமேயொழிய ஸ்ருஷ்டிக்கு லீலை ப்ரயோஜனம் என்று வ்யதிகரணமாகச்சொல்லுவதில் ஸமந்வயம் இல்லைபோல் காண்கிறதல்லவா? ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் லோகாசார்யரும் வ்யதிகரண மாக வாக்விந்யாசம் செய்திருப்பதைக் கீழே காட்டினோம். இது எப்படி பொருந்தும்? என்ற சங்கை தோன்றுவதே சாமான்ய ஞானிகளுக்கு அரிது. தத்வத்ரயவியாக்யானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் இந்த சங்கையைத் தோன்றுவித்து ஸமாதானமருளிச் செய்திருக்கு மழகு ஆழ்ந்தஞானம் படைத்தவர்களுக்கே ரஸிக்கவியலும். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்.

> "லீலையாவது தாதாத்விகாஸமொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொரு பலத்தைக்கணிசியாமல் பண்ணும் வ்யாபாரமே யாகிலும், "இதுக்கு ப்ரயோஜனம்" என்று ஸ்ருஷ்டிரூபவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுகையாலே தாதாத்விகாஸ மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது."

இதில் " லீலேயாவது........... பண்ணும் வியாபாரமேயாகிலும் என்ற வாக்யம் வெகு கம்பீரமானது. " பண்ணும் வ்யாபாரமாகையாலே", " இதுக்குப்ரயோஜனம் கேவலலீலை என்கிற மூலஸ்ரீஸூக்தி ஸமஞ்ஜஸமாக மாட்டாதாகிலும்" என்பது இங்கு விவக்ஷிதம். மூலஸ்ரீஸூக்தி அஸமஞ்சஸமாயிருக்கிறது என்பதைத் தம் திருவாக்கினுல் வெளியிடக்கூசி வாக்யமருளிச் செய்யுமழகு அத்புதம். " அகில புவந ஜந்மஸ்தேம பங்காதி லீலே":—ஜகதுத்பத்திஸ்திதி ஸம்ஹார அந்தஃப்ரவேச நியமனாதி லீலம் என்று ஸமாநாதிகரணமாகவே அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும்கூட " ஜகத் ஸ்ருஷ்டௌ லீலைவ ப்ரயோஜனம் " என்று அருளிச்செய்ததை அடியொற்றி லோகாசார்யரும் " இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை " என்று அருளிச்செயதிருந்தாலும், "இதுக்கொரு ப்ரயோஜனமில்லை; கேவலலீலையே " என்று வாக்யங்கள் இருக்கவேணும் என்று திருவுள்ளம் பற்றிய மாமுனிகள் அதைப் பூப்பறித்தாப்போல் காட்டியிருக்கிறவிதம் சாஸ்த்ர வ்யுத்புத்தியில் ஆழ்ந்திருக்குமவர்களுக்கே நிலமாகக்கூடியது. "தற்காலத்தில் ரஸத்துக்கு ஹேதுவான வ்யாபாரத்திற்குத் தான் லீலை என்று பெயர்; ஆனல் இங்கு தற்காலத்தில் தோன்றும் ரஸத்துக்குக்கு ஹேதுவான வ்யாபாரம் என்கிறவரையில் போகாமல் தற்காலத்தில் தோன்றும் ரஸம் என்ற மட்டில் குறைத்து லீலாபதத்தினர்த்தமாகக் கொண்டால் மூலம் ஸமஞ்ஜஸமாகிவிடும்" என்று நிரூபித்தருளினராயிற்று. " தாதாத் விகாஸமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது " என்று மிகவழகிய ஒரு சிறு வாக்யத்தில் இந்த விஷயத்தை முடித்தருளினது மாமுனிகளொருவருக்கே அஸாதாரணமான பாண்டித்ய ப்ரகர்ஷத்திற்குக் குன்றிலிட்ட விளக்காகும். வேறொரு வித்வானலும் இயலாதென்று சத்தியமாகச் சொல்லுவேனடியேன். இதை இங்கு எடுத்துக் காட்டியது— மாமுநிகள் இப்படி ஆழ்ந்து காண்பவர் என்பதற்காக மட்டுமல்ல; இப்படி நலிந்து நிர்வஹிக்கக்கூடிய ஸ்ரீஸூக்திகளையருளுச் செய்யுமியல்பு மாமுனிகளிடம் சிறிதும் காணக் கிடைக்காது என்பதற்காகவுமாம். விசதவாக் சிகாமணி பட்டம் இவரொருவருக்கே தகும்.

ஆராய்ச்சியில் தலைசிறந்த இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் மஹாசாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் உள் குழையத்தக்கவை மாமுனிகளின் ரஹஸ்ய வியாக்யான க்ரந்தங்களிலே நிதியாக அமைந்திருப்பதை உற்றுநோக்குங்கால் " நீறு பூத்த நெருப்பு " என்றொரு பழமொழியுண்டே, அது மாமுனிகளைத்தான் சேருமென்பர் பெரியோர். ஸ்ரீஸூக்தியோ தமிழ்; அர்த்தங்களோ கஹந சாஸ்த்ரார்த்தங்கள். அருளிச்செய்த மஹாசார்யரோ டம்பமென்பது சிறிதுமில்லாதவர். அவருடைய ஞான பூர்த்தியும் ஆத்மகுணபூர்த்தியுமன்றோ அழகிய மணவாளனை அடிபணியச்செய்தன? இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த பேராசிரியரை வழிபடும் மரபில் தோன்றினேமென்கிற பாக்யவிசேஷத்தை நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்து குமடியேனுக்கு.

ஸ்ரீ

மாமுனிகள் உகந்த மங்கையர்கோன்

ஸ்ரீ. உ. வே., வே. ரா. வரதநாராயணய்யங்கார் ஸ்வாமி

வீறுடைய கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் இன்று, என்று காதலிப்பார் வாய்த்த மலர்த்தாள்கள் வாழ்த்தும் ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள், ஒரு சமயம் தம் அஷ்டதிக்கஜங்களுடன் திருவாலி திருநகரிக்கு திக் விஜயமாக எழுந்தருளி, அர்ச்சாவதராத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆழ்வாரை சேவித்து, அவ்வடிவழகிலே தோற்று அணைத்த வேலும் என்று தொடங்கும் சூர்ணிகையை, (பக்கம் 19, 20 காண்க) அனுசந்தித்து, 'தென்னாலி நாடன் திருவழகைப்போல் என் ஆணை ஒப்பாரில்லையே' என்றும் 'என் கண்ணைவிட்டு அகன்றிடாது கலியன் ஆணை ஆணையே' என்றும் ஆணைகளிட்டு ஒருவாறு தாம் தரித்து நின்ற விஷயம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அறிந்ததே.

மேலும், திவ்ய தேச மங்களாசாஸனத்தில் இழிந்த வாறே, மண்ணியாற்றங்கரையில் நின்று, தம் ஆனந்தத்திற்குப் போக்குவீடாய் 'மங்கை நகர் வாழி' தொடங்கி, 'பொங்குபுனல் மண்ணித்துறை வாழி, வாழி பரகாலன் எண்ணில் தமிழ்ப்பா இசை' என்றும், திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு விளைநிலமான திருமணங்கொல்லையையும் (தற்போது வேதராஜபுரம் என்று வழங்குகிறது), 108 எம்பெருமான்களும் சேவைசாதித்த விடமான, பெருமாளுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் என்று வழங்குகிற திருவரசாற்றின்கரையையும் 'இதுவோ திருவாலி' என்று தொடங்கி, 'எட்டெழுத்தும் பரித்த விட'மென்று கொண்டாடினார்.

எட்டெழுத்தும் அறிந்த இடம் என்று சாதிக்காமல் வாள் வலியால் மந்திரம் கொண்டமை குறித்து எட்டெழுத்தும் பறித்தவிடம் என்று அனுசந்திக்கிறார் தம் விசத வாக்கலே. மேலும், அஷ்டாக்ஷரம் விளைந்த அவ்விடத்திலேயே, ஒரு ஸம்வத்ஸரம், தம்பரிவாரங்களுடன் எழுந்தருளியிருந்து மாறன் பணித்த தமிழ் மறையின் ஆறங்கங்ளாகிற ஆறு பிரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யான காலக்ஷேபங்கள் சாதித்து உகந்தார் என்று விலக்ஷணர் வழங்குவர். இப்படி மாமுனிகள், மங்கையர்கோனை உகந்த விஷயம் பின்புள்ளாருக்கும் சேவிக்கும்படி, பிரதி வருஷமும், தை அமாவாஸைக்கு மறுதினம், ஆழ்வார் பஞ்ச நிருஸிம்ஹ க்ஷேத்ரங்களையும் திருநாங்கைப் பதினொரு திவ்யதேசங்களையும் சேவித்து, பின்பு நாங்கை எம்பெருமான்கள் ஆழ்வாரை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் மணிமாடக்கோயிலில் எழுந்தருள, மறுபடியும் ஆழ்வாருடைய பாசுரங்களைக்கேட்டருளி உகந்து, அவருக்குத் திருப்பரியட்டம் திருமாலை, ஸ்ரீ சடகோபன் சாதித்தருள, இவ்வைபவத்தை சேவிக்க அங்கு எழுந்தருளின ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் மிகவும் உகந்து, தாம் அருளிய வடிவழகு சூர்ணிகைகளாலும் ''நந்தாதீப'' என்கிற சுலோகத்தாலும் எம்பெருமான்களையும் ஆழ்வாரையும் சேர்த்து, மங்களாசாஸன வைபவத்திற்கு கண்ணெச்சில் வாராமைக்குத் தாம் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

இவ்வைபவம் பக்தர்களுக்குக் கண்கொள்ளாக்காட்சி யாகும். ஆழ்வார்களில் கடைக்குட்டியும் ஆசாரியர்களில் கடைக்குட்டியும் ஒருங்கே சேருமிடம் அன்றோ!

|| श्रीः ||

श्रीवरवरमुनिभिरनुगृहीता

|| यतिराजविंशतिः ||

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

யதிராஜ விம்சதி

தனியன்

य: स्तुतिं यतिपतिप्रसादनीं व्याजहार यतिराजविंशतिम् ।
तं प्रपन्नजनचातकाम्बुदं नौमि सौम्यवरयोगिपुङ्गवम् ॥

யஃஸ்துதிம் யதிபதிப்ரஸாதிநீம் வ்யாஜஹார யதிராஜவிம்சதிம் ।
தம் ப்ரபந்நஜநசாதகாம்புதம் நௌமி ஸௌம்யவரயோகி புங்கவம் ॥

யதிராஜனுன எம்பெருமானுர் திருவுள்ளத்தையுகப்பிக்கும்படி யதிராஜவிம்சதி என்னும் ஸ்தோத்ரத்தை அருளிச்செய்தவரும் ப்ரபந்நர்களுக்கு வேறிடம் தேடிப்போகவேண்டாமல் ஸகலார்த்தங்களையும் அருளுபவருமான மணவாளமாமுநிகளைத் துதிக்கிறேன்.

श्रीमाधवाङ्घ्रिजलजद्वयनित्यसेवाप्रेमाविलाशयपराङ्कुशपादभक्तम् ।
कामादिदोषहरमात्मपदाश्रितानां रामानुजं यतिपतिं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥

ஸ்ரீமாதவாங்க்ரி ஜலஜத்வய நித்யஸேவாப்ரேமா விலாசய ப்ராங்குச பாதபக்தம் ।
காமாதிதோஷ ஹரமாத்மபதாச்ரிதாநாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா ॥

பூமன்னுமாது பொருந்தியமார்பனுன ஸ்ரீயஃபதியின் திருவடிகளில் எப்போதும் தொழுதெழும் மனத்தனுய், அத்திருவடிகளில் கனத்த ப்ரேமையுடையவரான மாறனடி பணிந்துய்ந்த வரும், தமது திருவடிகளைப் பணிபவருக்கு ஸகலதோஷங்களையும் போக்கித்தருபவரும், யதிகளுக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானுரைத் தலையால் வணங்குகிறேன். 1

श्रीरङ्गराजचरणाम्बुजराजहंसं श्रीमत्पराङ्कुशपदाम्बुज भृङ्गराजम् ।
श्रीभट्टनाथपरकालमुखाब्जमित्रं श्रीवत्सचिह्नचरणं यतिराजमीडे ॥

ஸ்ரீரங்கராஜ சரணும்புஜராஜஹம்ஸம் ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம் ।
ஸ்ரீபட்டநாத பரகால முகாப்ஜமித்ரம் ஸ்ரீவத்ஸசிந்நசரணம் யதிராஜமீடே ॥

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளில் பொருந்தின ராஜஹம்ஸம் போன்றுள்ளவரும், நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளில் படர்ந்தவண்டு போலிருப்பவரும், பட்டர்பிரான், பரகாலன் முதலான ஆழ்வார்களாகிற தாமரைப்பூக்களை (அவர்களை அடியொற்றி நடப்பதால் களிப்பூட்டி) மலரச்செய்யும் ஸூர்யன்போன்றவரும், ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நர் எனப்படும்

கூரத்தாழ்வான் (முதலான முதலிகளுக்கு) தஞ்சமாயிருப்பவருமான எம்பெருமானரைத் துதிக்கிறேன். 2

वाचा यतीन्द्र ! मनसा वपुषा च युष्मत्पादारविन्दयुगलं भजतां गुरूणाम् ।
कूराधिनाथकुरुकेशमुखाद्यपुंसां पादानुचिन्तनपरस्सततं भवेयम् ॥

வாசா யதீந்த்ர ! மநஸா வபுஷாச யுஷ்மத்பாதாரவிந்தயுகளம் பஜதாம் குரூணும் ।
கூராதிநாத குருகேசமுகாத்யபும்ஸாம் பாதாநுசிந்தநபாரஸ்ஸததம் பவேயம் ॥

யதீந்த்ரரே ! சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும் தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளையே தொழுபவர்களும், மஹாசார்யர்களுமான கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலான முதலிகளுடைய திருவடிகளையே எப்போதும் சிந்திப்பவனாக இருக்கும்படி தேவரீர் க்ருபைபண்ணவேண்டும். 3

नित्यं यतीन्द्र ! तव दिव्यवपुस्मृतौ मे सक्तं मनोभवतु वाग्गुणकीर्तनेऽसौ ।
कृत्यं च दास्यकरणं तु करद्वयस्य वृत्यन्तरेऽस्तु विमुखं करणत्रयं च ॥

நித்யம் யதீந்த்ர ! தவ திவ்யவபுஸ்ம்ருதௌ மே
ஸக்தம் மநோபவதுவாக் குணகீர்த்தநேஸௌ ।
க்ருத்யம் ச தாஸ்யகரணம் து கரத்வயஸ்ய
வ்ருத்யந்தரேஸ்து விமுகம் கரணத்ரயஞ்ச ॥

எம்பெருமானரே ! அடியேனுடைய நெஞ்சு எப்போதும் தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை த்யானிப்பதிலேயே ஊன்றியிருக்கவேண்டும் ; என் வாக்கு தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களைப் புகழ்வதிலேயே ஊன்றவேணும் ; என் கைகளிரண்டும் தேவரீர் கைங்கர்யத்திலேயே ஊன்றியிருக்கவேணும். இப்படி அடியேன் மநோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் இதர வியாபாரங்களை சிறிதும் கவனியாதவனாக இருக்கும்படி அருளவேண்டும். 4

अष्टाक्षराख्य मनुराजपदत्रयार्थनिष्ठां ममात्र वितराद्य यतीन्द्र नाथ ! ।
शिष्टाग्रगण्यजनसेव्य भवत्पदाब्जो हृष्टास्तु नित्यमनुभूय ममास्य बुद्धिः ॥

அஷ்டாக்ஷராக்ய மநுராஜ பதத்ரயார்த்த நிஷ்டாம்
மமாத்ர விதராரத்ய யதீந்த்ரநாத ।
சிஷ்டாக்ரஹண்யஜநஸேவ்யபவத்பதாப்ஜே
ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யமநுபூய மமாஸ்யபுத்திః ॥

எமது குலநாதனன எமபெருமானரே ! மந்த்ர ராஜனெனக்குலாவப்படும் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தின் மூன்று பதங்களான ப்ரணவம், நமஸ்ஸு, நாராயணய இவைகளில் தேறின அர்த்தங்களான அநங்யார்ஹசேஷத்வம் [1], அநங்யபோக்யத்வம் [2], அநங்யசரணத்வம் [3] இவைகளில் திடமானவுறுதியை அடியேனுக்கு இந்தவுலகிலேயே, (ருசிவிளைவித்த) இப்

1. பரமபுருஷனைத்தவிற இதரர்களுக்கு ஸொத்தாக இல்லாதிருக்கை,
2. பரமபுருஷனைத்தவிற இதரர்களுக்கு மகிழ்ச்சிக்குறுப்பான வஸ்துவாக இல்லாதிருக்கை
3. பரமபுருஷனைத்தவிற இதரரிடத்தில் பணியாமை

பகவானுக்குச் சேஷமாயிருக்கை, அவனடியார்களுக்குச் சேஷமா யிருக்கையையும் உட்கொண்டது. எம்பெருமானரைத்தவிற தேவுமற்றறியேன் என்ற நிலையை இங்கு வேண்டுகிருர்.

போதே அருளவேண்டும். மஹான்களில் தலைவர்களான ஆழ்வான் ஆண்டான் போல்வார் தொழும்படியான தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளை இடைவிடாமல் நித்யாநுபவம் பண்ணி, அவைகள் திறத்தில் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணி மகிழும்படி அருள்பாலிக்க வேண்டும்.

5

अल्पाऽपि मे न भवदीयपदाब्जभक्तिश्शब्दादिभोगरुचिरन्वहमेधते हा ।
मत्पापमेव हि निदानमनुष्य नान्यत्तद्वारयार्य यतिराज ! दयैकसिन्धो ! ॥

அல்பாபி மே ந பவதீயபதாப்ஜ பக்தி: சப்தாதிபோகருசிரந்வஹ மேததே ஹா ।
மத்பாபமேவ ஹி நிதாநமமுஷ்ய நாந்யத் தத்வாரயார்ய யதிராஜ ! தயைகஸிந்தோ ! ॥

கருணையேகடலாம் ஆசார்யரான எதிராஜரே! அடியேனுக்குத் தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைகளில் சிறிதும் அன்பில்லை. மேலும், மற்ற விஷய போகங்களில் ஊற்றம் தினமும் அதிகமாகிக்கொண்டே போகிறது. இதற்கு மூலகாரணம் என்னுடைய பாபமே. அதைத் தொலைத்தருள வேணும். 6

இந்த 6வது முதல் 15வது ச்லோகம் வரை தாம் மஹாபாபி என்று பலபடியாலும் நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணுகிறார்.

वृत्या पशुर्नरवपुस्त्वहमीदृशोऽपि श्रुत्यादिसिद्धनिखिलात्मगुणाश्रयोऽयम् ।
इत्यादरेण कृतिनोऽपि मिथः प्रवक्तुमद्यापि वञ्चनपरोऽत्र यतीन्द्र ! वर्ते ॥

வ்ருதயா பசுர் நரவபுஸ் த்வஹமீத்ருசோபி ச்ருத்யாதி ஸித்தநிகிலாத்மகுணாச்ரயோயம் ।
இத்யாதரேண க்ருதிநோபி மித : ப்ரவக்தும் அத்யாபி வஞ்ந பரோத்ர யதீநதர ! வர்த்தே ॥

எம்பெருமானாரே! மனித சரீரமுடையேனா யிருந்தாலும் நடைத்தையில் பசுவை (ம்ருகங்களை) யொத்தவன். ஆனாலும், 'இவன் சாஸத்ரங்களில் தேறின ஸகல ஆத்ம குணங்களும் நிறைந்தவன்' என்று அறிவாளிகளும் என்னைப்பற்றி பரஸ்பரம் ஆதரவோடு பேசும்படி வஞ்சகனாக இருக்கின்றேன். 7

दुःखावहोऽहमनिशं तव दुष्टचेष्टश्शब्दादिभोग निरतश्शरणागताख्यः ।
त्वत्पादभक्त इव शिष्टजनौघमध्ये मिथ्याचरामि यतिराज ततोऽस्मि मूर्खः ॥

துஃக்காவஹோஹமநிசம் தவதுஷ்டசேஷ்டச்சப்தாதிபோகநிரதச் சரணாகதாக்ய: ।
த்வத்பாத பக்த இவ சிஷ்ட ஜநௌகமத்யே மித்த்யா சராமி யதிராஜ !
ததோஸ்மி மூர்க்க : ॥

யதிராஜரே ! மிகவும் கெட்ட நடத்தைகளையுடைய நான், சப்தாதி விஷயங்களில் ஊற்ற முடையவனாய், ப்ரபந்நன் என்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டு, எப்போழுதும் தேவரீருடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்திக்கொண்டு நல்லோர்கள் நடுவில் திரிகிறேன். 8
இப்படி மூர்க்கனாயிருக்கிறேன்.

नित्यं त्वहं परिभवामि गुरुं च मन्त्रं तद्देवतामपि न किञ्चिदहो बिभेमि ।
इत्थं शठोऽप्यशठवद्भवदीयसङ्घे धृष्टश्चरामि यतिराज ! ततोऽस्मि मूर्खः ॥

நித்யம் த்வஹம் பரிபவாமி குருஞ்ச மந்த்ரம் தத்தேவதாமபி நகிஞ்சிதஹோ பிபேமி ।
இத்தம் சடோப்யசடவத் பவதீயஸங்கே த்ருஷ்டச்சராமி யதிராஜ ! ததோஸ்மி மூர்க்க :॥

எம்பெருமானுரே ! நித்யமும் நான் ஆசார்யரையும், அவருபதேசித்த தேசித்தமந்த்ரத்தையும், மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான தேவதையையும் பரிபவப்படுத்துகிறேன். இப்படிப்பட்ட பாபியானு லும், அப்படியல்லாதவன் போல் தேவரீரடியார்திரளில் துணிவுடன் ஸஞ்சரிக்கிறேன். ஆத லால் மூர்க்கனுயிருக்கிறேன். (நான்காம் பாதத்தில் த்ருஷ்ட: என்று இங்கு கொண்டுள்ள பாடத்துக்கு ஹ்ருஷ்ட : என்று வேறு பாடமுண்டு. வஞ்சித்து விட்டோமென்று மகிழ்ச்சி யுடன் திரிகிறேன் என்று பொருளாகுமிதனுல்.) 9

हा हन्त हन्त मनसा क्रियया च वाचा योऽहं चरामि सततं त्रिविधापचारान् ।
सोऽहं तवाप्रियकरः प्रियकृद्वदेवं कालं नयामि यतिराज ! ततोऽस्मि मूर्खः ॥

ஹா ஹந்த ஹந்த ! மநஸா க்ரியயா ச வாசா யோஹம் சராமி ஸததம் த்ரிவிதாபசாரான் ।
ஸோஹம் தவாப்ரியகர : ப்ரியக்ருத்வதேவம் காலம் நயாமி யதிராஜ ! ததோஸ்மி மூர்க்க :

எம்பெருமானுரே ! மனம், மெய், சொல் இப்படிப்பட்ட முக்காரணங்களாலும் எப்போதும் பகவதபசாரம், பாகவதாபசாரம், அஸஹ்யாபசாரம் எனப்பட்ட மூன்றுவகை அபசாரங் களிலும் ஈடுபட்ட நான் தேவரீருக்கு ப்ரியமல்லாததையே செய்துகொண்டு, ப்ரியத்தைச் செய்பவன்போல இப்படியே காலத்தைக் கழிக்கிறேன். ஆதலால் நான் மூர்க்கன். என்ன கொடுமையிது ! 10

पापे कृते यदि भवन्ति भयानुतापलज्जाः पुनः करणमस्य कथं घटेत ।
मोहेन मे न भवतीह भयादिलेशस्तस्मात्पुनः पुनरघं यतिराज ! कुर्वे ॥

பாபே க்ருதே யதி பவந்தி பயாநுதாபஜ்ஜா : புந : கரணமஸ்ய கதம் கடேத ।
மோஹேந மே ந பவதீஹ பயாதிலேசஸ்தஸ்மாத்புந:புநரகம் யதிராஜ ! குர்வே ॥

ஸ்வாமி எம்பெருமானுரே ! பாபம் செய்து, அதனுல் அச்சம், அநுதாபம், வெட்கம் இவை உண்டாகுமேயானுல் எப்படி மறுபடியும் பாபம் செய்ய நேரிடும் ? எனக்கோ, இந்தபாபம் செய்வதில் அஜ்ஞானத்தினடியால் அச்சம், அநுதாபம், வெட்கம் இவை ஏற்படுவதில்லை. ஆகையால் மேலும் மேலும் பாபம் செய்துகொண்டே இருக்கிறேன். 11

अन्तर्बहिस्सकलवस्तुषु सन्तमीशमन्धः पुरस्थितमिवाहमवीक्षमाणः ।
कन्दर्पवश्यहृदयस्सततं भवामि हन्त त्वदग्रगमनस्य यतीन्द्र ! नार्हः ॥

அந்தர்பஹிஸ் ஸகலவஸ்துஷு ஸந்தமீசம்
அந்த : புரஸ்திதமிவாஹமவீக்ஷமாண : ।
கந்தர்ப்பவச்யஹ்ருதயஸ்ஸததம் பவாமி
ஹந்த த்வதக்ரகமநஸ்ய யதீந்த்ர ! நார்ஹ : ॥

எம்பெருமானுரே ! எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் ஒக்க வியாபித்துள்ள எம்பெரு மானைப் பிறவிக்குருடன் தன் முன்புள்ள பொருளைக் காண இயலாததுபோல காணமாட்டாதவ னாய், எப்போதும் காமத்துக்கு வசப்பட்ட மனத்தனுய் உள்ளேன். அந்தோ ! தேவரீர் திருமுன்பே வரவும் அடியேன் யோக்யதை யற்றவன். 12

तापत्रयीजनितदुःखनिपातिनोऽपि देहस्थितौ ममरुचिस्तु न तन्निवृत्तौ ।
एतस्य कारणमहो मम पापमेव नाथ ! त्वमेव हर तद्यतिराज ! शीघ्रम् ॥

தாபத்ரயீ ஜநிததுக்க நிபாதிநோபி
தேஹஸ்திதௌ மமருசிஸ்து நதந்நிவ்ருத்தௌ ।
ஏதஸ்யகாரணமஹோ மம பாபமேவ
நாத ! த்வமேவ ஹர தத் யதிராஜ ! சீக்ரம் ॥

ஆத்யாத்மிகம் (சரீரத்தில் வ்யாதி, மனதில் காமக்ரோதங்கள் இவைகளால் உண்டாவன) ஆதி பௌதிகம் (பிசாசம், உரகம், ராக்ஷசர் இத்யாதிகளால் உண்டாவன) ஆதிதைவிகம் (சீதம், உஷ்ணம், வர்ஷம் இத்யாதிகளால் உண்டாவன) எனப்படும் மூன்று தாபங்களாலும் உண்டாக்கப்பட்ட துன்பங்களில் உழல்பவனேயாயினும், என் ஆசையெல்லாம் இவ்வுடலைப் பேணுவதியேயாம். இந்த தோஷத்தைப் போக்கிக் கொள்வதில் ருசியுண்டாவதில்லை. இந்த நிலைக்குக் காரணம் என்பாபமேயாகும். ஸ்வாமிந்! அந்த பாபத்தை தேவரீரே சீக்கிரமாக மாய்த்தருள வேணும். 13

वाचामगोचरमहागुणदेशिकाग्र्य कूराधिनाथकथिताखिलनैच्यपात्रम् ।
एषोऽहमेव न पुनर्जगतीदृशस्तद्रामानुजार्य करुणैवतु मद्गतिस्ते ॥

வாசாமகோசர மஹாகுணதேசிகாக்ர்ய
கூராதிநாதகதிதாகில நைச்யபாத்ரம் ।
ஏஷோஹமேவ ந புநர் ஜகதீத்ருசஸ் தத்
ராமாநுஜார்ய ! கருணைவது மத்கதிஸ்தே ॥

மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழாளரும், ஆசார்யர்களில் தலைசிறந்தவருமான கூரத்தாழ்வான் (தம்முடைய ஸ்துதிகளில் தமக்குள்ளதாக) சொல்லிக் கொண்ட சம்ஸ்தநைச்யங்களுக்கும் (தோஷங்களுக்கும்) உண்மையில் பாத்திரமாயிருப்பவன் இந்த ஜகத்தில் அடியேன் ஒருவனேயாகும். இப்படி தோஷமுடையவன் வேறு எவனுமில்லை. ஆகையால் தேவரீருடைய (திருவருளுக்கு ச்சரியான கொள்கலம்) திருவருள் என்னையே பற்றியுள்ளது. [பாபியான எனக்கு அருள் செய்யாமல் விட்டாயாகில் என்போல் உனக்கருள் செய்யத்தகுந்தவன் கிடைக்கமாட்டான்—ஸ்தோத்ரரத்னம்—50] 14

शुद्धात्मयामुनगुरूत्तमकूरनाथ भट्टाख्यदेशिकवरोक्तसमस्तनैच्यम् ।
अद्यास्त्यसङ्कुचितमेव मयीह लोके तस्माद्यतीन्द्र ! करुणैव तु मद्गतिस्ते ॥

சுத்தாத்மயாமுந குருத்தமகூரநாத
பட்டாக்யதேசிகவரோக்த ஸமஸ்த நைச்யம் ।
அத்யாஸ்த்யஸங்குசிதமேவ மயீஹலோகே
தஸ்மாத் யதீந்த்ர ! கருணைவ து மத்கதிஸ்தே ॥

எம்பெருமானாரே ! மஹாபரிசுத்தர்களான ஆளவந்தார், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் முதலான ஆசார்யச்ரேஷ்டர்கள் தங்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் தங்கள்பால் சொல்லிக்கொண்ட ஸமஸ்த தோஷங்களும் இந்த லோகத்தில் இப்பொழுது என்னொருவனிடத்திலேயே குறைவின்றி

நிரம்பியுள்ளன; ஆதலால் தேவரீருடைய திருவருளே அடியேனுக்குப்புகல் (அருட்கும்:தே புகல் என்னவுமாம்.) 15

शब्दादिभोगविषया रुचिरस्मदीया नष्टा भवत्विह भवद्दयया यतीन्द्र ! ।

त्वद्दासदासगणनाचरमावधौ यस्तद्दासतैकरसताऽविरता ममास्तु ॥

சப்தாதிபோகவிஷயா ருசிரஸ்மதீயா
நஷ்டா பவத்விஹபவத்தயயா யதீந்த்ர ।
த்வத்தாஸதாஸகணநாசரமாவதௌ ய:
தத்தாஸதைகரஸதா அவிரதா மமாஸ்து ॥

எம்பெருமானாரே! சப்தாதி விஷயங்களையநுபவிக்க வேண்டுமென்கிற அடியேனுடைய ஆசை தேவரீருடைய திருவருளாலே தொலையவேணும்; தேவரீருடைய அடியாரடியார்களை எண்ணிக்கொண்டு போகையில் கடைசியிலுள்ள அடியவர்க்கு அடியேன் அடிமைப் பட்டிருப்பதிலே ஊற்றமானது அடியேனுக்குத் தொடர்ந்து நடக்கவேணும். [நீக்கமில்லா அடியார் தம்மடியார் அடியார் அடியார் எங்கோக்கள்—திருவாய்மொழி, 8-10-10] 16

श्रुत्यग्रवेद्य निजदिव्य गुणस्वरूपः प्रत्यक्षतामुपगतस्त्विह रङ्गराजः ।

वश्यस्सदा भवति ते यतिराज ! तस्माच्छक्तस्स्वकीयजनपापविमोचने त्वम् ॥

ச்ருத்யக்ரவேத்யநிஜதிவ்ய குணஸ்வரூப:
ப்ரத்யக்ஷதாபமுகதஸ்த்விஹ ரங்கராஜ: ।
வச்யஸ்ஸதா பவதி தே யதிராஜ தஸ்மாத்
சக்தஸ்வகீயஜந பாபவிமோசநே த்வம் ॥

எம்பெருமானாரே! வேதாந்தங்களில் கேட்டறிய வேண்டும்படியுள்ள தன்குணங்கள், ஸ்வரூபம் இவைகளையுடையவனு(யினும்) இந்த லோகத்தில் (தன் பெருமை அறிந்து ஈடுபடுவாரில்லாத ஸம்ஸாரமண்டலத்தில்) எல்லாருக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காணும்படியுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன் எப்போதும் தேவரீருக்கு வச்யனாக (ஏவிக்கார்யம் கொள்ளும்படி) உள்ளான். ஆதலால் தம்மடியார்களின் பாபத்தைப் போக்கியருள்வதில் தேவரீர் சக்தியுள்ளவர். (அடியேனுக்கு க்ருபை பண்ணவேணும்). 17

कालत्रयेपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव ।

सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत्क्षेमस्य एव हि यतीन्द्र ! भवच्छ्रितानाम् ॥

காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி
பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத்க்ஷமைவ।
ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேர்த்திதா யத்
க்ஷேமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர! பவத்ச்ரிதாநாம் ॥

எம்பெருமானாரே! முக்காலங்களிலும் (சென்றது, நிகழ்வது, வருவது) முக்கரணங்களாலும் (மனம், மெய், மொழி) அதிகமான பாபங்களைச் செய்தவனுக்கு எம்பெருமானது பொறுமை யொன்றே புகலாகும்; அந்த பொறுப்பது (க்ஷமை) தானும் தேவரீராலேயே நம்பெருமாளிடம் வேண்டப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ, அதுவே தேவரீரை அடிபணிந்தவர்களுக்கு க்ஷேம மளிக்கவேண்டும். (சரணாகதி கத்யத்தில் பண்ணிய ப்ரார்த்தனையடியாக, "உமக்கும் உம் முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும் ஒரு குறையுமிருக்காது" என்று நம் பெருமாளருளிச் செய்த வார்த்தையை இங்கு நினைவில் கொள்ளவேணும்.) 18

श्रीमन्यतीन्द्र ! तव दिव्यपदाब्जसेवां श्रीशैलनाथकरुणा परिणामदत्ताम् ।
तामन्वहं मम विवर्धय नाथ ! तस्याः कामं विरुद्धमखिलं च निवर्तयत्वम् ॥

ஸ்ரீமந்யதீந்த்ர தவதிவ்ய பதாப்ஜஸேவாம்
ஸ்ரீசைலநாத கருணாபரிணாமதத்தாம் ।
தாமந்வஹம் மம விவர்த்தய நாத! தஸ்யா: ।
காமம் விருத்த மகிலஞ்ச நிவர்த்தயத்வம் ॥

எமக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரே! (அடியேனுடைய ஆசார்யரான) திருமலையாழ்வாருடைய திருவருள் மிகுதியினால் அடியேனுக்கு அளிக்கப்பட்ட தேவரீருடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை தினமும் வளரச் செய்தருளவேணும்; அதற்கு விரோதிகளான எல்லா விருப்பங்களையும் தேவரீரே தவிர்த்தருளவேணும். (உடையவர் திருவடிகளை ப்ராப்யமாகக் காட்டிக்கொடுத்தது அஸ்மதாசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. இந்த ப்ராப்யவிஷயத்தில் கைங்கர்யருசியை பெருகும்படி அருளவேண்டும். இதற்கு விரோதமாகவுள்ள இதர விஷயங்களில் காமத்தை (பகவத்காமத்தையும் கூட) போக்கியருள வேண்டும். மற்றை நம் காமங்கள் 19
மாற்று.)

विज्ञापनं यदिदमद्य तु मामकीनमङ्गीकुरुष्व यतिराज दयाम्बुराशे ।
अज्ञोऽयमात्मगुणलेशविवर्जितश्च तस्मादनन्यशरणो भवतीति मत्वा ॥

விஜ்ஞாபநம் யதிதமத்யது மாமகீநம்
அங்கீகுருஷ்வ யதிராஜ! தயாம்புராசே! ।
அஜ்ஞோயமாத்மகுணலேசவிவர்ஜிதச்ச
தஸ்மாதநந்ய சரணோ பவதீதிமத்வா ॥

கருணைக்கடலான எம்பெருமானாரே! (காரேய் கருணையிராமநுசா! என்று அமுதனார் வாக்கு) தேவர் திருவடிகளில் ப்ரார்த்திக்கும் இவன் (அடியேன்) தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் பற்றிய ஞானமில்லாதவன்; ஆத்மகுணங்கள் சிறிதுமில்லாதவன்; ஆகையால் "இவன் நம்மைத்தவிர்த்து வேறு புகலில்லாதவன்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி இப்போது அடியேன் விண்ணப்பம் செய்தவைகளை (ச்லோகம் 16, 17, 18, 19) தலைக்கட்டியருள்வதாக அங்கீகரித்தருளவேணும்.

தயைகஸிந்துவான தேவரீருடைய இன்னருளையே பற்றுசாகக்கொண்டு அடியேன் செய்த பரார்த்தனையை அங்கீகரித்துத் தலைக்கட்டி யருளவேணும். "வேறு புகலில்லாதவன்; நம் க்ருபைக்குத் தகுந்த பாத்திரம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றவேணும் என்று ப்ரார்த்தித்துத் 20
தலைக்கட்டுகிறார். இந்தச்லோகம் மந்த்ரபுஷ்பத்தில் கடைசியில் அநுஸந்தேயம்.

इति यतिकुलधुर्यमेधमानैः श्रुतिमधुरैरुदितैः प्रहर्षयन्तम् ।
वरवरमुनिमेव चिन्तयन्ती मतिरियमेति निरत्ययं प्रसादम् ॥

இதி யதிகுலதுர்யமேதமானை: ச்ருதிமதுரைருதிதை: ப்ரஹர்ஷயந்தம் ।
வரவரமுநிமேவ சிந்தயந்தீ மதிரியமேதி நிரத்யயம் ப்ரஸாதம் ॥

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

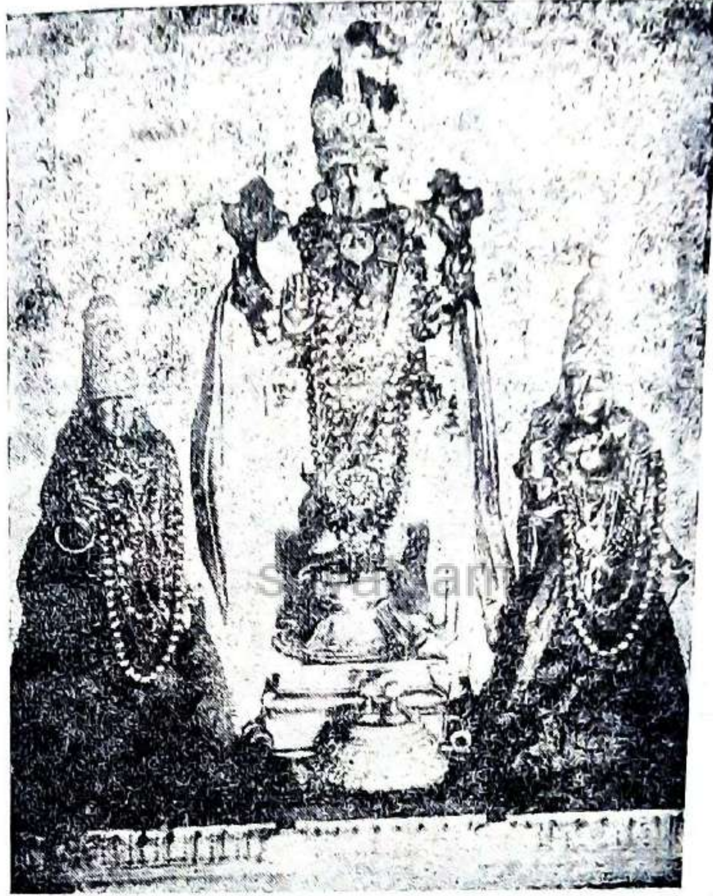
॥ श्रीः ॥

श्रीवरवरमुनिभिरनुगृहीतं

॥ देवराजमङ्गलम् ॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

தேவராஜ மங்களம்

தேவாதிராஜன்

தனியன்

यश्चक्रे देवराजाय मङ्गलाशासनं मुदा । तं वन्दे रम्यजामातृमुनिं विशदवाग्वरम् ॥

யச்சக்ரே தேவராஜாய மங்களாசாஸனம் முதா
தம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ருமுநிம் விசதவாக்வரம்

ஸ்ரீதேவராஜமங்களாசாஸநஸ்துதியை உகந்து அருளிச்செய்த விசதவாக் சிகாமணிகளென்று ப்ரஸித்தரான மணவாளமாமுனிகளை வணங்குகிறேன்.

मंगलं वेधसो वेदिमेदिनीगृहमेधिने । वरदाय दयाधाम्ने धीरोदाराय मङ्गलम् ॥

மங்களம் வேதஸோ வேதிமேதிநீக்ருஹமேதிநே ।
வரதாய தயாதாம்நே தீரோதாராய மங்களம்॥ 1

பிரமனுடைய (யாகத்தில்) உத்தரவேதிஸ்தலத்தை இருப்பிடமாகவுடையவரும், பேரருளாளனும், மஹா தீரனும் உதாரனுமான வாதராஜப் பிரானுக்குப் பல்லாண்டு.

वाजिमेधे वपाहोमे धारुरुत्तरवेदितः । उदिताय हुताद्भेरुदाराङ्गाय मङ्गलम् ॥

வாஜிமேதே வபாஹோமே தாருருத்தாவேதித :
உதிதாய ஹுதாதக்நேருதாராங்காய மங்களம்

பிரமனுடைய அச்வமேதயாகத்தில் வபையையெடுத்து ஹோமம் செய்தவுடனே உத்தர வேதியில் ஹோமாக்நியிலிருந்து உதித்தருளினவரும், அழகிய வரதனுமான பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. 2

यजमानं विधिं वीक्ष्य स्मयमानमुखश्रिये । दयमानदृशे तस्मै देवराजाय मङ्गलम् ॥

யஜமாநம் விதிம் வீக்ஷ்ய ஸ்மயமாந முகச்ரியே
தயமாநத்ருசே தஸ்மை தேவராஜாய மங்களம்.

தம்மை ஸாக்ஷாத்தரிக்கும் பொருட்டு வேள்விவளர்த்த பிரமனை நோக்கிப் புந்நகை செய்து கொண்டு அருள் நோக்கம் தந்தருளின தேவப்பெருமாளுககுப் பல்லாண்டு. 3

वारिदश्यामवपुषे विराजत्पीतवाससे । वारणाचलवासाय वारिजाक्षाय मङ्गलम् ॥

வாரிதச்யாமவபுஷே விராஜத்பீதவாஸஸே।
வாரணசலவாஸாய வாரிஜாக்ஷாய மங்களம்॥

கருமுகில்போல்வதோர் மேனியுடையவரும், பீதகவாடை திகழும் திருவரையுடையவரும், திருவத்திமா மலையைத் தன்னிருப்பிடமாகக் கொண்டவரும் செந்தாமரைக் கண்ணருமான தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. 4

अद्यापिसर्वभूतानामभीष्टफलदायिने । प्रणतार्तिहरायास्तु प्रभवे मम मङ्गलम् ॥

அத்யாபி ஸர்வபூதாநாம் அபீஷ்டபலதாயிநே।
ப்ரணதார்த்திஹாராயாஸ்து ப்ரபவே மம மங்களம்॥

பிரமனுக்கு அருள் செய்தது போலவே இன்றும் ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் வேண்டிய பலன்களெல்லாவற்றையும் அருளுபவரும், ஆச்ரிதர்களின் இன்னல்களைக்களைந்தருளுபவரும், அடியேனுடைய ப்ரபுவுமான தேவப் பெருமாளுக்குப்பல்லாண்டு. 5

दिव्यावयसौन्दर्य दिव्याभरणहेतये । दन्तावलगिरीशाय देवराजाय मङ्गलम् ॥

திவ்யாவய ஸௌந்தர்ய திவ்யாபரண ஹேதயே।
தந்தாவளகிரீசாய தேவராஜய மங்களம்॥

திவ்யமான அவயவ ஸௌந்தர்யமுடையவரும், திவ்யமான ஆயுத, ஆபரணங்களைப்பூண்டவரும் ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி நாதருமான தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. 6

पुरुषाय पुराणाय पुण्यकोटि निवासिने । पुष्पितोदारकल्पद्रुकमनीयाय मङ्गलम् ॥

புருஷாய புராணாய புண்யகோடி நிவாஸிநே!
புஷ்பிதோதார கல்பத்ருகமநீயாய மங்களம்॥

புண்யகோடி விமானத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், அநாதி ஸித்த புருஷரும், பூத்த அழகிய கல்பகவ்ருக்ஷம் போல் விரும்பத்தக்கவருமான தேவப்பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு. 7

काञ्चनाचलशृङ्गाग्रकालमेघानुसारिणे । सुपर्णांसावतंसाय सुरराजाय मङ्गलम् ॥

காஞ்சநாசலச்ருங்காக்ர காளமேகாநு ஸாரிணே ।

ஸுபர்ணாம்ஸாவதம்ஸாய ஸுரராஜாய மங்களம் ॥ 8

பொன்மயமானதொரு மலையுச்சியின்மேல் காளமேகம் திகழ்வதுபோல் பெரிய திருவடியின் திருத்தோள்கலங்காரமாகின்ற தேவப் பெருமாளுக்கு மங்களம்.

भोगापवर्गयोरेकं वाञ्छद्भ्यो ददते द्वयम् । श्रीमद्वरदराजाय महोदाराय मङ्गलम् ॥

போகாபவர்க்கயோ ரேகம் வாஞ்சத்ப்யோ நததே த்வயம் ।

ஸ்ரீமத்வரதராஜாய மஹோதாராய மங்களம் ॥ 9

இஹலோகத்தில் போகங்களையோ பரலோகத்தில் போகங்களையோ ஏதொன்றையே விரும்பிக் கேட்டாலும் இரண்டையுமே தந்தருளும் பேரருளாளனான வரதராஜப் பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு.

मतङ्गजाद्रितुङ्गाग्रशृङ्गशृङ्गारवर्ष्मणे । महाकृपाय मद्रक्षादीक्षितायास्तु मङ्गलम् ॥

மதங்கஜாத்ரிதுங்காக்ரச்ருங்க ச்ருங்கார வர்ஷ்மணே ।

மஹாக்ருபாய மத்ரக்ஷா தீக்ஷிதாயாஸ்து மங்களம் ॥ 10

ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியின் மிக வுயர்ந்த உச்சிக்கு அலங்காரமாயிருக்கும் திருமேனியையுடைய வரும், அடியேன்போல்வாரை ரக்ஷித்தருள்வதில் தீக்ஷை கொண்டவருமான பேரருளாளப் பிரானுக்குப் பல்லாண்டு.

श्रीकाञ्चीपूर्णमिश्रेण प्रीत्या सर्वाभिभाषिणे । अतीतार्चाव्यवस्थाय हस्त्यद्रीशाय मङ्गलम् ॥

ஸ்ரீமத்காஞ்சீ பூர்ணமிச்ரேண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே ।

அதீதார்ச்சாவ்யவஸ்தாய ஹஸ்த்யத்ரீசாய மங்களம். 11

அர்ச்சாவதாரஸமாதியைக்கடந்து திருக்கச்சி நம்பிகளுடன் மிகவும் ப்ரீதியுடன் எப்போதும் வார்த்தையாடியருளின ஹஸ்திகிரீசனான பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு.

अस्तु श्रीस्तनकस्तूरीवासनावासितोरसे । श्रीहस्तिगिरिनाथाय देवराजायमङ्गलम् ॥

அஸ்து ஸ்ரீஸ்தந கஸ்தூரீ வாஸநாவாஸி தோரஸே ।

ஸ்ரீஹஸ்திகிரி நாதாய தேவராஜாய மங்களம் ॥ 12

பெரிய பிராட்டியார் எப்போதும் திருமார்புடன் அணைந்திருக்கையால் அவள் மார்பில் சாத்தின கஸ்தூரிக்காப்பின் நறுமணம் கமழும் திருமார்பையுடைய தேவப் பெருமாளுக்குப் பல்லாண்டு.

मङ्गलाशासनपरैः मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥

மங்களாசாஸனபரை: மதாசார்ய புரோகமை: ॥

ஸர்வைச்ச பூர்வைராசார்யை: ஸத்க்ருதாயாஸ்து மங்களம் ॥ 13

எப்போதும் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டிருக்கும் அடியேனுடைய ஆசார்யர் முதலான எல்லா பூர்வாசார்யர்களாலும் போற்றப்பெற்ற பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமாலை

முன்னுரை

உபதேசரத்தினமாலை யநுபவம்

ஸ்ரீமதுபயவே. வேளுக்குடி வரதாசாரியர் ஸ்வாமி

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளையாச்ரயித்து அவருபதேசத்தாலே திருவாய்மொழி தொடக்கமான அசேஷதிவ்ய ப்ரபந்தங்களுடையவும், அதின் தாத்பர்யமான அசேஷரஹஸ்யங்களுடையவும் அர்த்தங்களையும் அதிகரித்து க்ருதார்த்தராயிருப்பாராய், அந்தப்பிள்ளை தாமே, குருபரம்பரையாகிற ஹாரத்துக்கு நடுநாயகரத்நம் என்னும்படி ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை உண்டாக்கும்படியான உடையவர் திருவடிகளையே 'உமக்கொருதுணையாகப் பற்றிரும்' என்று உகப்பின் மிகுதியாலே காட்டிக்கொடுக்க, அத்தாலே உடையவர் திருவடிகளிலே அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தையுடையராய் அதுவே நிரூபகமாக "யதீந்த்ர ப்ரவணர்" என்று பெரிய பெருமாளாலே போற்றப்பட்ட ஆசார்யஸார்வ பௌமராகிறார் நம் மணவாளமாமுநிகள். திருவரங்கம் திருப்பதியையிருப்பாகக் கொண்டவராகையாலே "கோயில் மணவாள மாமுநிகள்" என்று நிரூபகமாம்படியிருப்பார் ஒருவரிறே. "மணவாள மாமுநியை இனி யொப்பார்களில்லை உலகேழிலும் உம்பருரிலும்" என்னும்படி உபய விபூதியிலும் தம்முடைய சேஷத்வாதி குணங்களுக்கு உபமாநமின்றிக்கே யிருப்பாரொருவரிறே. இப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடைய மாமுநிகள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள், வியாக்யாநப்ரபந்தங்கள் ஸ்வதந்த்ரப்ரபந்தங்கள் என இருவகையாயிருக்கும். தத்வத்ரய வ்யாக்யாநம், ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யாநம், முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யாநம், ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யானம் முதலியவை வ்யாக்யாநப்ரபந்தங்கள். உபதேசரத்திநமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்திப்ரபந்தம், யதிராஜ விம்சதி, முதலியவை ஸ்வதந்த்ரப்ரபந்தங்கள். இவற்றில் இவர் அருளிச்செய்த உபதேசரத்திநமாலையைச் சற்றேயநுபவித்து க்ருதார்த்தர்கள் ஆவோம்.

ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் அவதாரவைபவமும், அவர்கள் திருவாக்கும், அவர்கள் அநுட்டானங்களும் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி ஸங்குசிதமாக வருகிறபடியையும், ஸம்சாரிகளுடைய ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும் கண்டு மாமுநிகள், தம்முடைய கரைபுரண்ட கருணையாலே, ஆழ்வார்களுடைய அவதாரரஹஸ்யாதிகள், ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்கள், இவையிரண்டையும் அறிந்துள்ள ஆசார்யர்களுடைய உக்தயநுட்டாநங்கள் இவை தொடக்கமான வர்த்தங்களை லோகத்தார் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி "உபதேசரத்திநமாலை" யாகிற இப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்டருளுகிறார். உபதேசபரம்பரா ப்ராப்தங்களான அர்த்தங்களை இப்ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையால் உபதேசரத்திநமாலை என்றே இதற்குத்திருநாமம் அமைந்தது. பிள்ளையைப்பெற்ற தகப்பன் தன் பிள்ளைக்குத் தானே நாமகரணம் செய்யுமாபோலே மாமுநிகளும் தாமருளிச் செய்த இந்த ப்ரபந்தத்துக்குத் தாமே திருநாமமும் இட்டருளினர்.

"ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த்தம்" என்கிறபடியே ஸகல வேதஸாரமான திருமந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்கள் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களும் அவற்றின் உள்ளபடி நிலையும் ஆகும். பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வம் நமஸ்வரூபம். பாகவத சேஷத்வம் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யம். இந்த உண்மையான ஸ்வரூபத்தை நம்மாழ்வார், "பயிலும்

சுடரொளி '', '' நெடுமாற் கடிமை '' என்கிற திருவாய் மொழிகளிலே விவரித்தருளிச் செய்துள்ளார். அத்தையடி யொற்றியதே கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு. அதின்படி இராமாநுச நூற்றந்தாதி. ஆழ்வார்கள் வைபவத்தையும் எம்பெருமானார் வைபவத்தையும் இந்த ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாதிக்கிற தாகையால், அவையிரண்டையும் அடி யொற்றியது என்னலாம்.

ஸ்ரீ கீதையும் அபயப்ரதாநமும் அருளிச்செய்த ப்ரதமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் அவதரித்த ரோஹிணீ புநர்வஸு தொடக்கமான நக்ஷத்திரங்களும், ஆவணி சித்திரை முதலான மாதங்களும், யமுனா ஸரயூ முதலிய நதி தீரங்களான மதுரை அயோத்யை தொடக்கமான திவ்ய தேசங்களும் இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றை யாதரித்து நாம் உபலாலநம் செய்கிறோம். இது நம் ஸ்வரூபாநுரூபமான தொன்று. ஆழ்வார்கள் அவதரித்த மாதங்கள் திருநக்ஷத்திரங்கள் திவ்யதேசங்கள் இவை தொடக்கமானவற்றை நாம் அறிந்து உபலாலநம் செய்வது நம் ஸ்வரூபத்தின் உள்ளபடி நிலையாகும். ஆகவே நம் மாமுநிகள், இவற்றை நாம் அறிந்து உபலாலநம் செய்து ஸ்வரூபயாதாத்ம்யப்ரகாசம் அடையுமாறு இந்த உபதேசரத்திநமாலையை யருளிச் செய்தார்.

பொய்கையார் தொடக்கமாக திருமங்கையாழ்வார் ஈருகவுள்ள ஆழ்வார்கள் ப்ரதமபர்வ நிஷ்டர்கள். இவர்கள் வைபவத்தை முதல் முன்னமே அருளிச் செய்து பிறகு ஆசார்ய நிஷ்டை படைத்த ஆண்டாள் மதுரகவிகள் எம்பெருமானுர் இம்மூவர் வைபவத்தைப் பேசியபநுவிக்கிறார்.

ப்ரதம பர்வநிஷ்டருடைய வைபவத்தையும், சரமபர்வநிஷ்டர் வைபவத்தையும் தத்திவ்யஸூக்தி வைபவத்தையும், பூர்வாசார்ய வசநப்ரசுரமான ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் வைபவத்தையும், ஸங்கரஹேண ததர்த்தங்களையும் இப்ரபந்தத்தில் அருளிச்செய்கிறார் நம் மாமுநிகள். ஏதத்ப்ரபந்தஸம்பந்தமுடையார் எதிராஜ ரின்னருளால் சதிராக வாழ்ந்திடுவர் என்று பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். "எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யின்னருள்'', என்று தொடங்கி, '' எந்தை எதிராசர் இன்னருள் '' என்று முடிக்கையாலே "எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின்னருளால், உந்தன் உறவை உணர்த்தியபின், இந்த உயிர்க்கு எல்லாவுறவும் நீ யென்றே எதிராசா! நிலை நில்லாததுண்டோ என்னெஞ்சு'' "ஸ்ரீமந் யதீந்த்ர தவ திவ்யபதாப்ஜஸேவாம் ஸ்ரீசைலநாத கருணா பரிணாம தத்தாம்'' என்ற நிஷ்கர்ஷம் தெளிவாயிற்று. **எம்பெருமானுர் ஒருவரே உத்தாரகர். மற்றையோர் உபகாரகர் என்றபடி.** '' அஸ்மத் குருதயாயா: யதீந்த்ராங்கீ க்ரியாங்வய:'' என்றிறே தத்வதீப உபக்ரமத்தில் வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயரும் அருளிச்செய்தது.

அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த வாழ்வார்கள் அவதரித்த மாதங்களை ஐப்பசி தொடங்கி அடைவேயருளிச் செய்கிறார். மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்து தித்து அதுவேஹேதுவாக முதலாழ்வார்கள் என்று வ்யவஹரிககப்படும் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் அவதரித்த ஐப்பசியை முதலிலே அருளிச்செய்தார். திருப்பாணாழ்வாரும் கலியனும் கடைசியிலே அவதரித்தவர்களாயினும் ஐப்பசி கார்த்திகை என்று மாஸங்களை இந்த அடைவிலே சொல்லும் ஸௌகர்யத்தையுட் கொண்டு முதலாழ்வார் வைபவத்திற்குப் பிறகு திருப்பாணாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்கள் இவர்கள் வைபவத்தை யநுபவிப்பதாகக் கார்த்திகையை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆழ்வார்கள் திருநக்ஷத்திரங்களில் சில முப்புரியூட்டின திருநக்ஷத்ரங்கள். பாகவதாசார்ய ஸம்பந்தமுடையன என்றபடி. இவை திருவோணமும் ரோஹிணியும் புநர்வஸுவும் ஸ்வாதியுமாகும். திருவோணத்தில் வாமந பகவானும் பொய்கையாரும் பிள்ளைலோகாசார்யரும் அவதரித்துள்ளார்கள். ரோஹிணியில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் திருப்பாணாழ்வாரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் எங்களாழ்வானும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் அவதரித்துள்ளார்கள். புநர்வஸுவில் ஸ்ரீராமனும் குலசேகரரும் முதலி யாண்டானும் எம்பாரும் அவதரித்துள்ளார்கள். ஸ்வாதியில் சிங்கப்பிரானும் பெரியாழ் வாரும் பெரியதிருமலை நம்பியும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும் அவதரித்துள்ளார்கள்.

முதலாழ்வார்கள் மூவரும் ப்ரணவம்போலே ப்ரதாநராயிருப்பர்கள். த்வாபராந்தத்துக் கும் கலியுக ஆதிக்கும் நடுவுண்டான ஸந்த்யையில் இவர்கள் அவதரித்தார்கள். திருமழிசைப்பிரானும் அவர்கட்குத்தோள் தீண்டியான காலத்திலே யவதரித்தார். மற்றையோர் கலியுக ஆதியிலே அவதரித்தார்கள்.

ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யமான வஸ்துவை ப்ரணவாகார விமாந மத்யதத்தில் அநுபவித்த ஆழ்வார் திருப்பாணாழ்வார். ஆகவிறே அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தை அகார உகார மகாரங்களாலே முதலிட்டு மூன்று பாட்டினுடைய அடியிலே யருளிச்செய்தபடி.

பெரிய பெருமாள் தொண்டரடிப்பொடிகளை உணர்த்தினர் திருமாலையில். உணர்ந்த ஆழ்வார் பெரிய பெருமாளை உணர்த்தினர் திருப்பள்ளியெழுச்சியில். ஆகவிறே உஷ: காலமான மார்கழியில் அவதரித்தார் இவர். பெரிய கோயிலையும் பெரிய பெருமாளையும் பேணிப்போருமவராய் எம்பெருமானாருக்கும் ஸாக்ஷாதாசார்யரான பெரிய நம்பி அவதாரத் தாலே வந்த ஏற்றமும் உண்டிறே கேட்டைக்கு.

தேவதாந்தர பரத்வஜ்ஞானமாகிற மநோமாலிந்யம் இன்றிக்கே, துய்யமதி பெற்ற மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாள் தையில்மகம். இவரே உறுவினவாள் உறையிலிடாதே ஆதிமத் யாந்தம் தேவாந்தராவரத்வக ப்ரதிபாதநபூர்வமாக பகவத் பரத்வத்தை உபபாதிக்குமதுவே ஹேதுவாக "உறையிலிடாதவர்" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் கொண்டாடப்படுமவர் ஆவார்.

மாசிப் புநர்பூசத்தில் அவதரித்தவர் குலசேகரப் பெருமாள். இவர் பிறப்பு என்றால் உடல் பிறவியன்றிக்கே உயிர்ப் பிறவியாயிறே யிருப்பது.

பங்குனியில் ஆழ்வார் அவதாரம் இல்லை.

சித்திரையில் அவதரித்த மதுரகவிகள் வைபவத்தை ஆண்டாள் எம்பெருமானார் வைபவத்தோடு சேர்த்தநுபவிக்கப் போவதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி மாசிக்குப் பிறகு வைகாசியை நிர்தேசிக்கிறார்.

வைகாசி விசாகத்தில் அவதரித்தவர் குருகைநாதன். ஆதிப்பிரானை ஆதிநாதன் உண்டாயிருக்க, உபயப்ரதானமானப்ரணம் போன்ற உறை கோயிலிலே ஆழ்வாருடைய நாதத்வம் நடந்து செல்கிறது. அத்தைப் பற்ற "குருகைநாதன்" என்றருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அக்ரூராதிகளான நால்வரிறே வாழ்ந்தது. ஆழ்வார் அவதார காலத்தில் "ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் அவன் பேரும் தார்களுமே பிதற்ற" என்னும்படி நாடு நாடாக வாழ்ந்தது. "அரக்கர், அசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீரேல்" என்று

ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற் கேளாத அஸுர ராக்ஷஸர்களைத் தேடும்படியாகவன்றோ வமைந்தது. கடல் வண்ணன் பூதங்கள் மண் மேல் மலியப் புகுந்து இசை பாடியாடிய படியைக் கண்டு "பொலிக பொலிக" என்று பல்லாண்டு பாடி உகந்தாரிறே ஆழ்வார்.

பெரியாழ்வார் அவதரித்த நன்னாள் ஆனிதன்னில் ஸ்வாதி. இதுவே சோதி நன்னாள். பொங்கும் பரிவாலே வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வார் என்றும் பெயர். அவதார காலத்தில் வில்லிபுத்தூர் விட்டு சித்தன், விஷ்ணுபரத்வஸ்தாபந காலத்தில் பட்டர்பிரான் பொங்கும் பரிவாலே திருமாலுக்குப் பல்லாண்டு பாடி, அதனாலே பெருமை பெற்றார். பெரியாழ்வார் ஆனார் என்றபடி.. மற்றையோரது பரிவு. இவரது பொங்கும் பரிவு. மாலுக்கு நேரான மாலிறே இவரது.

வைகுந்தவான்போகந் தன்னையிகழ்ந்து, அஞ்சு குடிக்கொரு ஸந்ததியாய் ஆழ்வார்கள் தம் செயலை விஞ்சி நிற்கும் தன்மையளாய்ப் பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாளான ஆண்டாள் அவதரித்தநாள் திருவாடிப் பூரத்தில். கூபத்தில் வீழும் குழவியுடன் குதித்து அவ்வாபத்தை நீக்குமன்னையாகவன்றோ ஆண்டாள் நிலை. பெற்றவர்களும் பிறந்தவனும் "மேஸுதா" "மேபிதா" என்னுமாபோலே, "ஒரு மகள் தன்னையுடையேன்" என்று பெரியாழ்வாரும், "பட்டர்பிரான் கோதை" என்று ஆண்டாளும் அது ஸந்திக்கும்படியாக வன்றோ இவர்கள் பரஸ்பர ஸம்பந்தம். பாண்டவர்களுக்கு ஒருவன் ஸந்தானபீஜம் பரிக்ஷித்து. அவ்வோபாதி இவள் ப்ரபந்நர்களான ஆழ்வார்கள் யாவருக்கும் ஒரு ஸந்ததி. "அஞ்சு பிராயத்திலே பெண் பிள்ளை ஜல்பித்ததுக்கொரு பொருள் உண்டோ?" என்று பெரியோர் வித்தராம்படி, ஐந்து வயதிலே திருப்பாவை பாடிய செல்வி.

சித்திரையில் சித்திரையில் மதுரகவிகள் அவதரித்தார். உண்டபோது ஒரு வார்த்தை யும் உண்ணாதபோது ஒரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேர் உண்டிறே. அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவர் உண்டிறே. அவரே இவர்.

யதுகுலநாதனுடைய அவதாரத்தைக் காட்டிலும் யதிகுல துர்யரான எம்பெருமானா ருடைய அவதாரம் அதிசயித மாயிறே யிருப்பது. அவன் பார்த்தன் செல்வத் தேரிலே ஒருவனுக்குத் தெளிவு பிறக்கும்படி நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்தான். எம்பெருமானார் பாரிலே கீதையின் செம்மைப் பொருள் ஸர்வ ஸுக்ரஹமாக வருளிச் செய்தார். இவருப தேசத்தாலேயிறே எல்லோரும் வாழ்ந்தது அனைத்துலகும் வாழப் பிறந்த எதிராஜ மா முனி வரிறே இவர். "குளப்படியிலே நீர் தேங்கினால் குருவிகுடிக்கும். வீராணத்தேரியிலே நீர் தேங்கினால் நாடு விளையும்" என்றிறே, உடையவரின் ஸகல ஜகதுஜ்ஜீவந ஹேதுத்வத்தை ஸ்ரீமந் நாதமுநிகள் அருளிச் செயதார். இவர் அவதரித்த நன்னாள் "சாருவாக மத நீறு செய்து சமணச்செடிக் கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகுசாங்கியக் கிரி முறிந் திடமாறு செய்திடு காணாதவாதியர்கள் வாய் தகர்த்து, அறமிகுத்து மேல்வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடும் வகை வாதுசெய்த எதிராசனார் கூறு மாகுரு மதத்தொடோங்கிய குமரிலன் மதமவற்றின் மேல் கொடியதர்க்கசரம் விட்டபின், குறுகிமாய வாதியாரை வென்றிட, மீறி வாதில் வருபாற்கரன் மதவிலக்கடிக் கொடியெறிந்து போய் மிக்கயாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நாளும் மிக வாழியே" என்று மாமுநிகள் தாமே கொண்டாடும்படியான சித்திரை யில் செய்ய திருவாதிரை. நவரத்ந ஸ்தானீயங்களாய் அப்பொழுதைக கப்பொழுது நவம் நவமான நவப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்து உலகத்தை வாழ்வித்த உத்தமர். திருவாதிரையும் சிவந்தது. இவரும் சிவந்த வடிவுடையவர்.

இவருக்குப் பின்னே, பிள்ளான், நஞ்ஜீயர், பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை, அழகிய மணவாளச்சீயர் என்றிவர்கள் திருவாய் மொழியைக் காத்த குணவாளர் ஆவார்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைக்கு நம் பிள்ளை யின்னருளால் அவதரித்த திருக்குமாரர் பிள்ளை லோகாசார்யர். துன்னு புகழ்க்கந்தாடை தோழப்பர் தம்முகப்பால் நம்பிள்ளைக்குச் சாத்திய ''உலகாரியன்'' என்ற திருநாமத்தை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை மன்னு புகழ் மைந்தர்க்குச் சாத்தினுர். இவரே பிள்ளை லோகாசார்யர். இவர் அருளிச் செய்த ரஹஸ்யப் ப்ரபந்தங்கள் பதினெட்டில் திகழ்வசந பூஷணத்தின் சீர்மை மற்றொன்றுக்கில்லை. புகழல்ல விவ்வாரத்தை மெய்யிப்போது. ஸ்ரீவசந பூஷணத்தின் வைபவத்தை ஏழு பாட்டுக்களாலேயும், ததார்த்தங்களை பதிஞேரு பாட்டுக்களாலேயும் மாமுநிகள் அருளிச் செய்கிறுர். இதில் நிஷ்டை பெற்றவர்கள் எந்தை எதிராசர் இன்னருளுக் கிலக்காகி, சதிராக வாழ்ந்திடுவர் என்று பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறுர்.

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த

உபதேசரத்தின மாலை

உபதேசரத்தினமாலைப்பாசுரங்களுக்குச்சரியாக ஆசார்யபௌத்ரரான ஜீயர் நாயனுர் என்று கொண்டாடப்படும் அபிராமவரார்யரருளிச்செய்த ஸம்ஸ்க்ருதச்லோகங்களுடன்.

श्रीमदाचार्यपौत्रेण अभिरामवरार्येण अनुगृहीता संस्कृतमयी

॥ उपदेशरत्नमाला ॥

தனியன்

(கோயில் கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது)

முன்னந்திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தாமுபதேசித்த நேர்
தன்னின்படியைத் தணவாதசொல் மணவாளமுநி
தன்னன்புடன்செய் உபதேசரத்தினமாலைதன்னைத்
தன்னெஞ்சுதன்னில் தரிப்பவர்தாள்கள் சரண்நமக்கே.

(द्राविडभाषायां वाधूल-वरदनारायण-गुरुविरचितोऽयं मुक्तकश्लोकः)
प्राक् श्रीगिरीन्द्रगुरुराड्डुपदिष्टमार्गे कार्त्स्न्येन सन्निगदता रुचिरोपयन्त्राः ।
स्वप्रेमतस्सुकलितामुपदेशरत्नमालां वहन्ति हृदये मम ते शरण्याः ॥

(संस्कृतग्रन्थकर्तृविषयको मुक्तकश्लोकः)

अस्मासु वत्सलतया कृपया च भूयः स्वेच्छावतीर्णमिव सौम्यवरं मुनीन्द्रम् ।
आचार्यपौत्रमभिरामवराभिधानमस्मद्गुरुं परमकारुणिकं भजामि ॥

ஆசார்யக்ருபையால் கிடைத்த உபதேசத்தைப் பேசுவதாகக்கூறல்

எந்தைதிருவாய்மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால்
வந்தவுபதேசமார்க்கத்தைச்—சிந்தைசெய்து
பின்னவரும்கற்க உபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்
மன்னியர்சீர் வெண்பாவில் வைத்து. 1

मद्देशिकद्रविडवेदगुरोः प्रसादात् लब्धं विचिन्त्य सरसादुपदेशमार्गम् ।
पश्चात्तनार्थमुपदेशमिमं ब्रवीमि वृत्ते वसन्ततिलके विनिवेश्य सौम्ये ॥ 1 ॥

கற்றோர் உகக்கும் ப்ரபந்தம் இது

கற்றோர்கள்தாமுகப்பர் கல்விதன்னிலாசையுள்ளோர்
பெற்றோமெனஉகந்து பின்புகற்பர்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத்தால் இகழில் வந்ததென்னெஞ்சே! இகழ்கை
ஆச்சரியமோதான் அவர்க்கு. 2

नन्दन्ति ये श्रुतिधनाः सुकृतीप्सवोपि यत्नोऽयमस्मदुपकार इति प्रहृष्टाः ।
अन्ये तु मत्सरवशादवधीरयेरन् किं तेन तैरवमतिः किमु विस्मयाय ॥ 2 ॥

ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு வாழ்த்து

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல்வாழி
தாழ்வாதுமில்குரவர்தாம்வாழி—ஏழ்பாரும்

உய்ய அவர்களுரைத்தவைகள்தாம்வாழி
செய்யமறைதன்னுடனே சேர்ந்து. 3

भद्रं शठारिमुखभक्तजनस्य तत्तद्दिव्यप्रबन्धनिवहस्य च दोषलेशात् ।
मुक्तस्य देशिकजनस्य तदुक्तिराशेः उज्जीवनस्य जगतां सहितस्य वेदैः ॥ 3 ॥

ஆழ்வார்கள் அவதார அடைவு

பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
ஐயன் அருள்மாறன் சேரலர்கோன்—துய்யபட்ட
நாதன் அன்பர்தாள்தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்
ஈதிவர்தோற்றத்தடைவாமிங்கு. 4

कासार-भूत - महदाह्वय - भक्तिसार - श्रीमच्छठारि - कुलशेखर - भट्टनाथाः ।
भक्तांघ्रिरेणु - मुनियान - कलिद्रुहोऽपि भूमौ वितेनुरनु तत्क्रमतोऽवतारम् ॥ 4 ॥

ஆழ்வார்கள் திருநக்ஷத்திரங்களைக் கூறுவோம் எனல்

அந்தமிழால்நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்தஆழ்வார்கள்
இந்தஉலகிலிருள்நீங்க—வந்துதித்த
மாதங்கள்நாள்கள்தன்னை மண்ணுலகோர்தாமறிய
ஈதென்றுசொல்லுவோம் யாம். 5

अविद्यमन्धतमसं परिहर्तुमस्मिन् लोकेऽवतीर्य सरसैर्द्रविडप्रबन्धैः ।
वेदान्विवर्तितवतामवतारमासतारा: क्रमादभिदधे शठजिन्मुखानाम् ॥ 5 ॥

முதலாழ்வார்கள் திருநக்ஷத்திரங்கள்

ஐப்பசியில்ஓணம் அவிட்டம்சதயமிவை
ஒப்பிலவாநாள்கள் உலகத்தீர்! —எப்புவியும்
பேசுபுகழ்ப் பொய்கையார்பூதத்தார்பேயாழ்வார்
தேசுடனே தோன்றுசிறப்பால். 6

सवत्र गीतयशसस्सरआह्वयस्य भूताभिधानमहदाह्वययोश्च गुर्वोः ।
दिव्यावतारदिवसानि तुलाख्यमासि तिस्रः क्रमादभिदधे श्रवणादितारा: ॥ 6 ॥

முதலாழ்வார்களென்ற பெயருக்குக் காரணம்

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கு முன்னேவந்துதித்து
நல்தமிழால் நூல்செய்துநாட்டையுய்த்த—பெற்றிமையோர்
என்று முதலாழ்வார்களென்னும்பேர் இவர்க்கு
நின்றதுஉலகத்தே நிகழ்ந்து. 7

भक्तेष्वमीषु दशसु प्रथमं परेभ्य एते त्रयस्समुदिता द्रविडागमः स्वैः ।
सस्माज्जगन्ति सकलान्युपजीवयन्तो भक्तास्ततः प्रथम इत्यभिधानमेषाम् ॥ 7 ॥

திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநக்ஷத்திரம்

பேதைநெஞ்சே! இன்றைப்பெருமை அறிந்திலேயோ ?
ஏதுபெருமை இன்றைக்கென்னென்னில் ?—ஓதுகின்றேன்
வாய்த்தபுகழ்மங்கையர்கோன் மாநிலத்தில்வந்துதித்த
கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் காண். 8

नावैषि वैभवममुष्य दिनस्य मुग्ध चेतः किमेतदिति प्रच्छसि चेद्ब्रवीमि ।
पश्य त्वमद्य परकालकवेः प्रदीप्ता दिव्योदयो न ननु कार्त्तिककृत्तिकास्ताः ॥ 8 ॥

கார்த்திகையில் கார்த்திகையின் பெருமை

மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன்
ஆறங்கம்கூற அவதரித்த—வீறுடைய
கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாள் இன்றென்று காதலிப்பார்
வாய்த்தமலர்த்தாள்கள் நெஞ்சே ! வாழ்த்து. 9

अङ्गानि षड्द्रविडवेचतुष्टयस्य कर्तुं शठारिकलितस्य कलिप्रशास्ता ।
यत्राविरास भुवि कार्त्तिककृत्तिकासु तद्वैभवज्ञपदपद्ममुपैहि चेतः ॥ 9 ॥

திருப்பாணாழ்வார் திருநக்ஷத்திரம்

கார்த்திகையில்ரோகிணிநாள் காண்மின்இன்றுகாசினியீர்!
வாய்த்தபுகழ்ப்பாணர்வந்துதிப்பால்— ஆத்தியர்கள்
அன்புடனேதான் அமலனாதிபிரான் கற்றதற்பின்
நன்குடனேகொண்டாடும் நாள். 10

अथोर्जमासि ननु रोहिणितारका सा यस्यामवातरदसौ मुनिवाहनार्यः ।

एतत्कृतामलनादिपिरान्प्रबन्धे रज्यद्भिरास्तिकजनैर्दिनमद्य लाल्यम् ॥ 10 ॥

தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் திருநக்ஷத்திரம்

மன்னியசீர்மார்கழியில் கேட்டைஇன்றுமாநிலத்தீர்!
என்னிதனுக்கேற்றமெனில் உரைக்கேன்—துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பிறப்பால்
நான்மறையோர் கொண்டாடும்நாள். 11

ज्येष्ठाऽद्य मासि धनुषि प्रथिमा कुतोऽस्याः प्रच्छयेत चेदिति जनाः कथयामहं वः ।

विप्रेन्द्रभक्तपदरेण्ववतारयोगात् त्रैविद्यवृद्धबहुमानपदं शुभाहः ॥ 11 ॥

திருமழிசையாழ்வார் திருநக்ஷத்திரம்

தையில்மகம்இன்று தாரணியீர்! ஏற்றம் இந்தத்
தையில்மகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன்—துய்யமதி
பெற்ற மழிசைப்பிரான்பிறந்தநாளென்று
நல்தவர்கள் கொண்டாடும் நாள். 12

तारा जनाः शृणुत तैषमघा किलाद्य तस्या ब्रुवेऽहमतिशायिमहानुभावम् ।

लब्धप्रपन्नमतिवैभवभक्तिसार दिव्यावतार दिवसोऽयमभिज्ञलाल्यः ॥ 12 ॥

குலசேகர ஆழ்வார் திருநக்ஷத்திரம்

மாசிப்புனர்ப்பூசம் காண்மின் இன்றுமண்ணுலகீர்
தேசித்திவசத்துக் கேதென்னில்—பேசுகின்றேன்
கொல்லிநகர்க்கோன் குலசேகரன்பிறப்பால்
நல்லவர்கள்கொண்டாடும்நாள். 13

कुंभे पुनर्वसुभमद्य विलोकयध्वं तेजः किमह्न इति चेदहमस्य वक्ष्ये ।

कोल्लिपुरीश कुलशेखरजन्मयोगात् श्लाघापदं भवति तारमिदं बुधानाम् ॥ 13 ॥

நம்மாழ்வார் திருநக்ஷத்திரம்

ஏரார்வைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தைப்
பாரோரறியப்பகர்கின்றேன்—சீராரும்
வேதம்தமிழ்செய்தமெய்யன் எழில்குருகை
நாதன் அவதரித்தநாள். 14

आख्यामि चारुतरमाधवमासि राधातारानुभवमवनीजनबोधनाय ।

द्रष्टुस्त्रयीं द्रविडतः कुरुकेश्वरस्य दिव्यावतारदिवसोऽद्य हि सत्यवाचः ॥ 14 ॥

ஆழ்வார் திருநக்ஷத்திரமும் திருவாய் மொழியும் ஒப்பற்றவை

உண்டோவைகாசி விசாகத்துக்கு ஒப்பு ஒருநாள்?
உண்டோ சடகோபர்க்கு ஒப்பொருவர்?—உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு? தென்குருகைக்கு உண்டோ
ஒருபார்தனிலொக்குமூர்? 15

तारं किमस्ति बत माधवमासि राधातुल्यं किमस्ति शठकोपसमान एकः ।
किंवाऽस्ति तद्द्रविडवेदसमः प्रबन्धः किं पत्तनं कुरुकया सममस्ति लोके ॥ 15 ॥

பெரியாழ்வார் திருநக்ஷத்திரம்

இன்றைப்பெருமை அறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே?
இன்றைக்கென்னேற்றமெனில் உரைக்கேன்—நன்றிபுனை
பல்லாண்டுபாடிய நம்பட்டர்பிரான் வந்துதித்த
நல்லானியில் சோதிநாள். 16

अद्य प्रभावमपि मानस किं न वेत्सि कोस्य प्रभाव इति चेत्प्रतिपादयामि ।
पल्लाण्डुगानपरभट्टपतेः प्रसूतिः स्वाती किलाद्य मिहिरे मिथुनं प्रपन्ने ॥ 16 ॥

ஆனிதன்னில் சோதிநாளின் பெருமை

மாநிலத்தின்முன் நம்பெரியாழ்வார் வந்துதித்த
ஆனிதன்னில்சோதியென்றால் ஆதரிக்கும்—ஞானியர்க்கு
ஒப்போரில்லை இவ்வுலகுதனில் என்றுநெஞ்சே!
எப்போதும் சிந்தித்திரு. 17

भट्टाधिपोदय इहेत्यधिशुक्रमासं स्वातीं य आर्द्रहृदया मुहुराद्रियन्ते ।
तेषां न सन्ति सदृशा जगतीति चेतः चिन्तामिमामनुकलं परिबृंहयेथाः ॥ 17 ॥

பெரியாழ்வார் என்று பெயர் வரக் காரணம்

மங்களாசாசனத்தின் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்
தங்களார்வத்தளவு தானன்றி—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர். 18

भक्तेष्वमीषु मधुशासनमङ्गलानामाशासनेऽनवधिका प्रियता यदस्य ।
भट्टेश्वरस्य पेरियोपपदप्रतीमाल्वारिति प्रववृते तत एव नाम ॥ 18 ॥

திருப்பல்லாண்டு முதல் திவ்யப்ரபந்தம்

கோதிலவாம்ஆழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்
ஆதிதிருப்பல்லாண்டானதுவும்—வேதத்துக்கு
ஓமென்றுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாம்சுருக்காய்
தான் மங்கலமாதலால். 19

अन्यस्य भक्तनिवहस्य निबन्धनानामेतत्कृतादिमनिबन्धनमादिरासीत् ।
तत्सारसङ्ग्रहतयाऽपि च मङ्गलानामापादनं प्रणववन्निखिलागमानाम् ॥ 19 ॥

ஆழ்வாருக்கும் திருப்பல்லாண்டுக்கும் ஒப்பில்லை

உண்டோதிருப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பதோர்கலைதான் ?
உண்டோ பெரியாழ்வாருக்கொப்பொருவர் ?—தண்தமிழ்நூல்
செய்தருளும்ஆழ்வார்கள்தம்மில் அவர்செய்கலையில்
பைதல்நெஞ்சே ! நீ உணர்ந்துபார். 20

श्रीभट्टनाथ-तदुपज्ञनिबन्धनाभ्यां कौ वा प्रबन्ध पुरुषौ सदृशौ भवेताम् ।
द्रष्टेष्वमीषु निखिलद्रविडागमानां तेष्वागमेषु च विचिन्तय चेत एतत् ॥ 20 ॥

ஆண்டாள், மதுரகவிகள், எதிராசர் இவர்கள் திருநக்ஷத்திரம் கூறுவோமெனல்

ஆழ்வார்திருமகளார் ஆண்டாள் மதுரகவி
யாழ்வார் எதிராசராமிவர்கள்—வாழ்வாக
வந்துதித்தமாதங்கள்நாள்கள்தம்மின் வாசியையும்
இந்தவுலகோர்க்கு உரைப்போம்யாம். 21

श्रीविष्णुचित्तदुहितुर्जगतां जनन्याः प्रख्यावतो मधुरपूर्वकवेश्च नाम्ना ।
रामानुजस्य करुणामृतवारिराशेः मासेन साकमवतारदिनं ब्रवीमि ॥ 21 ॥

ஆண்டாள் திருநக்ஷத்திரம்

இன்றோ திருவாடிப்பூரம் ? எமக்காக
வன்றோ இங்கு ஆண்டாள் அவதரித்தாள் ?—குன்றாத
வாழ்வான வைகுந்த வான்போகந்தன்னை இகழ்ந்து
ஆழ்வார் திருமகளாராய். 22

मासे शुचौ प्रथमफल्गुनिका हि सषा गोदाऽत्र खल्ववतार सुरक्षितुं नः ।
भोगांश्च पारमपदानवमत्य नित्यान् भट्टेश्वरस्य महिता दुहिता भवन्ती ॥ 22 ॥

ஆண்டாளுக்கும் ஆடிப்பூரத்துக்கும் ஒப்பில்லை

பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள் பிறந்த
திருவாடிப்பூரத்தின் சீர்மை—ஒருநாளைக்கு
உண்டோ மனமே! உணர்ந்துபார் ஆண்டாளுக்கு
உண்டாகில் ஒப்புஇதற்கும் உண்டு. 23

श्रीविष्णुचित्तदुहितृत्ववरेण्यगोदादिव्योदयेन महिता शुचिफल्गुनीयम् ।
तत्तुल्यमस्ति किमु चिन्तय चित्त तारं गोदोपमा यदि भवेत्तदिदं तदा स्यात् ॥ 23 ॥

ஆண்டாள் பெருமை

அஞ்சுகுடிக்கு ஒரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்—பிஞ்சாய்ப்
பழுத்தாளை ஆண்டாளைப் பத்தியுடன்நாளும்
வழுத்தாய் மனமே! மகிழ்ந்து. 24

बंहीयसः प्रणयतो भगवत्यजस्रमस्थानरक्षणभयाकुलवंशजाताम् ।
भक्तानमून् निजगुणैरतिवर्तमानां बाल्योऽपि पक्वचरितं भज चित्त गोदाम् ॥ 24 ॥

மதுரகவியாழ்வார் திருநக்ஷத்திரம்

ஏரார்மதுரகவி இவ்வுலகில் வந்துதித்த
சீராரும் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்தநாள்களிலும்
உற்றதெமக்கென்று நெஞ்சே! ஓர். 25

यत्रोदभून्मधुरपूर्वककविर्महीयान् तामद्वितीयविभवां मधुमासि चित्राम् ।
उक्तान्यभक्तनिवहोदयवासरान्नः क्षेमङ्करीमनुदिनं हृदयावधेहि ॥ 25 ॥

மதுரகவிகளின் ப்ரபந்தத்தின் சீர்மை

வாய்த்ததிருமந்திரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போல்
சீர்த்தமதுரகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள்தாங்கள் அருளிச்செயல்நடுவே
சேர்வித்தார் தாற்பரியம்தேர்ந்து. 26

मन्त्राधिपे महति मद्यपदं यथाऽसीदेवं हि पूर्वगुरवो द्रविडागमानाम् ।
आकूतमन्यजनदुर्ग्रहमत्र मत्वा मध्ये न्यधुर्मधुरपूर्वकवेः प्रबन्धम् ॥ 26 ॥

உடையவர் திருநக்ஷத்திரம்

இன்றுலகீர்! சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரைநாள்
என்றையினும் இன்றிதனுக்கு ஏற்றமென்தான்?—என்றவர்க்குச்
சாற்றுகின்றேன்கேண்மின் எதிராசர்தம்பிறப்பால்
நால்திசையும் கொண்டாடும் நாள். 27

आर्द्रभमद्य खलु मासि मधौ मनोज्ञे को वान्यतोऽस्य गरिमेत्यनुयोगभाजाम् ।
वक्ष्ये यतीश्वरसमुद्भववैभवेन तारं तदेतदखिलैः परिलालनीयम् ॥ 27 ॥

சித்திரைத் திருவாதிரையின் பெருமை

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும்
வாழ்வானநாள்நமக்கு மண்ணுலகீர்!—ஏழ்பாரும்
உய்ய எதிராசருதித்தருளும் சித்திரையில் 28
செய்ய திருவாதிரை

दिव्योदयर्क्षनिवहाच्छठजिन्मुखानां नक्षत्रमेतदधिकं कुशलावहं नः ।
आर्द्राह्वयेन विदिते मधुमासभाजि यत्राविरास भगवान् यतिसार्वभौमः ॥ 28 ॥

இதுவுமது

எந்தையெதிராசர் இவ்வுலகில் எந்தமக்கா
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—இந்தத்
திருவாதிரைதன்னின் சீர்மைதனை நெஞ்சே! 29
ஒருவாமல் எப்பொழுதும் ஓர்.

अस्मद्गुरोर्यतिपतेः करुणांबुराशेस्त्राणाय नो भुवि लसद्भवतारकेति ।
आर्द्राभवैभवमनन्यसमानमेतद्वेलासु चित्त निखिलास्वनुसन्दधीथाः ॥ 29 ॥

ஆழ்வார்களின் திருவவதார ஸ்தலங்கள்

எண்ணருஞ்சீர்பொய்கைமுன்னோர் இவ்வுலகில் தோன்றியஊர்
வண்மைமிகுகச்சி மல்லைமாமயிலை—மண்ணியில்நீர்
தேங்கும்குறையலூர் சீர்க்கலியன்தோன்றியஊர்
ஓங்கும்உறையூர்பாணனூர். 30

एतास्सरः प्रमुखजन्मभुवो हि काञ्ची मल्ला मयूरनगरी कलिवैरिणस्तु ।
जन्मस्थली कुरैयल्लूरिति विश्रुता भूरुत्पत्तिभूमिरुरयूर्मुनिवाहनस्य ॥ 30 ॥

இதுவுமது

தொண்டரடிப்பொடியார் தோன்றியஊர் தொல்புகழ்சேர்
மண்டங்குடியென்பர் மண்ணுலகில்—எண்திசையும்
ஏத்தும் குலசேகரனூரெனஉரைப்பர்
வாழ்த்த திருவஞ்சிக்களம். 31

पृथ्व्यां हि भक्तपदरेण्ववतारभूमिर्मण्डङ्गुडीति नगरी महिता प्रतीता ।
विख्यातकीर्तिकुलशेखरजन्मदेशः प्रख्यावती निचुलनामपुरी जगत्याम् ॥ 31 ॥

இதுவுமது

மன்னுதிருமழிசை மாடத்திருக்குருகூர்
மின்னுபுகழ்வில்லிபுத்தூர் மேதினியில்—நன்னெறியோர்
ஏய்ந்தபத்திசாரர் எழில்மாறன் பட்டர்பிரான்
வாய்ந்துதித்த ஊர்கள்வகை. 32

मान्या महीरसपुरीत्यभिधानरम्या पृथ्वीजनस्य कुरुकाऽपि च विल्लिपुत्तूर् ।
श्रीभक्तिसार-शठशातन-विष्णुचित्त-जन्मस्थलानि भुवनप्रथितान्यमूनि ॥ 32 ॥

இதுவுமது

சீராரும்வில்லிபுத்தூர் செல்வத்திருக்கோளூர்
ஏரார்பெரும்பூதூர் என்னுமிவை—பாரில்
மதியாரும் ஆண்டாள் மதுரகவியாழ்வார்
எதிராசர் தோன்றியஊர் இங்கு. 33

गोदासमुद्भवपुरं भुवि विल्लिपुत्तूरकोलूरुपूर्मधुरपूर्वकवेः प्रसूतिः ।
रामानुजस्य करुणावरुणालयस्य मान्ये महोपपदभूतपुरेऽवतारः ॥ 33 ॥

அருளிச்செயல் வியாக்யானங்களைப் பற்றி

ஆழ்வார்களேற்றம் அருளிச்செயலேற்றம்
தாழ்வாதுமின்றி அவைதான்வளர்த்தோர்—ஏழ்பாரும்
உய்யஅவர்கள்செய்த வியாக்கியைக ளுள்ளதெல்லாம்
வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து. 34

भक्तान्पराङ्कुशमुखानपि तत्प्रबन्धान् तद्वैभवार्हमुपलालयतां गुरूणाम् ।
उज्जीवनाय जगतामुदिताः प्रतीता दिव्यप्रबन्धविषयाः कथयामि टीकाः ॥ 34 ॥

ஆழ்வார்களும் அருளிச்செயல்களும் பெருமதிப்புக்குறியவை

ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்
தாழ்வா நினைப்பவர்கள்தாம் நரகில்—வீழ்வார்க
ளென்று நினைத்து நெஞ்சே! எப்பொழுதும் நீஅவர்பால்
சென்றணுகக் கூசித்திரி.

भक्तेषु तेषु वकुलाभरणादिमेषु तत्तत्प्रबन्धनिवहे कृतभक्तिमान्द्यात् । 35
घोरे पतन्ति नरके तत एव तांस्त्वं चेतो जहीहि न कदाचन संस्तुवीथाः ॥ 35 ॥

ஆசாரியர்கள் பெருமை

தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார்?
அருளிச்செயலை அறிவாரார்?—அருள்பெற்ற
நாதமுனி முதலான நம்தேசிகரையல்லால்
பேதைமனமே! உண்டோ? பேசு

प्राज्ञावदग्रसर केसरभूषणादि भक्तप्रभावमपि दिव्यनिबन्धनानि । 36
नाथादयो यदि परं न भवेयुरार्याः के वा विदन्ति हृदय त्वामिदं ब्रवीथाः ॥ 36 ॥

எம்பெருமானாரின் இன்னருள்

ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிராசரின்னருளால்—பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள்! கூறுமென்று
பேசிவரம்பறுத்தார் பின். 37

एकैकपूरुषसुरक्षितवंशरीत्या गुप्ता प्रपत्तिपदवी गुरुभिः पुराणैः ।
रामानुजस्तु परया दयया दयालुः सीमामिमामतिययौ जगतां हिताय ॥ 37 ॥

எம்பெருமானார் தரிசனம்

எம்பெருமானார் தரிசனமென்றே இதற்கு
நம்பெருமாள் பேரிட்டுநாட்டிவைத்தார்—அம்புவியோர்
இந்தத்தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்த
அந்தச் செயலறிகைக்கா. 38

अस्योचितां परमवैदिकदर्शनस्य रामानुजार्यरचितोपकृतिं कृतज्ञः ।
रङ्गेश्वरः प्रथयितुं रचयाञ्चकार रामनुजस्य मतमित्यभिधानमस्य ॥ 38 ॥

திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவாளர்கள்

பிள்ளான்நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
தெள்ளார்வடக்குத் திருவீதிப்—பிள்ளை
மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த 39
குணவாளரென்று நெஞ்சே! கூறு,

चन्द्रो यतीन्द्रजलधेः कुरुकाधिपार्यः श्रीमाधवो मुनिरुभावपि कृष्णसूरी ।
योगीन्द्रसुन्दरवरो हि सहस्रगाथाव्याख्या व्यधुर्हृदय ! ताननिशं भजेथाः ॥ 39 ॥

வியாக்கியானமருளியவர்களுக்கு நன்றி

முந்துறவேபிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்
அந்தவியாக்கியைகளன்றாகில் — அந்தோ!
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல 40
குருவார் ? இக்காலம் நெஞ்சே! கூறு.

एताश्शठारिकृतगीतिसहस्रटीकाः क्लृप्ता न चेद्गुरुवरैः कुरुकेमुख्यैः ।
तस्य प्रबन्धतिलकस्य हि हन्त भावं जानन्ति कोऽद्य हृदय त्वमुदीरयेथाः ॥ 40 ॥

ஆறாயிரப்படி

தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான் எதிராசர்பேரருளால் — உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளை அன்றுரைத்தது 41
இன்பமிகும் ஆறாயிரம்.

निसीमनिर्मलधिया कुरुकाधिपेन लब्ध्वा प्रसादलहरीं यतिपुङ्गवस्य ।
गाथासहस्रविषया विहिता हि टीका सङ्गृह्णती सकलमात्मनि षट्सहस्री ॥ 41 ॥

ஒன்பதினாயிரப்படி

தஞ்சீரைஞானியர்கள் தாம்புகழும் வேதாந்தி
நஞ்சீயர்தாம் பட்டர்நல்லருளால் — எஞ்சாத
ஆர்வமுடன் மாறன்மறைப்பொருளை ஆய்ந்துரைத்தது 42
ஏரொன்பதினாயிரம்.

प्रज्ञावतां निरवधिप्रथिमान्तभूमा भट्टारकस्य दयया निगमान्तयोगी ।
यामाततान शठजिन्निगमस्य टीकां सा ग्रन्थतो नवसहस्रमिता समिन्धे ॥ 42 ॥

இருபத்துநாலாயிரப்படி

நம்பிள்ளைதம்முடைய நல்லருளால்ஏவியிட
பின்பெரியவாச்சான்பிள்ளையதனால் — இன்பா
வருபத்தி மாறன்மறைப்பொருளைச்சொன்னது 43
இருபத்துநாலாயிரம்.

लब्ध्वा कृपासमुदितं कलिवैरिदाससूरेर्निदेशमभयप्रदराजनामा ।
यत् क्लृप्तवान् विवरणं द्रविडागमस्य तद्ग्रन्थतस्त्रीगुणिताष्टसहस्रसङ्ख्यम् ॥ 43 ॥

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி

தெள்ளியதாநம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை
வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை — இந்த
நாடறிய மாறன்மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது 44
ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம்.

सूक्तीस्सुधाकरसखीः कलिवैरिदासनाम्नो गुरोस्समवलम्ब्य हि कृष्णपादः ।
यांद्राविडोपनिषदो विवृतं चकार षट्त्रिंशता दशशतैः प्रमिताऽमिता सा ॥ 44 ॥

பன்னீராயிரப்படி

அன்போடு அழகியமணவாளச்சீயர்
பினபோரும்கற்றறிந்து பேசுகைக்கா—தம்பெரிய
போதமுடன் மாறன்மறையின் பொருளுரைதத்து
ஏதமிலபன்னீராயிரம். 45

पश्चात्तनानपि जनाननुगृह्णता या रम्योपयन्तृमुनिना स्फुटवैभवेन ।
वृत्तिर्व्यधायि शठजिन्निगमस्य सेयं ग्रन्थैर्द्विषड्दशशतैर्मुदमातनोति ॥ 45 ॥

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உபகாரம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய
அருளிச்செயற்பொருளை ஆரியர்கட்குஇப்போது
அருளிச்செயலாய்த் தறிந்து. 46

प्रायेण सम्यगपरद्रविडागमानां टीकाः कृता यदभयप्रदराजनाम्ना ।
[1] तेनैव तेषु गाहनेषु गतिर्गुरूणां लोकोपदेशसमयेष्वधुनापि रम्याः ॥ 46 ॥

மற்ற வியாக்யானங்கள் பற்றி

நஞ்சீயர்செய்தவியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு
எஞ்சாமையாவைக்கும் இல்லையே—தம்சீரால்
வையகுருவின்தம்பி மன்னுமணவாளமுனி
செய்யுமவைதாமும் சில. 47

केषांचिदेव विवृतिंद्रविडागमानां वेदान्तिभिर्विरचिता न पुनस्समेषाम् ।
प्रज्ञापरादवरजेन जगद्गुरोस्ताः सौम्योपयन्तृमुनिना कलिताश्च काश्चित् ॥ 47 ॥

ஈட்டின் ஓராண்வழி பரவர்த்தகர்கள்

சீரார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை எழு
தேரார் தமிழ்வேதத்துஈடுதனை—தாருமென
வாங்கிமுன்நம்பிள்ளை ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத்
தாம்கொடுத்தார் பின்னதனைத்தான். 48

तां कृष्णपादलिखितां शठवैरिवेदव्याख्यां ददस्व महतीमिति कृष्णपादात् ।
आदाय देशिकवरः कलिवैरिदासः प्रदत्त माधवगुरोर्दयमानचेताः ॥ 48 ॥

இதுவுமது

ஆங்கவர்பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை
தாம்கொடுத்தார் தம்மகனார்தம்கையில்—பாங்குடனே
நாலூர்ப்பிள்ளைக்கு அவர்தாம் நல்லமகனார்க்கு அவர்தாம்
மேலோர்க்குஈந்தார் அவரேமிக்கு. 49

तां माधवः पुनरुपाकुरुतात्मसूनोः सोन्यद्वितीयकरुणाख्यवराहसूरेः ।
सोऽपि स्वकीयतनयस्य स चाप्युदारः पश्चात्तनाननुजिघृक्षुरतीव तेभ्यः ॥ 49 ॥

---

1. 46-ல் இரண்டாம் பாதியும் 47-ம் மூலத்தை ஸரியாக அநுசரிக்கவில்லையென்று திருத்தம் செய்யப்பட்டவை. வேறு பாடமுண்டாகில் கண்டு கொள்வது.

அன்புடையோர் சாற்றும் திருநாமங்கள் பெருமையுற்றவை

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
என்பர் அவரவர்தம்ஏற்றத்தால்—அன்புடையோர்
சாற்றுதிருநாமங்கள் தாமென்று நன்னெஞ்சே!
ஏத்துஅதனைச்சொல்லிநீ யின்று. 50

आख्ये मनःकलय नम्बेरुमालथो नम्माळ्वारिति व्यवहृते प्रणयेन भक्तैः ।
नञ्जीयरित्यपि च नाम तथा प्रवृत्तं नम्बिळ्ळैइत्यपि तथा विहितां च संज्ञाम् ॥ 50 ॥

நம்பிள்ளை லோகாசார்யரென்று திருநாமம் பெற்றது

துன்னுபுகழ்க்கந்தாடைத்தோழப்பர் தம்முகப்பால்
என்னஉலகாரியனோ என்றுஉரைக்க—பின்னை
உலகாரியனென்னும்பேர் நம்பிள்ளைக்குஓங்கி
விலகாமல் நின்றதுஎன்றும்மேல். 51

वाधूलवंशतिलकोऽसितवारणार्यः प्रीत्या कदापि कलिसूदनदाससूरेः ।
आख्यां जगद्गुरुरिति प्रथितामकार्षीत्तस्मात्तदाप्रभृति सा नियता च तस्मिन् ॥ 51 ॥

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை அந்தத் திருநாமத்தை ஆதரித்தது

பின்னை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை அன்பால்
அன்ன திருநாமத்தை ஆதரித்து—மன்னுபுகழ்

மைந்தர்க்குச்சாற்றுகையால் வந்துபரந்தது எங்கும்
இந்தத்திருநாமம் இங்கு. 52

तां कृष्णपाद उपलालयति स्म संज्ञां कृत्वा तदर्हचरितस्य निजस्य सूनोः ।
तेनैव सा जनहिताय भुवि प्रवृत्ता संज्ञा जगद्गुरुरिति प्रथिता समन्ताम् ॥ 52 ॥

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் சீர்மை

அன்னபுகழ்முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன்
இன்னருளால்செய்தகலை யாவையிலும்—உன்னில்
திகழ்வசனபூடணத்தின்சீர்மை ஒன்றுக்கில்லை
புகழல்லஇவ்வார்த்தை மெய்இப்போது. 53

को वा प्रबन्ध इहलोकगुरोः प्रबन्धैः सादृश्यमेति सकलेष्वपि वाङ्मयेषु ।
तत्रापि किं वचनभूषणतुल्यमन्यत् ? सत्यं ब्रवीमि तदिदं वचनं न मिथ्या ॥ 53 ॥

ஸ்ரீ வசனபூஷணம் என்ற பெயருக்கு விளக்கம்

முன்னம்குரவோர் மொழிந்தவசனங்கள்
தன்னை மிகக்கண்டு கற்றோர்தம்முயிர்க்கும்—இன்னணியாச்
சேரச்சமைத்தவரே சீர்வசனபூடணமென்னும்
பேர் இக்கலைக்கு இட்டார்பின். 54

प्राचां प्रपत्तिपदवीमयतां गुरूणां रोचिष्णुना वचनरत्नकदम्बकेन ।
एतां कृतिं ग्रथयतैव बुधात्मभूषां दत्तं वरं वचनभूषणनामधेयम् ॥ 54 ॥

ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தின்படி நடப்பது அறிது

ஆர்வசனபூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாம்அறிவார் ?
ஆரதுசொன்னேரில் அநுட்டிப்பார் ?—ஒரொருவர்
உண்டாகில் அத்தனைகாண்உள்ளமே! எல்லார்க்கும்
அண்டாததன்றோ அது. 55

जानन्ति के वचनभूषणवारिराशेर्घार्यं सदा हृदि सतामभिधेयरत्नम् ।
के तत्प्रदर्शितपथेन च सञ्चरन्ति यः कोऽपि संभवति चेद्विरलो हि तज्ज्ञः ॥ 55 ॥

ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தின் பொருளறிந்து அநுஷ்டிக்கவிருப்பம் அவச்யம்

உய்யநினைவுடையீர்! உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்
வையகுருமுன்னம் வாய்மொழிந்த—செய்யகலை
யாம் வசனபூடணத்தினுழ்பொருளை கற்றதனுக்
காம் நிலையில் நில்லும்அறிந்து. 56

उन्माद्भवाब्धिकुहराद्द्रुतमुत्तितीर्षा जायेत वो यदि जनास्तदुपाय एषः ।
आलोच्यतां वचनभूषणमात्मनीदं निष्ठीयतां च नियमेन तदुक्तमार्गे ॥ 56 ॥

இதைக் கல்லாதவர்கள்பால் வருத்தம்

தேசிகர்பால்கேட்ட செழும்பொருளை சிந்தைதன்னில்
மாசறவேயூன்ற மனனஞ் செய்து—ஆசரிக்க
வல்லார்கள்தாம் வசனபூடணத்தின்வான்பொருளை
கல்லாதது என்னோ! கவர்ந்து. 57

ते देशिकादधिगतान्युपदेशवर्त्मान्यासज्य चेतसि तथाऽऽचरितुं च शक्ताः ।
ते यत्नतो वचनभूषणगूढमर्थं नैवाचरन्ति परिशील्य कुतो न विद्मः ॥ 57 ॥

இதை வியாக்கியானத்துடன் கற்பது நலம்

சச்சம்பிரதாயம் தாமுடையோர்கேட்டக்கால்
மெச்சும் வியாக்கியைதானுண்டாகில்—நச்சி
அதிகாரியும்நீர் வசனபூடணத்துக்கற்ற
மதியுடையீர் மத்தியத்தராய். 58

सत्संप्रदायसुदिया सततोपलाल्या लभ्येत चेद्वचनभूषणवाक्यटीका ।
सा व्यञ्जती सकलमस्य पदार्थजातं मध्यस्थयैव दशया ननु भावनीया ॥ 58 ॥

ஸ்ரீ வசனபூஷணம் இனிதானது

சீர்வசனபூடணத்தின் செம்பொருளை சிந்தைதன்னுல்
தேரிலுமாம் வாய்கொண்டு செப்பிலுமாம்—ஆரியர்காள் !
என்தனக்குநாளும் இனிதாகநின்றதுஐயோ !
உந்தமக்குஎவ்வின்பம் உளதாம்? 59

सार्थाः स्मरामि यदि वाचनभूषणीया वाचो वदामि यदि वा मधुरा ममापि ।
आर्याः ! कथं नु भवतां मनसि प्रथेरन् भूम्ना धियो हि विषयातिशयावगाहाः ॥ 59 ॥

தன்குருவின் தாளிணைகள்தன்னில் அன்பொன்றில்லாதார்
அன்புதன்பால்செய்தாலும் அம்புயைகோன்—இன்பமிகு
விண்ணாடு தானளிக்கவேண்டியிரான் ஆதலால்
நண்ணார் அவர்கள் திருநாடு. 60

भक्ति विहाय पदयोर्निजदेशिकस्य भक्तिप्रकर्षमपि ये भगवत्ययन्ते ।
तेभ्यो रमासहचरः परमं पदं तद्दातुं न हीच्छति न तेऽपि च तल्लभन्ते ॥ 60 ॥

இதுவுமது

ஞானம் அநுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடைய
னாகுருவை அடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர்!
தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானே வைகுந்தம்தரும். 61

ज्ञानं परं तदुचिताचरणं च यस्य तस्मिन् गुरौ परमभक्तिजुषे जनाय ।
भौमाः स्वयं मधुरसाविलपद्मजायाः कान्तश्श्रियः करुणय निजधाम दत्ते ॥ 61 ॥

இதுவுமது

உய்யநினைவுண்டாகில் உங்குருக்கள்தம்பதத்தே
வையும் அன்புதன்னை இந்தமாநிலத்தீர்!—மெய்யுரைக்கேன்
பையரவில்மாயன் பரமபதம் உங்களுக்காம்
கையிலங்கு நெல்லிக்கனி. 62

उज्जीवनाय यदि मानसमुत्सुकं वो निष्टीयतां निजगुरोश्चरणारविन्दे ।
सत्यं ब्रवीमि मनुजाः पणिशायिनस्तद्दिव्यं पदं करतामलकं भवेद्वः ॥ 62 ॥

இதுவுமது

ஆசாரியன்செய்த உபகாரமானவது
தூய்தாக நெஞ்சுதன்னில் தோன்றுமேல்—தேசாந்
தரத்திலிருக்க மனந்தான்பொருந்தமாட்டாது
இருத்தலினி ஏதறியோம்யாம். 63

उज्जीवनाय विहिता गुरुणापकारश्चित्ते लगन्ति विमला यदि चेतनानाम् ।
देशान्तरे निवसनं न मनोऽपिमृष्येद्वासः कथं नु भवितेति वयं न विद्मः ॥ 63 ॥

இதுவுமது

தன்னாரியனுக்குத்தான் அடிமைசெய்வது அவன்
இந்நாடுதன்னில் இருக்கும்நாள்—அந்நோர்
அறிந்தும் அதிலாசையின்றி ஆசாரியனைப்
பிரிந்திருப்பாரார்? மனமே! பேசு. 64

अत्रैव केवलमनन्यपरा लभेरन् शुश्रूषणां निजगुरोरुपसेदिवांसः ।
एनां प्रमेयसरणीं प्रतिपद्यमानाः के वा त्यजन्ति निजदेशिकपादमूलम् ॥ 64 ॥

அசார்யன், சிஷ்யன் இவர்கள் கடமைகள்

ஆசாரியன் சிச்சனுருயிரைப்பேணுமவன்
தேசாரும்சிச்ச னவன்சீர்வடிவை—ஆசையுடன்
நோக்குமவனென்னும் நுண்ணறிவைக்கேட்டுவைத்தும்
ஆர்க்கும் அங்நோர்நிற்கைஅரிதாம். 65

अन्तेसतो गुरुरनारतमात्मरक्षां शिष्यः प्रहृष्यः कुरुतां गुरुदेहरक्षाम् ।
अर्थं सुसूक्ष्ममिममाकलयन्ति चित्ते स्याद्दुर्लभा तदपि वर्त्मनि तत्र निष्ठा ॥ 65 ॥

பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் நிஷ்டை

பின்பழகராம் பெருமாள்சீயர் பெருந்திவத்தில்
அன்பதுவுமற்று மிக்கஆசையினுல்—நம்பிள்ளைக்கு
ஆனஅடிமைகள்செய் அந்நிலையைநன்னெஞ்சே!
ஊனமற எப்பொழுதும் ஓர். 66

अत्यादरान्निजगुरुं कलिवैरिदासं नित्यं विभूतिमवमत्य निरन्तरं यः ।
शुश्रूषते स गुरु मानस तस्य निष्ठां पश्चान्मनोहरपतेर्मुनिपुङ्गवस्य ॥ 66 ॥

பூர்வர்கள் நிஷ்டையே உயர்ந்தது

ஆசாரியர்க ளனைவரும் முன்னுசரித்த
ஆசாரந்தன்னை அறியாதார்—பேசுகின்ற
வார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள்
சீர்த்த நிலைதன்னை நெஞ்சே! சேர். 67

सर्वेऽपि पूर्वगुरवस्समयेन येन चेरुस्तमाकलयतामयथावदेव ।
वाचो निशम्य वर मानस मा भ्रमीस्त्वं वर्तस्व पूर्वतरदेशिकवर्तनेन ॥ 67 ॥

நன்னெறியுள்ள ஆஸ்திகர்கள் ஆதரணீயர்கள்

நாத்திகரும் நற்கலையின் நன்னெறிசேர் ஆத்திகரும்
ஆத்திகநாத்திகருமாமிவரை—ஓர்த்து நெஞ்சே!
முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு நடுச்
சொன்னவரை நாளும்தொடர். 68

ये नास्तिका हृदय तान् विजहीहि मूर्खास्तानप्यपाकुरु य आस्तिकनास्तिकाश्च ।
ये त्वास्तिका नयपथान्न परिच्यवन्ते तानन्वहं परिचि[illegible]तमोपहन्तॄन् ॥ 68 ॥

ஸத்ஸங்கம் பெருமையுடைத்து

நல்லமணமுள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு
நல்லமணமுண்டாம் நயமதுபோல்—நல்ல
குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு
குணமதுவேயாம் சேர்த்திகொண்டு. 69

आमोदवत्कुसुमसंवलनेन यद्वदामोदवान् भवति केशभरोऽप्यगन्धः ।
तद्वद्भवति गुणवज्जनसङ्गमेन वीता गुणैरपि जना गुणवन्त एव ॥ 69 ॥

தீயவர் ஸஹவாஸம் விலக்க வேண்டுவது

தீயகந்தமுள்ளதொன்றைச் சேர்ந்திருப்பதொன்றுக்கு
தீயகந்தமேறும் திறமதுபோல்—தீய
குணமுடையோர்தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு
குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு. 70

यत्पूतिगन्धमिलनं समुपैति वस्तु तत्पूतिगन्धमचिरादुपजायते हि ।
एतत्क्रमेण रमणीयगुणोऽपि लोके निन्द्यान् गुणान् भजति निन्द्यगुणाश्रयेण ॥ 70 ॥

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தைப் பழிப்பவர் மூர்க்கர்

முன்னோர்மொழிந்த முறைதப்பாமல்கேட்டு
பின்னோர்ந்துதாம்அதனைப் பேசாதே—தந்நெஞ்சில்
தோற்றினதேசொல்லி இதுசுத்தவுபதேசவர
வாற்றதென்பர்—மூர்க்கராவர். 71

प्राचां वचांसि सकलानि निशम्य सम्यक् चित्तेन तान्यवहितेन निजेन मत्वा ।
नैवोपदिश्य कथयन्ति यथावभासं शुद्धान्वयोऽयमिति ये वत ते हि मूर्खाः ॥ 71 ॥

வாழ்ச்சிக்குவழி

பூருவாசாரியர்கள் போதம்அனுட்டானங்கள்
கூறுவார்வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர்—தேறி
இருள்தருமாஞாலத்தே இன்பமுற்றுவாழும்
தெருள்தருமாதேசிகனைச் சேர்ந்து. 72

प्राचां प्रबोधचरणे विमले गुरूणां ये व्याहरन्ति तदुदाहृतया पदव्या ।
प्रज्ञानिधिं गुरुवरं प्रतिपद्य लोका मोहास्पदे जगति संप्रति मोदिषीध्वम् ॥ 72 ॥

இப்ரபந்தம் கற்றவர் எதிராசரின்னருளுக்கு இலக்காவர்

இந்த உபதேசரத்தினமாலைதன்னை
சிந்தைதன்னில் நாளும்சிந்திப்பார்—எந்தை
எதிராசரின்னருளுக்கு என்றும் இலக்காகி
சதிராக வாழ்ந்திடுவர் தாம். 73

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

बद्धां गुणैरनुगुणैरुपदेशरत्नमालामिमां दधति ये हृदयेन नित्यम् ।
अस्मद्गुरोर्यतिपतेः करुणप्रवाहपात्रीकृताः परमसंपदमाश्रयन्ते ॥ 73 ॥

श्रीमते रम्यजामातृमहामुनये नमः

எறும்பியப்பா அருளிச்செய்தது

மன்னுயிர்காள் ! இங்கே மணவாளமாமுனிவன்
பொன்னடியாம்செங்கமலப்போதுகளை—உன்னிச்
சிரத்தாலேதீண்டில் அமானவனும்நம்மை
கரத்தாலேதீண்டல் கடன். 74

(द्राविडभाषायां देवराजगुरु विरचितोयं मुक्तकश्लोकः)

अज्ञानुषङ्गिपुरुषा रुचिरोपयन्तुरन्नाभिलष्यपदरक्तसरोजसूने ।
सश्रद्धमात्मशिरसा यदि संस्पृशेम प्राप्तस्स नो ध्रुवममानवपाणिसङ्गः ॥ 74 ॥

பொன்னடியாம் செங்கமலம்
ஸ்வாமி திருவடிகளையலங்கரித்த பாதுகைகள்
கவசமிடப்பட்டு ஸ்ரீரங்கம் ஸன்னிதியில் ஸேவை ஸாதிக்கும்படி.
பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

முன்னுரை

திருவாய்மொழி நூற்றந்திதாயின் பெருமை

ஸ்ரீமதுபயவே. பெருமாள்கோவில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

"திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி மணவாளமாமுனிகளுருளிச் செய்தது" என்ருலே போதும் இதன் பெருமையையுணர. உலகில் தோன்றியுள்ள அந்தாதி வெண்பா நூல்களில் நிகற்றநூல் இது ஒன்றேயாம். மாமுனிக ளருளிச் செய்த எந்த நூலும் "இது நிகறற்றது, ஒப்பற்றது" என்று சொல்லும்படியாயிருக்கும். அப்படிச் சொல்வதன்று இது; இதன் சிறப்பை யாவருமிசையும்படி நன்கு நிரூபிக்கிறேன் கேண்மின். திருவாய்மொழியாயிரமும் அந்தாதியே. இயற்பாவில் எட்டுதிவ்வியப்ரபந்தங்கள் அந்தாதியே. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு அந்தாதியே; பெரியாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் தம்தம் திருமொழிகளிலே ஒவ்வொரு பதிகம் அந்தாதி பாடி யுள்ளார்கள். அவை எல்லாவற்றிலும் செய்யுளைத் தொடங்கும் முறையும் முடிக்கும் முறையும் நூலாசிரியர்கள் தம்தம் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. தங்களிஷ்டப்படி முடித்த சீரையோ சொல்லையோ எழுத்தையோ தொட்டுக்கொண்டு மேற்பாட்டு ஆரம்பம் செய்வதென்ப தொன்றே அந்தாதி பாடுகிறவர்களனைவரும் கொண்ட நியதியாகும். உதாரணமாக பொய்கையாழ்வார் 'வையம் தகளியா' என்று தொடங்கி 'இடராழி நீங்குகவே இன்று' என்று தம்மிஷ்டப்படி முடித்தார். 'இடராழி நீங்குகவே இங்கு' எனருலும் கேள்வியில்லை. அந்தாதி பாடுவார் வெண்பா விலோ கட்டளைக்கலித்துறையிலோ முடிக்கும் சொல்லை தங்களிஷ்டப்படி பாடியுள்ளார்கள்.

இனி மணவாளமாமுனிகளின் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியின் அமைப்பைப்பற்றி கேண்மின். நம்மாழ்வார் "உயர்வற" என்று திருவாய்மொழி தொடங்கிய படியால் அதற்குக்கட்டுபட்டு "உயர்வே பரன்படியை" என்று தம்முடைய அந்தாதியைத் தொடங்கினுர். அடுத்த திருவாய்மொழிப் பதிகம் "வீடு மின் முற்றவும்" என்று தொடங்குவதால் (மாமுனிகள் தம் அந்தாதி) அத்தோடும் சேரும்படி "வேராகவே விளையும் வீடு" என்று வீடு என்பதையே கடைச் சீராக வைத்துப் பாசுரத்தை முடித்தார். அதற்கு மேற் பாட்டை அந்தாதியடைவு குலையாதபடி 'வீடு செய்து' என்று தொடங்கினுர். நூறு பாட்டு இந்த நிபந்தனைக்குக் கட்டுப்பட்டே அவதரித்துள்ளன. செய்யுளுக்குறிய மோனையின்பமும் எதுகையின்பமும் கூட தம்மிஷ்டத்தைப் பொறுத்ததல்ல வென்பதை உற்றுநாக்கவேணும்.

வீடு என்றதற்கு மோனை சேரும்படி வேராகவே என்ன வேண்டிற்று. இதற்கு எதுகை சேரும்படி முன்னடியில் வாராமல் என்ன வேண்டிற்று. இவ்வளவோடும் கூட ஒவ்வொரு பதிகத்தின் ஸாரத்தையும் ஒவ்வொரு வெண்பாவில் அடைக்க வேண்டிற்று பாட்டுதோறும் நம்மாழ்வார் திருநாமமும் தவராது வர வேண்டியதாயிற்று. இத்தனை நிர்ப்பந்தங்களையும் கொண்டு பாடின அந்தாதி நூல் இஃதொன்றே தவிர மாநிலத்தில் வேறென்றும் கிடையாது. உண்டெனில் காட்டலாம். "மாமுனிகள் திருவாய்மொழிக்கு இங்ஙனே நூற்றந்தாதி அமைத்தார்; நாமும் பெரிய திருமொழிககு இங்ஙனே ஒரு பிரபந்தமிடுவோம்" என்று ஸங்கற்பித்து ஒரு மஹாகவி முயன்ருல் அப்போதுதான் இதன் அருமை பெருமை தெரியும்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தனியன்கள்

அல்லும்பகலும் அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு
சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான்—நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறன் மறைக்கு
தணவா நூற்றந்ததாதிதான்.

மன்னுபுகழ்சேர் மணவாளமாமுனிவன்
தன்னருளால் உட்பொருள்கள் தம்முடனே—சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாம்தேனை
ஒருவாதருந்து நெஞ்சே! உற்று.

உயர்வேபரன்படியை உள்ளதெல்லாம் தான்கண்டு
உயர்வேதம்நேர் கொண்டுரைத்து—மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரைவாழ்விக்கும்மாறன் சொல்
வேராகவேவிளையும் வீடு. 1

வீடுசெய்துமற்றெவையும் மிக்கபுகழ்நாரணன்தாள்
நாடுநலத் தாலடையநன்குரைக்கும்—நீடுபுகழ்
வண்குருகூர்மாறன் இந்தமாநிலத்தோர் தாம்வாழ
பண்புடனேபாடியருள் பத்து. 2

பத்துடையோர்க்குஎன்றும் பரனெளியனும் பிறப்பால்
முத்தித்தரும் மாநிலத்தீர்! மூண்டு அவன்பால்—பத்திசெய்யும்
என்றுரைத்த மாறன்தனின் சொல்லால்போம்நெடுகச்
சென்றபிறப்பாமஞ்சிறை. 3

அஞ்சிறையபுட்கள்தமை ஆழியானுக்கு நீர்
என்செயலைச்சொல்லுமென இரந்து—விஞ்ச
நலங்கியதும்மாறன்இங்கே நாயகனைத்தேடி
மலங்கியதும் பத்திவளம் 4

வளம்மிக்கமால்பெருமை மன்னுயிரின்தண்மை
உளமுற்று அங்கூடுருவ வோர்ந்து—தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடிலகுசீலத்தால்
பாங்குடனேசேர்த்தான் பரிந்து. 5

பரிவதிலீசன்படியைப் பண்புடனேபேசி
அரியனலன் ஆராதனைக்கென்று—உரிமையுடன்
ஓதியருள்மாறன் ஒழிவித்தான் இவ்வுலகில்
பேதையர்கள்தங்கள் பிறப்பு. 6

பிறவியற்று நீள்விசும்பின் பேரின்பமுய்க்கும்
திறம் அளிக்கும் சீலத்திருமால்—அறவினியன்
பற்றுமவர்க்குஎன்று பகர்மாறன்பாதமே
உற்றதுணையென்று உள்ளமே! ஓடு. 7

ஓடுமனம்செய்கை உரையொன்றினில்லாதாருடனே
கூடிநெடுமால் அடிமைகொள்ளும்நிலை—நாடறிய
ஓர்ந்தவன்தன் செம்மை உரைசெய்தமாறனென
ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வாமிவை. 8

இவையறிந்தோர்தம்மளவில் ஈசனுவந்தாற்ற
அவயவங்கள்தோறு மணையும்—சுவையதனைப்
பெற்று ஆர்வத்தால் மாறன்பேசினசொல்பேச மால்
பொன்தாள் நம்சென்னிபொரும். 9

பொருமாழிசங்குடையோன் பூதலத்தேவந்து
தருமாறேரேதுவறத்தன்னை—திரமாகப்
பார்த்துஉரைசெய்மாறன் பதம்பணிகஎன்சென்னி
வாழ்த்திடுக என்னுடையவாய். 10

வாயும்திருமால் மறையநிற்க ஆற்றாமை
போய்விஞ்சி மிக்கபுலம்புதலாய்—ஆய
அறியாதவற்றோடு அணைந்தழுதமாறன்
செறிவாரைநோக்கும் திணிந்து. 11

திண்ணிதாமாறன் திருமால்பரத்துவத்தை
நண்ணி அவதாரத்தே நன்குரைத்த—வண்ணமறிந்து
அற்றார்கள்யாவர் அவரடிக்கேஆங்கவர்பால்
உற்றாரைமேலிடாதூன். 12

ஊனமறவேவந்து உள்கலந்தமாலினிமை
யானது அனுபவித்தற்காம் துணையா—வானில்
அடியார்குழாம்கூட ஆசையுற்றமாறன்
அடியாருடன் நெஞ்சே! ஆடு. 13

ஆடிமகிழ்வானில் அடியார்குழாங்களுடன்
கூடி இன்பமெய்தாக்குறையதனால்—வாடிமிக
அன்புற்றார்தம்நிலைமை ஆய்ந்துரைக்கமோகித்து
துன்புற்றான் மாறன்அந்தோ! 14

அந்தாமத்தன்பால் அடியார்களோடுஇறைவன்
வந்தாரத் தான்கலந்த வண்மையினால்—சந்தாபம்
தீர்ந்தசடகோபன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே!
வாய்ந்தஅன்பை நாள்தோறும்வை. 15

வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின் வாழ்மாறன்
செய்கின்றநைச்சியத்தைச் சிந்தித்து—நைகின்ற
தன்மைதனைக்கண்டு உன்னைத்தான்விடேனென்றுரைக்க
வண்மையடைந்தான் கேசவன். 16

கேசவனுல்எந்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
தேசடைந்தாரென்று சிறந்துரைத்த—வீசுபுகழ்
மாறன்மலரடியே மன்னுயிர்க்கெல்லாம் உய்கைக்கு
ஆறென்று நெஞ்சே! அணை 17

அணைந்தவர்கள்தம்முடனே ஆயனருட்காளாம்
குணந்தனையேகொண்டு உலகைக்கூட்ட—இணங்கிமிக
மாசிலுபதேசம்செய் மாறன்மலரடியே
வீசுபுகழ் எம்மாவீடு. 18

எம்மா வீடும்வேண்டா என்தனக்குஉன்தாளினையே
அம்மாஅமையுமென் ஆய்ந்துரைத்த—நம்முடைய
வாழ்முதலாம்மாறன் மலர்த்தாளிணைசூடி
கீழ்மையற்று நெஞ்சே! கிளர். 19

கிளரொளிசேர் கீழுரைத்த பேறுகிடைக்க
வளரொளிமால் சோலைமலைக்கே—தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும் நீடுபுகழ்மாறன்தாள்
முன்செலுத்துவோம் எம்முடி 20

முடியார்திருமலையில் மூண்டுநின்றமாறன்
அடிவாரந்தன்னில் அழகர்—வடிவழகைப்
பற்றி முடியும்அடியும் படிகலனும்
முற்றும் அனுபவித்தான்முன். 21

முன்னமழகரெழில்மூழ்கும் குருகையர்கோன்
இன்னவளவென்ன எனக்கரிதாய்த்—தென்ன
கரணக்குறையின் கலக்கத்தை கண்ணன்
ஒருமைப்படுத்தான் ஒழித்து. 22

ஒழிவிலாக்காலம் உடனுகிமன்னி
வழுவிலா ஆட்செய்யமாலுக்கு—எழுசிகர
வேங்கடத்துப்பாரித்த மிககநலம்சேர்மாறன்
பூங்கழலை நெஞ்சே! புகழ். 23

புகழொன்றுமால் எப்பொருள்களும்தானுய்
நிகழ்கின்ற நேர்காட்டிநிற்க—மகிழ்மாறன்
எங்கும்அடிமைசெய்ய இச்சித்து வாசிகமாய்
அங்கடிமைசெய்தான் மொய்ம்பால். 24

மொய்ம்பாரும்மாலுக்கு முன்னடிமைசெய்துஉவப்பால்
அன்பால் ஆட்செய்பவரை யாதரித்தும்—அன்பிலா
மூடரைநிந்தித்தும் மொழிந்தருளும்மாறன்பால்
தேடரியபத்திநெஞ்சே ! செய். 25

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார்வியூகமாய்
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரம் எளிதென்றான்
பன்னுதமிழ்மாறன் பயின்று. 26

பயிலும்திருமால் பதந்தன்னில் நெஞ்சம்
தயலுண்டுநிற்கும் ததியற்கு—இயல்வுடனே
ஆளானார்க்கு ஆளாகும் மாறனடியதனில்
ஆளாகார் சன்மம்முடியா. 27

முடியாதஆசைமிக முற்றுகரணங்கள்
அடியார்தம்மைவிட்டு அவன்பால்—படியா ஒன்
றென்றின்செயல்விரும்ப உள்ளதெல்லாம் தாம்விரும்ப
துன்னியதே மாறன்தன்சொல். 28

சொன்னுவில்வாழ்புலவீர் ! சோறுகூறைக்காக
மன்னுதமானிடரை வாழ்த்துதலால்—என்னாகும் ?
என்னுடனேமாதவனை ஏத்துமெனும்குருகூர்
மன்னருளால் மாறும்சன்மம். 29

சன்மம்பலசெய்து தான்இவ்வுலகளிக்கும்
நன்மையுடைய மால்குணத்தை நாள்தோறும்—இம்மையிலே
ஏத்துமின்பம்பெற்றேனெனும் மாறனேஉலகீர் !
நாத்தழும்ப ஏத்தும்ஒருநாள். 30

ஒருநாயகமாய் உலகுக்கு வானோர்
இருநாட்டி லேறியுய்க்கும் இன்பம்—திரமாகா
மன்னுயிர்ப்போகம்தீது மாலடிமையேஇனிதாம்
பனனியிவை மாறனுரைப்பால். 31

பாலரைப்போல்சீழ்கிப் பரனளவில்வேட்கையால்
காலத்தால்தேசத்தால் கைகழிந்த—சால
அரிதானபோகத்தில் ஆசையுற்றுநைத்தான்
குருகூரில்வந்துதித்தகோ. 32

கோவானஈசன் குறையெல்லாம்தீரவே
ஓவாதகாலத்துஉவாதிதனே—மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்தகுணமாறன்
வழுத்துதலால் வாழ்ந்தது இந்தமண். 33

மண்ணுலகில்முன்கலந்து மால்பிரிகையால் மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி—எண்ணிடில்முன்
போலிமுதலான பொருளை அவனுய்நினைந்து
மேல்விழுந்தான் மையல்தனின் வீறு. 34

வீற்றிருக்கும்மால்விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை
ஆற்றுதற்காத் தன்பெருமையானதெல்லாம்—தோற்றவந்து
நன்றுகலக்கப்போற்றி நன்குஉகந்து வீறுஉரைத்தான்
சென்றதுயர்மாறன் தீர்ந்து. 35

தீர்ப்பாரிலாதமயல் தீரக்கலந்தமால்
ஓர்ப்பாதுமின்றி உடன்பிரிய—நோக்க
அறிவழிந்து உற்றுரும்அறக்கலங்க பேர்கேட்டு
அறிவுபெற்ருன் மாறன்சீலம். 36

சீலமிகுகண்ணன் திருநாமத்தால்உணர்ந்து
மேலவன்தன் மேனிகண்டு மேவுதற்கு—சால
வருந்திஇரவும்பகலும் மாருமல்கூப்பிட்டு
இருந்தனனே தென்குருகூரேறு. 37

ஏறுதிருவுடைய ஈசனுகப்புக்கு
வேறுபடில் என்னுடைமை மிக்கவுயிர்—தேறுங்கால்
என்தனக்கும் வேண்டாவெனும் மாறன்தாளைநெஞ்சே!
நந்தமக்குப்பேருக நண்ணு. 38

நண்ணுதுலமாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால்
எண்ணுராத்துன்பமுறும் இவ்வுயிர்கள்—தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்கமாட்டாமல் கண்கலங்கும்மாறனருள்
உண்டுநமக்கு உற்றதுணையொன்று. 39

ஒன்றுமிலைத்தேவு இவ்வுலகம் படைத்தமால்
அன்றியென ஆருமறியவே—நன்ருக
மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன்தாள் தொழவே
காதலிக்கும் என்னுடையகை. 40

கையாரும்சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கேயிருக்க
பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு—மெய்யான
பேற்றைஉபகரித்த பேரருளின்தன்மைதனை
போற்றினேனே மாறன் பொலிந்து. 41

பொலிகபொலிகவென்று பூமகள்கேண்தொண்டர்
மலிவுதனைக் கண்டுகந்துவாழ்த்தி—உலகில்
திருந்தாதார்தம்மைத்திருத்திய மாறன்சொல்
மருந்தாகப்போகும் மனமாசு. 42

மாசறுசோதி கண்ணன்வந்துகலவாமையால்
ஆசைமிகுந்து பழிக்குஅஞ்சாமல்—ஏசறவே
மண்ணில்மடலூர மாறன்ஒருமித்தான்
உள்நடுங்கத் தான்பிறந்தஊர். 43

ஊரநினைந்தமடல் ஊரவும் ஒண்ணுதபடி
கூரிருள்சேர்கங்குலுடன் கூடிநின்று—பேராமல்
தீதுசெய்யமாறன் திருவுள்ளத்துச்சென்றதுயர்
ஓதுவது இங்குஎங்ஙனேயோ ? 44

எங்ஙனேநீர்முனிவது என்னையினி ? நம்பியழகு
இங்ஙனேதோன்றுகின்றது என்முன்னே—அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்ததமிழ்மாறன்
கருதுமவர்க்கு இன்பக்கடல். 45

கடல்ஞாலத்தீசனை முன்காணமல்நொந்தே
உடனு அனுகரிக்கலுற்று—திடமாக
வாய்ந்தவனுய்த்தான்பேசும் மாறனுரையதனை
ஆய்ந்துரைப்பார் ஆட்செய்யநோற்றூர் 46

நோற்றநோன்பாதியிலேன் நுன்தனைவிட்டாற்றகில்லேன்
பேற்றுக்குஉபாயம் உன்தன்பேரருளே—சாற்றுகின்றேன்
இங்கென்னிலையென்னும் எழில்மாறன்சொல்வல்லார்
அங்குஅமரர்க்கு ஆராவமுது. 47

ஆராவமுதாழ்வார் ஆதரித்தபேறுகளை
தாராமையாலே தளர்ந்துமிக—தீராத
ஆசையுடன் ஆற்றுமைபேசி யலமந்தான்
மாசறுசீர் மாறனெம்மான். 48

மாநலத்தால்மாறன் திருவல்லவாழ்புகப்போய்
தானிளைத்துவீழ்ந்து அவ்வூர்தன்னருகில்—மேல்நலங்கித்
துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொலவுகற்பபர்தங்களுக்கு
பின்பிறக்க வேண்டாபிற. 49

பிறந்துஉலகம்காத்தளிக்கும் பேரருட்கண்ணு ! உன்
சிறந்தகுணத்தாலுருகும் சீலத்—திறம்தவிர்ந்து
சேர்ந்தனுபவிக்கும்நிலை செய்யென்றசீர்மாறன்
வாய்ந்தபதத்தே மனமே ! வைகு. 50

வைகல்திருவண்வண்டூர் வைகும்இராமனுக்கு என்
செய்கைதனைப் புள்ளினங்காள் ! செப்புமென—கைகழிந்த
காதலுடன்தூதுவிடும் காரிமாறன்கழலே
மேதியினீர் ! நீர்வணங்குமின். 51

மின்னிடையார்சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தானென்று
தன்னிலேபோய்ப்பெண்ணிலேயாய்த் தான்தள்ளி—உன்னுடனே
கூடேனென்றூடும் குருகையர்கோன்தாள்தோழவே
நாள்தோறும் நெஞ்சமே! நல்கு. 52

நல்லவலத்தால்நம்மைச் சேர்த்தோன்முன்நண்ணுரை
வெல்லும் விருத்தவிபூதியனென்று—எல்லையறத்
தானிருந்துவாழ்த்தும் தமிழ்மாறன்சொல்வல்லார்
வானவர்க்கு வாய்த்தகுரவர். 53

குரவைமுதலாம்கண்ணன் கோலச்செயல்கள்
இரவுபகலென்னுமல் என்றும்—பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளித்துப் பேசும்பராங்குசன்தன்
சொல்தேனில் நெஞ்சே! துவள். 54

துவளறு சீர்மால்திறத்துத் தொன்னலத்தால் நாளும்
துவளறுதன் சீலமெல்லாம்சொன்னான்—துவளறவே
முன்னமனுபவத்தில் மூழ்கிநின்றமாறனதில்
மன்னுமுவப்பால் வந்தமால். 55

மாலுடனேதான்கலந்து வாழப்பெருமையால்
சாலநைந்துதன்னுடைமை தானடையக்—கோலியே
தானிகழவேண்டாமல் தன்னைவிடல்சொல்மாறன்
ஊனமறுசீர்நெஞ்சே! உண். 56

உண்ணும்சோறுதி ஒருமூன்றும் எம்பெருமான்
கண்ணனென்றேநீர்மல்கிக் கண்ணிணைகள்—மண்ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோளூரில் மாயன்பால்போம்மாறன்
பொன்னடியே நந்தமக்குப்பொன். 57

பொன்னுலகுபூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கேவழங்கி
என்னிடரைமாலுக் கியம்புமென—மன்னுதிரு
நாடுமுதல்தூதுநல்கிவிடும் மாறனையே
நீடுலகீர்! போய்வணங்கும் நீர். 58

நீராகிக்கேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய மாலுக்கும்
ஏரார்விசும்பில் இருப்பரிதா—ஆராத
காதலுடன்கூப்பிட்ட காரிமாறன்சொல்லை
ஓதிடவேஉய்யும் உலகு. 59

உலகுய்யமால்நின்ற உயர்வேங்கடத்தே
அலர்மகளைமுன்னிட்டு அவன்தன்—மலரடியே
வன்சரணைச்சேர்ந்த மகிழ்மாறன்தாளிணையே
உன்சரணை நெஞ்சமே! உள். 60

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி இவ்வுலகில்
எண்ணிலாமாயன் எனைநலிய—எண்ணுகின்றான்
என்றுநினைந்தோலமிட்ட இன்புகழ்சேர்மாறனென
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல். 61

கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சிமோகமுற
அங்கதனைக்கண்டோ ரரங்கரைப்பார்த்து—இங்கிவள்பால்
என்செய்யநீரெண்ணுகின்றதென்னும் நிலைசேர்மாறன்
அஞ்சொலுற நெஞ்சுவெள்ளையாம். 62

வெள்ளியநாமம்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்
தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்சென்றுபுக—உள்ளம்அங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகரும்சடகோபற்கு
அற்றவர்கள்தாம் ஆழியார். 63

ஆழிவண்ணன்தன் விசயமானவை முற்றும்காட்டி
வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்துநிற்க—ஊழிலவை
தன்னைஇன்றுபோல்கண்டு தானுரைத்தமாறன்சொல்
பன்னுவரே நல்லது கற்பார். 64

கற்றோர்கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்
பற்றாம்விபவகுணப் பண்புகளை—உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழவை வாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
பண்ணில் இனிதான தமிழ்ப்பா. 65

பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன்
ஆமழகுவேண்டற்பாடாம் அவற்றை—தூமனத்தால்
நண்ணி அவனைக்காண நனகுருகிக்கூப்பிட்ட
அண்ணலைநண்ணார் எழையர். 66

ஏழையர்கள்நெஞ்சை இளகுவிக்கும் மாலழகு
சூழவந்துதோன்றித் துயர்விளைக்க—ஆழுமனந்
தன்னுடனே அவ்வழகைத் தானுரைத்தமாறன்பால்
மன்னுமவர் தீவினைபோம்மாய்ந்து. 67

மாயாமல் தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே
தீயாவிசித்திரமாச் சேர்பொருளோடு—ஓயாமல்
வாய்ந்து நிற்கும்மாயன் வளமுரைத்தமாறனைநாம்
ஏய்ந்துரைத்து வாழுநாள் என்று? 68

என்தனைநீ இங்குவைத்தது ஏதுக்கென மாலும்
என்தனக்கும்என்தமர்க்கும் இன்பமதா—நன்றுகவி
பாடவெனக் கைம்மாறிலாமை பகர்மாறன்
பாடணைவார்க்கு உண்டாம்இன்பம். 69

இன்பக்கவிபாடுவித்தோனே இந்திரையோடு
அன்புற்றுவாழ் திருவாறன்விளையில்—துன்பமறக்
கண்டடிமைசெய்யக் கருதியமாறன்கழலே
திண்திறலோர்யாவர்க்கும் தேவு.

தேவனுறைபதியில் சேரப்பெருமையால் 70
மேவுமடியார்வசனும் மெயந்நிலையும்—யாவையுந்தா
னும்நிலையும்சங்கித்து அவைதெளிந்தமாறன்பால்
மாநிலத்தீர் ! நங்கள்மனம். 71

நங்கருத்தைநன்றாக நாடிநிற்கும்மாலறிய
இங்கிவற்றிலாசை எமக்குளதென் ?—சங்கையினால்
தன்னுயிரல்மற்றில்நசை தானொழிந்த மாறன்தான்
அந்நிலையை ஆயந்துரைத்தான் அங்கு. 72

அங்கமரர்பேண அவர்நடுவேவாழ்திருமாற்கு
இங்கோர்பரிவரிலையென்றஞ்ச—எங்கும்
பரிவருளரென்னப்பயம்தீர்ந்த மாறன்
வரிகழல்தாளேசர்ந்தவர் வாழ்வார். 73

வாராமல்அச்சம் இனிமால்தன்வலியிணையும்
சீரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும் பாருமெனத்
தானுகந்தமாறன்தாள் சார்நெஞ்சே ! சாராயேல்
மானிடவரைச் சார்ந்துமாய். 74

மாயன்வடிவழகைக் காணுதவல்விடா
யாய் அதறவிஞ்சி அழுதலற்றும்—தூயபுகழ்
உற்ற சடகோபனை நாம்ஒன்றிநிற்கும்போதுபகல்
அற்றபொழுதானது எல்லியாம். 75

எல்லிபகல்நடந்த இந்தவிடாய்தீருகைக்கு
மெல்லவந்து தான் கலககவேணுமென—நல்லவர்கள்
மன்னுகடித்தானத்தே மாலிருக்கமாறன்கண்டு 76
இந்நிலையைச் சொன்னான் இருந்து.

இருந்தவன்தான்வந்து இங்கிரெண்ணமெல்லாம்
திருத்திஇவர்தந்திறத்தேசெய்து—பொருந்தக்
கலந்துஇனியனுயிருக்கக் கண்ட சடகோபர் 77
கலந்தநெறி கட்டுரைத்தார்கண்டு.

கண்ணிறையவந்து கலந்தமால்இக்கலவி
திண்ணிலையாவேணுமெனச் சிந்தித்து—தண்ணிதெனும் 78
ஆருயிரினேற்ற மதுகாட்ட ஆய்ந்துறைத்தான்
காரிமாறன் தன்கருத்து.

கருமால்திறத்தில் ஒருகன்னிகையாம்மாறன்
ஒருமாகலவியுரைப்பால்—திரமாக
அந்தியருக்காகாது அவன்தனக்கேயாகும்உயிர்
இந்நிலையை யோர்நெடிதா. 79

நெடுமாலழததனில்நீள்குணத்தில் ஈடு
படுமாநிலையுடைய பத்தர்—அடிமைதனில்
எல்லைநிலம்தாளுக எண்ணினன்மாறன் அது
கொல்லைநிலமான நிலைகொண்டு. 80

கொண்டபெண்டிர்தாம்முதலாக் கூறும்உற்றூர் கன்மத்தால்
அண்டினவரென்றே அவரைவிட்டு—தொண்டருடன்
சேர்க்கும்திருமாலைச் சேருமென்றான் ஆர்க்கும்இதம்
பார்க்கும் புகழ்மாறன்பண்டு. 81

பண்டையுறவானபரனைப் புளிங்குடிக்கே
கண்டு எனக்கு எல்லாவுறவின் காரியமும்—தண்டறநீ
செய்தருளென்றேயிரந்த சீர்மாறன் தாளிணையை
உய்துணையென்று உள்ளமே ! ஓர். 82

ஓராநீர் வேண்டினவை உள்ளதெல்லாம்செகியன்றேன்
நாராயணனன்றோ நானென்று—பேருவைக்
காட்ட அவன்சீலத்தில்கால்தாழ்ந்தமாறனருள்
மாட்டிவிடும் நம்மனத்துமை. 83

மையார்கண்மாமார்பில் மன்னும்திருமலை
கையாழிசங்குடனே காணஎண்ணி—மெய்யான
காதலுடன்கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்தமாறன்பேர்
ஓதவுய்யுமே இன்னுயிர். 84

இன்னுயிர்மால்தோற்றினது இங்கென்னெஞ்சிலென்று கண்ணால்
அன்றவனைக்காணவெண்ணி ஆண்பெண்ணாய்—பின்னைஅவன்
தன்னை நினைவிப்பவற்றால் தான்தளர்ந்தமாறனருள்
உன்னுமவர்க்கு வள்ளமுருகும். 85

உருகுமால்என்னெஞ்சம் உன்செயல்க ளெண்ணி
பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி—மருவுகின்ற
இன்னாப்புடன் அவன்சீ ரேய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
என்னச்சொல்லா திருப்பது எங்கு ? 86

எங்காதலுக்கடி மாலேய்ந்தவடிவழகென்று
அங்காதுபற்றாசா ஆங்கவன்பால்—எங்குமுள்ள
புள்ளினத்தைத் தூதாகப்போகவிடும் மாறன்தாள்
உள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும். 87

அறுக்குமிடரென்று அவன்பால் ஆங்குவிட்டதூதர்
மறித்துவரப் பற்றுமனத்தால்—அறப்பதறிச்
செய்யதிருநாவாயில் செல்லநினைந்தான்மாறன்
மையலினால் செய்வறியாமல். 88

மல்லடிமைசெய்யும்நாள் மால்தன்னைக்கேட்க அவன்
சொல்லுமளவும் பற்றாத்தொன்னலத்தால்—செல்கின்ற
ஆற்றாமைபேசி அலமந்தமாறனருள்
மாற்றாகப்போகும் என்தன்மால். 89

மால்உமதுவாஞ்சைமுற்றும் மன்னுமுடம்பின்முடிவில்
சாலநண்ணிச்செய்வனெனத் தானுகந்து—மேலவனைச்
சீரார்கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்
தாராளே நந்தமக்குத்தாள். 90

தாளடைந்தோர்தங்கட்குத் தானேவழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி—மீளுதலாம்
ஏதமிலாவிண்ணுலகில் ஏகவெண்ணும் மாறனென
கேதமுள்ளதெல்லாம் கெடும். 91

கெடுமிடர் வைகுந்தத்தைக் கிட்டினாற்போல்
தடமுடைஅனந்தபுரந்தன்னில்—படவரவில்
கண்துயில்மாற்குஆட்செய்யக் காதலித்தான்மாறன் உயர்
விண்தனிலுள்ளோர் வியப்பவே. 92

வேய்மருந்தோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தை
தான்மருவாத்தன்மையினால் தன்னைஇன்னம்—பூமியிலே
வைக்குமெனச்சங்கித்து மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறன் எங்கள்சார்வு. 93

சார்வாகவேஅடியில் தானுரைத்த பத்திதான்
சீரார்பலத்துடனே சேர்ந்ததனை—சோராமல்
கண்டுரைத்த மாறன்கழலிணையே நாள்தோறும்
கண்டுகக்கும் என்னுடையகண். 94

கண்ணடியிணையில் காதலுறுவார் செயலை
திண்ணமுறவே சுருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கை தலைக்காட்டினான்மாறன்
ஆனபுகழ்சேர் தன்னருள். 95

அருளால்அடியிலெடுத்த மாலன்பால்
இருளார்ந்ததம்முடம்பை இச்சித்து—இருவிசும்பில்
இத்துடன்கொண்டேக இவரிசைவுபார்த்திருந்த
சுத்திசொல்லும் மாறன்செஞ்சொல். 96

செஞ்சொற்பரன்தனது சீராரும்மேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின்—விஞ்சுதலேக்
கண்டவணேக்காற்கட்டிக் கைவிடுத்துக்கொண்ட
திண்தறல்மாறன் நம்திரு. 97

திருமால்தம்பால் விருப்பம்செய்கின்றநேர்கண்டு
அருமாயத்தன்றகல்விப்பானென்—பெருமால்நீ
இன்றுஎன்பால்செய்வானென்னென்ன இடருற்றுநின்ருன்
துன்னுபுகழ்மாறனேத்தான் சூழ்ந்து. 98

சூழ்ந்துநின்றமால்விசும்பில் தொல்லேவழிகாட்ட
ஆழ்ந்ததனேமுற்றும்அனுபவித்து—வாழ்ந்து அங்கு
அடியருடனே இருந்தவாற்றை உரைசெய்தான்
முடிமகிழ்சேர் ஞானமுனி. 99

முனிமாறன் முன்புஉரைசெய் முற்றின்பம்நீங்கி
தனியாக நின்றுதளர்ந்து—நனியாம்
பரமபத்தியால்நைந்து பங்கயத்தாள்கோனே
ஒறுமையுற்றுச்சேர்ந்தான் உயர்ந்து. 100

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆர்த்திப்ரபந்தம்

முன்னுரை

(ஸ்ரீமத் பிள்ளை லோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் அவதாரிகையைத் தழுவியது)

ச்ரியஃபதியான ஸர்வேச்வரன் தனக்கேயடியராயிருக்குமவர்களுக்குத் தன்னை வந்தடையவேணும் என்ற ருசியைப் பிறப்பித்துப் பிறகே தன்னை வந்தடைவதாகிற பேற்றை யளிக்கிறான். அந்த ருசிதான் பரபக்தி, பரஜ்ஞானம் பரமபக்தி இவைகளாக மலருகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியை ஆழ்வாருக்குப் பிறக்கும்போதே உண்டாகும்படியருளி அவரை அங்கீகரித்தனன். அதைப்பற்றியே "மயர்வறமதி நலமருளினன்"[1] என்றும், "அவாவற்று வீடுபெற்ற"[2] என்றும் அருளிச் செய்தார். அந்த பக்திதான், ஆழ்வார் ஸம்பந்தமடியாக எல்லாருக்கும் அவனை அடைவதற்கு முன்னனமே பெறும்படியாயிருக்கும். அப்படிப் பெறுகைக்காக, "பகவந் பக்திமபிப்ரயச்சமே"[3] என்றும் "பரபக்தியுக்தம் மாம்குருஷ்வ"[4] என்றும் ஆசார்யர்கள் வேண்டியருளினார்கள். அப்படி விரும்பியதை வேண்டிப் பெற்று க்ருதார்த்தராய் "கரைகணடோர்"[5] என்று முக்தராயச் சொல்லப்படுகிற பராங்குச பரகாலாதிகளோடே ஒரு கோவையாய் எழுந்தருளியிருப்பவராய், பின்பும், ருசியுடையோ ரெல்லாருக்கும் ஆச்ரயணீயராகைக்காக தம்முடைய அவதார ஸ்தலத்திலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் அர்ச்சாரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே, தம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை தம்மை உடையவரிடத்தில் அவரைத் தவிற வேறு யாவருக்குமாகாதபடி அவர் விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தை உண்டாக்கியபடியே, ஆழ்வாருக்கு "க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வம்" என்று சிறப்பு உண்டானாற்போல் இவருடைய யதிராஜ பக்தியையிட்டே "யதீந்த்ரப்ரவணர்" என்னும்படி, "நையும் மனம் உன் குணங்களையுன்னி"[6] என்று அவருடைய குணங்களிலே ஊன்றிய மனத்தராய் அத்தாலே வகுத்த புகல் என்னும்படியாய் [7] சரமபர்வமான எம்பெருமானார் திருவடிகளை [8] "மெய் கொள்ளக் காணவேணும்" என்று அடங்காத காதலையுடையவராய், மெய்வெளுத்து, இப்படிக் கரைபுரண்ட ஆற்றாமையையுடையராய் இருக்கிற தாம், எம்பெருமானார் அருளாலே தமக்குப் பிறந்த [9] பரமபக்தி தசையைப் பேசி அநுபவித்தருளுகிற வழியால் சரமபர்வ நிஷ்டராய் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அதிகமான பக்தியுடையராயிருக்கும் அதிகாரிகள் எல்லாருக்கும் அநுஸந்தித்து நல்வாழ்வு பெறும்படி இந்தப்ரபந்தம் வழியாக அவற்றை வெளியிட்டருளுகிறார்.

---

1. திருவாய்மொழி 1-1-1
2. திருவாய்மொழி 10-10-11
3. ஸ்தோத்ர ரத்னம் 54
4. சரணாகதி கத்யம்
5. திருவாய்மொழி 8-3-10
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி 120
7. இதற்கு மேலான உபாயம் இல்லை என்னும்படி முடிந்த நிலமான
8. திருவாய்மொழி 3-8-4
9. பக்தியின் முதிர்ந்த எல்லை நிலை. திருவாய்மொழியில் கடைசி திருவாய்மொழி காண்க.

பக்தி எல்லாம் தங்கியதென்ன [1] என்னும்படியிறே இவருக்கு எதிராசன் சேவடிமேல் தான் பரமபக்தி தலையெடுத்தது. பரமா பதமாபந்ந: [2], முடிந்தவவா [3], என்னும் பரமார்த்தியை அடைந்து, அந்த தசையைப் பேசின பரசுரமாகையாலே ஆர்த்தி என்று இதற்குப் பெயராயிற்று. ஆர்த்திதான், ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் வகுத்த விஷயத்தை அநுபவிக்கப் பெருமையாலும் பிறக்குமதாயிறே இருப்பது. அவையிரண்டையும் முந்நீர் ஞாலத்திலும் [4], அறுக்கும் வினையிலும் [5] ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். அத்தைப் பற்றவே "வம்பவிழும் தாரான்", "தேன் பயிலும் தாரான்" என்கிற தனியன்களும் உண்டாயின. அப்படியே இவருக்கும் இரண்டுபடிகளும் நடவா நின்றதேயாகிலும், அதில் அநுபவம் கிட்டாமையினாலுண்டான ஆர்த்தியிறே பெருகிக்கொண்டு இந்தப்ரபந்தத்தில் நடந்து செல்லுகிறது. ப்ராப்தி தசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும் என்னக் கடவதிறே.

இவர் தாம், எம்பெருமானாருடைய ஸமகாலத்திற் போலே ஆழ்வான் முதலான அனைத்து முதலிகளோடும் கூடி தழுவி முழுசிப் பரிமாறி ராமாநுஜன் திருவடித்தாமரைகளின் கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்து வாழ வேணுமென்று மநோரதித்தவர்க்கு, அது மாநஸாநுபவமாய். கடந்தகாலமானகையாலே நேரே அடைகைக்கு முடியாததொன்றாகை யாலும், இனி அவர் (எம்பெருமானார்) தேச விசேஷத்திலே (பரமபதத்தில்) நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய் இருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர் விஷயத்திலே தாமுமப்படி வழுவிலா அடிமை செய்து வாழவேணுமென்று, அவர் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித் தருளுகிறார்.

ஆகையால்தான் "வடுகநம்பி தன்னிலையை எந்தனக்கு நீ தந்து, எதிராசா! எந்நாளும் உந்தனக்கே ஆட்கொள் உகந்து" [6] என்று அருளிச்செய்தது. "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" [7] என்ற இளையபெருமாளது நிலை எம்பெருமானாரது. "சத்ருக்நோ நித்ய சத்ருக்ந:" [8] என்று பேசும்படியான நிலை இவரது.

இனி "ஆமுதல்வன்" [9] என்னும்படி அவதாரவிசேஷமாயிருந்துள்ள வ்யக்தி விசேஷங்கள், முகில்வண்ணனடியை அடைந்துய்ந்த [10] ஆழ்வாரும், மாறனடிபணிந்துய்ந்த [11] எம்பெருமானாரும், அவர் திருவடிகளிலே [12] அநந்யசரணரான ஜீயருமாயிறேயுள்ளது.

இப்படி ஆழ்வாரோடும் எதிராசரோடும் ஒரு கோவையான வைபவத்தையுடைய இவர், ஆழ்வாருடையவும், உடையவருடையவும் வைபவங்களைத் திருவாய்மொழி நூற்றந் தாதியாலும் உபதேசரத்தினமாலையாலும் யதிராஜவிம்சதியாலும் அருளிச்செய்து, அங்கும், தம் அபிநிவேசமெல்லாம்தோற்ற, "பராங்குச பாதபக்தம்" [13] என்றும், "சடகோபர்தேமலர்த் தாட்கேய்ந்தினிய பாதுகமாம் எந்தை இராமாநுசன்" [14] என்றும், முடிந்த நிலமாகச் சொல்லப் படுகிற சரமபர்வமே அடையத்தகுந்ததில் எல்லை நிலமானது என்று இச்சரமமார்க்கத்தை சரமகாலத்தே சரமப்ரபந்தரூபேண வெளியிட்டருளுகிறார். யதிராஜவிம்சதியில், "ராமா

1. இரா. நூற்-108, 2. விஷ்ணு தர்மம், 69-47, 3. திருவாய்மொழி 10-10-11, 4. திருவாய்மொழி 7-2, 5. திருவாய்மொழி 9–8. 6. ஆர்த்தி ப்ரபந்தம், 7. ஸ்ரீராமாயணம் - அயோ, 31, 25. 8. ஸ்ரீராமாயணம் அயோ, 1 - 1, 9. திருவாய்மொழி 7 - 9 - 3, 10. திருவாய்மொழி 7 - 2 - 11, 11. இரா. நூற்றந்தாதி - 1, 12. வேறுபுகலை அடையாத 13. யதிராஜவிம்சதி, 14. ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் 10.

நுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா'' என்று தொடங்கி ''தஸ்மாதநந்ய சரணோபவதீதி மத்வா'' என்று தலைக்கட்டுகையாலே, அது [1]ப்ராபகபரமாய் இருக்கும். இங்கு ''வாழி எதிராசன்'' என்று தொடங்கி, ''இந்த வரங்கத்தினிதிரு நீ'' என்று தலைக்கட்டுகையாலே, இது [2]ப்ராப்யபரமாய் இருக்கும். த்வயத்தில் உத்தரவாக்யம் [3]ப்ராப்யத்வரா நுஸந்தான ரூபமாய் இருக்கும். அதிலும் தாத்பர்யமாயிருப்பது இது.

தம் ஆர்த்தியை எம்பெருமானாரிடத்தில் விண்ணப்பிக்கப் புகுந்த இவர், தண்டகாரண்யவாஸிகளான ரிஷிகள் ''ஏஹிபச்ய சரீராணி''[4] என்று ராக்ஷஸர்களாலும் ராவணாலும் நலிவுபட்ட தேஹங்களைப் பெருமாளுக்குக் காட்டி ரக்ஷணம் பெறுவதற்கு முன்னம், அத்தலையில் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளில் ஈடுபட்டு ''மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா:''[5] என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினாப்போலே, இவரும், தம்மை விஷயீகரிக்க விண்ணின்தலை நின்றும் எழுந்தளின எம்பெருமானாருடைய அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ப்ரகாசிக்கிற ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு, கலங்கி, ப்ரக்ருதி தின்ற ஆத்மாவைக்காட்டி தாம்விரும்பியதை எல்லாம் அறிவிப்பதற்கு முன்னம் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். இந்த மங்களாசாஸனமும் ''ஜயத்யதிபலோராம: லக்ஷ்மணச்ச மஹாபல:, ராஜாஜயதி ஸுக்ரீவோராகவேணாபிபாலித:[6]'' என்றதில்போல் ஸம்பந்திகளளவும் செல்கிறது.

ஆர்த்திப்ரபந்தம்

தனியன்கள்

தேன்பயிலுந் தாரான்[7] எதிராசன்சேவடிமேல்
தான்பரமபத்தி தலையெடுத்து—மாந்தர்க்கு
உணவாகஆர்த்தியுடன் ஒண்தமிழ்கள்செய்தான்
மணவாளமாமுனிவன் வந்து.

வம்பவிழ்தார்[8]வண்மை மணவாளமாமுனிகள்
அம்புவியில்கால்பொருந்தா ஆர்த்தியினால்—உம்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற்செல்ல விரைந் தெதிராசன்பதங்கள்
நண்ணி யுரைத்தார் நமக்கு.

---

1. உபாயம் (அடையும் வழி பற்றி), 2. அடையத்தகுந்த விஷயம் பற்றி, 3. அடைய வேண்டும் லக்ஷ்யத்தை அடைவதில் ஆற்றாமை விஞ்சியிருப்பதைப் பேசுதல், 4. ஸ்ரீராமாயணம் ஆர, 6-16, 5. ஸ்ரீராமாயணம் ஆர, 1-12, 6. ஸ்ரீராமாயணம் ஸுந், 42-33 7. தேன் பயிலும் புஷ்பங்களால் ஆன மாலை, 8. அப்போதலர்ந்த செவ்வியுடைய பூக்களாலானமாலை தரித்தவன்.

வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன்
வாழியெதி ராசனென[1]வாழ்த்துவார்—வாழியென
வாழ்த்துவார்வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில்[2]
தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை[3]. 1

இராமானு சாய நமவென்று சிந்தித்து
இராமானுசரோடு[4]இறைப்போழ்து — இராமானு
சிந்திப்பார்[5]தாளிணையில் சேர்ந்திருப்பார்தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு[6] 2

தந்தை நற் றாய்தாரம் தநயர் பெருஞ்செல்வம்
என்தனக்கு நீயே எதிராசா !—இந்த நிலைக்கு
ஏலாத இவ்வுடலை இன்றே அறுத்தருள
பாரதெதன்னோ ? பகர். 3

இந்தவுடற் சிறைவிட்டு எப்பொழுது யானேகி
அந்தமில் பேரின்பத்து ளாகுவேன் ?—அந்தோ !
இரங்காய் எதிராசா ! என்னை இனியுய்க்கை
பாரங்காண்[7]? உனக்கு உணர்ந்துபார். 4

தன்புதல்வன் கூடாமல் தான்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை எதிராசா !—உன்புதல்வன்
அன்றோயான் ? உரையாய் ஆதலால் உன்போகம்
நன்றோ ? எனையொழிந்த நாள் ! 5

வேம்புமுற்றக் கைப்பு மிகுவதுபோல் வெவ்வினையேன்[8]
தீம்புமுற்றும் தேகமுற்றிச் செல்லுங்கால்—ஆம்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித்து[9]எதிராசா ! இவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யான வழி செய். 6

அன்னை குடி நீ ரருந்தி[10] முலை யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத்தவிராளோ—என்னே
எனக்கா எதிராசா ! எல்லாம் நீசெய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ ? உரை. 7

---

1. வாழி எதிராசன் என மும்முறை பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுமாப்போலே. 2. இப்படி வாழ்த்துவார்களை வாழி என்று வாழ்த்துவார்களுடைய திருவடிகளில், 3. இப்படி வணங்குமவர் விண்ணோர்க்குத் தலைவர்களாவார், 4. ராமானுஜாயநம: என்று சிந்தித்து இராத மனிதர்கள், 5. மேல்சொன்ன பாபிகளுடன் இறைப்போதும் இருத்தல் கூடாது என்றிருப்பவர், 6. நித்யஸூரிகளுக்கு நித்ய ஸம்பத்து 7. அவச்யம் செய்ய வேண்டுவது, 8. கொடிய வினையுடையேன், 9. ஸ்வரூபம் நிறம் பெறும்படிக்கு எற்ப முற்கோலிச் சிந்தனை செய்து. 10. குடிநீர் முதலான ஔஷதம்.

தன்குழவி வான் கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ அன்னைபழி யேற்கின்றாள்—நன்குணரில்
என்னாலே யென்னாச மேலும்[1] எதிராசா !
உன்னாலே யாமுறவை யோர். 8

கூபத்தில் வீழும் குழவி யுடன்குதித்துஅவ்
வாபத்தை நீக்கும்அந்த வன்னைபோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பேனேலும் இனியெந்தை எதிராசன்
தான்பிறக்குமென்னை யுய்ப்பதா[2]. 9

பூமகள்கோன்[3]தென்னரங்கர் பூங்கு ழற்குப்பாதுகமாய்
தாம் மகிழும் செல்வச் சடகோபர்—தேமலர்த்தாட்கு
ஏய்ந்தினிய பாதுகமாம் எந்தை இராமாநுசனை
வாய்ந்தெனது நெஞ்சமே வாழ். 10

உன்னை யொழிய ஒருதெய்வம் மற்றறியா
மன்னு புகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்தனக்கு நீதந்து எதிராசா ! எந்நாளும்
உன்தனக்கே யாட்கொள் உகந்து. 11

தேசந் திகழும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில் திருமலையாழ்வார் என்னை—நேசத்தால்
எப்படியே எண்ணி நின்பால் சேர்த்தார் எதிராசா !
அப்படியே நீ செய் தருள். 12

எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழியென் றென்றேத்தி—சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிடுவர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளருள். 13

அதிகாரமுண்டேல்[4] அரங்கர் இரங்காரோ ?
அதிகார மில்லாதார்க் கன்றோ—எதிராசா !
நீயிரங்க வேண்டுவது நீயும் அதிகாரிகளுக்
கேயிரங்கில் என்செய்வோம் யாம் ? 14

எம்பெரு மானார் திருவடிக ளேசரணம்
என்பதுவே நாவுரைக்கும் இத்தாலென் ?—அன்பவர்பால்
இப்போதளவும் யானென்றும் காண்கின்றிலேன்
எப்போதுண்டாவதினி ? 15

---

1. என் (பாபத்தாலேயே) என் நாசம் ஸம்பவிக்கிறது, என்னும் ; என்னாகு மேலும் என்றும் பாடம், 2. உய்விப்பதற்காக, 3. பூவிலே வாஸனை ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய வலலபன், 4. ஞானம் அநுட்டானம் இவை பூர்த்தியாய் இருக்கப் பெருவதால் வரும் அதிகாரம்.

ஆகாதத்தென்றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாததே செய்வதனால்—மோகாந்த
னென்றுநினைத்து என்னை இகழேல் எதிராசா!
என்று உன்னடி சேர்வன் யான்? 16

பொல்லாங்கனைத்தும் பொதிந்துகொண்டு நன்மையிலொன்
றில்லா எனக்கும் எதிராசா!—நல்லார்கள்
நண்ணும் திருநாட்டை நான்தருவனென்று நீ
தண்ணென்றிருக்கிற[1] தென்தான்? 17

என்றுவிடிவது எனக்கு எந்தாய் எதிராசா?
ஒன்றுமறிகின்றிலேன் உரையாய்—குன்றாமல்
இப்படியே இந்தவுயிர்க்கென்றும் இருளேவிளைக்கும்
இப்பவமாம்[2] நீண்ட இரவு. 18

அல்லும்பகலும் யானுக்கை வழியுழன்று[3]
செல்லுமது உன் தேசுக்குத்[4] தீங்கன்றோ?—நல்லார்கள்
தந்தநயர் நீசர்க்காட்செய்யச் சகிப்பரோ?
எந்தையெதிராசா! இசை[5]. 19

போம் வழியைத்தருமென்னு மின்பமெல்லாம்
புசித்துவழிபோய்[6] அமுதவிரசையாற்றில்
நாம் மூழ்கி மலமற்று[7] தெளிவிசும்பை
நண்ணிநலந்திகழ் மேனிதன்னைப்பெற்று
தாம் அமரர் வந்தெதிர்கொண்டலங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப[8] மாமணி மண்டபத்துச்சென்று
மாமலராள் கோன்[9] மடியில் வைத்துகக்கும்
வாழ்வு நமக்கெதிராசன் அருளும் வாழ்வே. 20

திருமலையாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
தருமதி[10] கொண்டுஅவர்தம்மை உத்தாரகராக[11] எண்ணி
இருமனமே அவர்க்கா எதிராசர் எமைக்கடுகப்
பரமபதம் தன்னிலேற்றுவர் என்னபயம் நமக்கே? 21

---

1. விளம்பம் செய்வது; அநந்யகதியாய் அகிஞ்சனனாயிருக்கும் அடியேனுக்கு சீக்கிறமாக பரமபதம் அருளவேண்டும் என்று இங்கு ப்ரார்த்தனை. 2. இந்த ஸம்ஸாரம் நீண்ட இரவாயிற்று— எனக்கு எப்போது ராமாநுஜதிவாகர தர்சனம் பெற்று ஸுப்ரபாதமாக விடியும்? 3. சரீரத்துக்கு அடிமையாய் உழன்று, 4. உன்வைபவத்துக்கு 5. சொல்வாயாக, 6. போகும்வழி [திருவாய்மொழி 3-9-3] என்னும் அர்ச்சிராதிகதியின் இன்பத்தை அநுபவித்து 7. ப்ராக்ருதமான அழுக்கு விலகப்பெற்று, 8. ஸத்காரம் பெற்று, 9. ஸ்ரீய:பதியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் 10. உபதேசிக்கும் ஞானம், 11. ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கரையேற்றுபவராக.

தீதற்ற ஞானத்திருவாய்மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
ஏதத்தை[1] மாற்றும் எதிராசர்தம் அபிமானமென்னும்
போதத்தை[2] ஏறிப்பவமாம்[3] புணரி[4] தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக்கரை[5]யைக் குறுகுவனே[6] 22

அடியார்கள் குழாங்கள் அழகோலக்க மிருக்க
ஆநந்த மயமான மாமணி மண்டபத்து
படியாதுமில்[7] படுக்கையா யிருக்கும் அநந்தன்
பணமணிகள் தம்மின்ஒளி மண்டலத் தினிடையில்
வடிவாரும் மாமலராள் வலவருகும் மற்றை
மண்மகளும் ஆய்மகளும் இடவருகும் இருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நான் அநுபவிக்கும்வகை நல்குஎன் எதிராசா! 23

இந்தவுடல் விட்டு இரவிமண்டலத்தூடேகி[8]
இவ்வண்டம் கழித்து[9] இடையிலாவரணமேழ்போய்
அந்தமில்பாழ்[10] கடந்து அழகார் விரசைதனில் குளித்து அங்கு
அமானவனலொ ஒளிகொண்ட சோதியும்[11]பெற்று அமரர்
வந்தெதிர்கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம்புக்கு மாமணிமண்டபத்துச்சென்று
நம் திருமாலடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நாளெனக்குக் குறுகும்வகை நல்கு என் எதிராசா! 24

என்று நிரேதுகமாக என்னை அபிமானித்து
யானுமறிந்து உனக்கே யாயிருக்கும் வகை செய்தாய்
அன்றுமுதல் இன்றளவும் அநவரதம் பிழையே
அடுத்தடுத்துச் செய்வது அநுதவிப்பது இனிச்செய்யேன்
என்றுஉன்னைவந்திரப்பதாம் என்கொடுமை கண்டும்[12]
இகழாதே இரவுபகல் அடிமைகொண்டுபோந்தாய்
இன்று திருநாடும் எனக்கருள எண்ணுகின்றாய்
இனிக்கடுகச் செய்தருளவேண்டும் எதிராசா! 25

தென்னரங்கர்தமக்காமோ? தேவியர்கட்காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான சூரியர்கட்காமோ?
மன்னியசீர்மாறன் அருள்மாரி தனக்காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ?

---

1. காமம் முதலான தோஷம், 2. விஷ்ணுபோதம் என்று சொல்லப்படும் கப்பல், 3. ஸம்ஸாரம், 4. கடல், 5. திருவடிகளாகிற கடற்கரை, 6. கிட்டுவேன், 7. ஒப்பில்லாத, 8. தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுப்புக்கு—சிறியதிருமடல், 9. கடந்து 10. முடிவில் பெரும்பாழ்—திருவாய்மொழி 10-10-10; மூலப்ரக்ருதி, 11. திருவாய்மொழி 2-3-10 ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லாத ஒளிமயமான தேஹம் 12. என்று நிர்ஹேதுகமாய்...செய்தாயோ அன்று முதல் பிழையே செய்வதும், அநுதபித்து இனிச்செய்யேன் என்று உன்னை வேண்டுவது என்று மறுபடிமறுபடி செய்வதுமாகிற என் கொடுமையான சரித்திரம் கண்டும்.

என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்குமுடியும்?
எதிராசா! உனக்கன்றி யானொருவர்க்காகேன்[1]
உன்னருளால் எனக்கு ருசிதன்னையும் உண்டாக்கி
ஒளிவிசும்பில் அடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே. 26

இவ்வுலகில் இனியொன்றும் எண்ணாதேநெஞ்சே!
இரவுபகல் எதிராசர் எமக்கினிமேலருளும்
அவ்வுலகை அலர்மகள்கோன் அங்கிருக்கு மிருப்பை
அடியார்கள் குழாங்கள்தமை அவர்களநுபவத்தை
இவ்வுயிரும் அதுக்கிட்டுப்பிறந்து இழந்துகிடந்த
தென்னுமத்தை என்றும் அதுக்கிடைச்சுவராய்க் கிடக்கும்
வெவ்வினையால் வந்தவுடல்விடும் பொழுதை விட்டால்
விளையுமின்பம்தன்னை முற்றும் விடாமல் இருந்தெண்ணே. 27

பண்டுபலவாரியரும் பாருலகோருய்யப்
பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலைகள் தம்மை
கண்டதெல்லாம்[2] எழுதியவை கற்றிருந்தும் பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்தும் காலத்தைக் கழித்தேன்[3]
புண்டரிகை கேள்வனுறை பொன்னுலகுதன்னில்
போகநினைவொன்றுமின்றிப் பொருந்தி இங்கேயிருந்தேன்
எண்திசையுமேத்தும் எதிராசனருளாலே
எழில்விசும்பையன்றி இப்போதென் மனமெண்ணாதே. 28

சாருவாகமதம் நீறுசெய்து[4] சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே[5]
சாக்கியக்கடலை வற்றுவித்து[6] மிகுசாங்கியக்கிரி முறித்திட[5]
மாறுசெய்திடு கணாதவாதியர்கள் வாய்தகர்த்து[8] அறமிகுத்துமேல்
வந்தபாசுபதர்சிந்தி ஓடும்வகை[9] வாதுசெய்த எதிராசனார்
கூறும் மாகுருமதத்தொடு[10] ஓங்கிய குமாரிலன் மதம்[11]வற்றின்மேல்
கொடியதர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகி மாயவாதியரை வென்றிட[12]
மீறிவாதில்வரு பாற்கரன் மதவிலக்கடிக்கொடி எறிந்துபோய்[13]
மிக்கயாதவமதத்தை மாய்த்த[14]பெருவீரர் நாளும் மிகவாழியே. 29

---

1. நிகரின்றிநின்ற என் நீசதைக்கு நின்னருளின் கணன்றிப்புகல்ஒன்றுமில்லை [ரா-நூற்48] என்னும்படி தயைகவிந்துவான தேவரீராலன்றி வேறு யாராலும் என் பிழைகளைப் பொருக்கப் போகாது; தேவரீர்க்கொழிய அபராதமே வடிவெடுத்த நான் வேறு கோஷ்டிக்கு ஆளாகேன். 2. பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த பலக்ரந்தங்களை ஆதாரத்துடன் தேடிக் கண்டு, அவைகளெல்லாவற்றையும், 3. எழுதியும், ஆசார்யனடிபணிந்து கற்றும், சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்தும் போது போக்கினேன்; தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்...போக்கினேன் போது—நான்முகன் திரு-63. 4. சார்வாக மதத்தை சாம்பலாகும்படி பண்ணி, 5. ஜைன மதத்தை நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி. 6. புத்தமதமான கடலை உலர்த்தி, 7. ஸாங்க்ய மதமான பர்வதத்தைப் பொடித்து, 8. கணாத வாதியர்களை வாய் மூடுவித்து, 9. பாசுபதர்கள் சிதறி ஓடும்படி, 10. பிதற்றும் பெரிய ப்ரபாகரமதத்துடன், 11. குமரிலன் மதம்—பாட்டமதம், 12. மாயவாதிகளை சென்று ஜெயித்து, 13. பாஸ்கரமதத்தின் வேர்க்கொடிகளை வெட்டி எறிந்து, 14. யாதவ ப்ரகாச மதத்தை மாளப்பண்ணின,

சீராரும் எதிராசர் திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற்சாத்திய செந்துவராடைவாழி
ஏராரும் செய்யவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முந்நூல் வாழி இணைத்தோள்கள் வாழி
சோராததுய்ய செய்யமுகச் சோதிவாழி
தூமுறுவல் வாழி துணைமலர்க்கண்கள் வாழி
ஈராறு திருநாமமணிந்த எழில்வாழி
இனிதிருப்போடெ[1]ழில் ஞானமுத்திரை வாழியே. 30

அறுசமயச் செடி[2]யதனை அடியறுத்தான் வாழியே
அடர்ந்துவரும் குதிர்ட்டிகளை[3] அறத்துறந்தான் வாழியே
செறுகலியைச் சிறிதுமறத்தீர்த்து விட்டான் வாழியே
தென்னரங்கர் செல்வம்முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே
அறம்மிகு நற்பெரும்பூதூர் அவதரித்தான் வாழியே
அழகாரும் எதிராசர் அடியிணைகள் வாழியே. 31

சங்கர பாற்கார யாதவ பாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள்மதம்
சாய்வுற வாதியர்மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலையென்று மிகத்தளர்நாள்
மேதினிநஞ்சுமையாறு மெனத்துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையராளிபராங்குச முன்னவர் வாழ்வுமுளைத்திடுநாள்
மன்னியதென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல் வாவிகள்சூழ்வயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதூர்ச்
சீமான் இளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரைநாளே 32

இன்னம் எத்தனைகாலம் இந்தவுடம்புடன் யானிருப்பேன்?
இன்னபொழுது உடம்புவிடும் இன்னபடியதுதான்
இன்னவிடத் தேயதுவும் என்னுமிவை எல்லாம்
எதிராசா! நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்
என்னை இனி இவ்வுடம்பை விடுவித்து உன்னருளால்
ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்
பின்னைவிரையாமல் மறந்திருக்கிறதென்? பேசாய்
பேதைமைதீர்த்து என்னை அடிமைகொண்ட பெருமானே! 33

---

1. *இனிதிருப்போடு—பத்மா ஸனஸ்தராய் எழுந்தருளி இருக்கும் இருப்புடன்கூட,* 2. *வைதிக மதத்துக்குப் புறம்பான சாக்யோலூக் யாக்ஷபாதக்ஷபணக் கபில பதஞ்சலிமதா: எனப்படும் ஷண்மதங்கள். "அறுசமயம் போனது"—ரா. நூற்-49; பார்த்தான் அறுசமயங்கள் பதைப்ப ரா—நூற்-52,* 3. *வேதத்துக்கு தவறான பொருள் சொல்லிக் குறும்பு செய்பவர்—நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய் நீசரும் மாண்டனர்—ரா. நூற்-99.*

முன்னைவினை பின்னைவினை பிராரத்தமென்று
மூன்றுவகையான வினைதொகையனைத்தும் யானே
என்னையடைந்தோர் தமக்குக் கழிப்பனெனுமரங்கர்[1]
எதிராசா! நீயிட்ட வழக்கன்றோ? சொல்லாய்
உன்னையல்ல தறியாத யான் இந்தவுடம்போடு
உழன்று வினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுவதொன்றுண்டோ?
என்னுடைய இருவினையை இறைப்பொழுதில் மாற்றி
ஏராரும்[2]வைகுந்தத் தேற்றிவிடாய் நீயே. 34

அருளாலே அடியேனை அபிமானித்தருளி
அநவரதம் அடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க
மருளாலே[3]புலன் போக[4]வாஞ்சை செயும்[5]என்தன்
வல்வினையை[6]மாற்றி உன்பால் மனம் வைக்கப்பண்ணாய்
தெருளாரும் கூரத்தாழ்வானும் அவர்செல்வத்
திருமகனார் தாமும் அருளிச்செய்த தீமைத்
திரளானதித்தனையும்[7] சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுய்யக் கொள்ளும்வகை தேரும் எதிராசா.[8] 35

வாதனை[9]யி லூற்றமோ? மாளாத வல்வினையோ?
ஏதென்ற றியேன் எதிராசா!—தீதாகும்
ஐம்புலனி லாசை அடியேன் மனந்தன்னை
வன்புடனே[10] தானடரும் வந்து[11]. 36

இன்றளவு மில்லா அதிகாரம் மேலும்எனக்கு
என்று எதாம்[12]சொல்லாய் எதிராசா! குன்றா
வினைத்தொடரை[13] வெட்டிட்டு மேலைவை குந்தத்து
எனைக்கடுக ஏற்றாத தென்? 37

அஞ்சில் அறியாதார் ஐம்பதிலும் தாமறியார்
என்சொல் எனக்கோ? எதிராசா!—நெஞ்சம்
உனதா ளொழிந்தவற்றையே[14]உகக்க இன்றும்
அநுதாப மற்றிருக்கை யால். 38

---

1. ஸர்வ தர்மான்......மோக்ஷயிஷ்யாமி, மாசுச: என்று கீதையில் சரமச்லோகமாக மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை பணித்த செம்மையுடைய திருவரங்கர், 2. அழகு நிறைந்ததான, 3. அஜ்ஞானத்தாலே, 4. இந்திரியங்களால்வரும் ஸுகங்கள், 5. ஆசைப்படும், 6. கொடிய பாபங்கள், 7. கூரத்தாழ்வானும் பட்டரும் நைச்யத்தால் தம்மிடமுள்ளதாகச் சொல்லிக்கொண்ட தீமைகள், 8. செயல் நன்றாகத் திருத்தி (கண்ணி-10) என்றபடி திருத்தி உய்யக் கொண்டருளும் வழியைச் சிந்தித்தருளுமவரான எதிராசரே! 9. வாஸனை, 10. வலிவுடன், 11. தானே வந்து விஷயங்களில் மூட்டுவதற்கு மேலிடும், 12. இப்போதில்லாதது எப்போது உண்டாகப் போகிறது. அதிகாரம்—14ம் பாசுரம் காண்க, 13. குறையாத பாபப்பிணைப்பை, 14. உன் தாள்தவிர மற்றவைகளை—ப்ராப்த விஷயத்திலல்லாமல் மற்ற விஷயங்களிலே.

வேம்பு கறியாக விரும்பினுர் கைத்ததென்று
தாம்புகடாதே[1]புசிக்கும் தன்மைபோல்—தீம்பனி வன்
என்று நினேத்து என்னேஇகழார் எதிராசர்
அன்றறிந்தங்கீ கரிக்கையால்[2] 39

அவத்தே[3]பொழுதை அடியேன் கழித்து இப்
பவத்தே[4]இருக்குமது பண்போ ?—திவத்தே[5]யான்
சேரும் வகைஅருளாய் சீரெதிராசா !
போருமினி இவ்வுடம்மைப் போக்கு. 40

எனேப்போல் பிழை செய்வார் இவ்வுலகி லுண்டோ ?
உனேப்போல் பொறுக்கவல்லார் உண்டோ ?—அனேத்துலகும்
வாழப்பிறந்த[6]எதிராச மாமுனிவா !
ஏழைக் கிரங்கா யினி. 41

ஐம்புலன்கள் மேலிட்டரும் போழுது[7]அடியேன்
உன்பதங்கள்தம்மை நினேந்தோலபிட்டால்[8]பின்பவைதாம்
என்னே யடராமல் இரங்காய் எதிராசா !
உன்னேயல்லா தார் எனக் குண்டோ ?[9] 42

இந்த வுலகிற் பொருந்தாமை ஏதுமில்லே
அந்த வுலகிற்போக ஆசையில்லே[10]இந்தநமக்கு
எப்படியே தான் தருவர் ! எந்தை எதிராசர்
ஒப்பில் திருநாடு கந்து ? 43

மாகாந்த[11]நாரணனுர் வைகும்[12]வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லே இருளில்லே[13]—மோகாந்தர்[14]
இவ்விடமேகாந்தமிருளென்று பயமற்றிருந்து
செய்வார்கள் தாம் பாவத் திறம்[15] 44

நாராயணன் திருமால் நாரம்நாம் என்னுமுறவு[16]
ஆராயில் நெஞ்சே ! அநாதி யன்றோ ?—சீராரும்
ஆசா ரியனுலே யன்றோ நா முய்ந்ததென்று
கூசாமல் எப்பொழுதும் கூறு[17]. 45

---

1. வெறுத்து ஒதுக்காமல், 2. அன்று அங்கீகரித்து விட்டமையால் எதிராசர் இன்று இகழ மாட்டார், 3. வீணுக, 4. ஸம்ஸாரத்தில், 5. பரம பதத்திலே, 6. வாழ்விக்கப் பிறந்த, 7. 36ம் பாசுரம் காண்க, 8. எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சரணம் என்று நெஞ்சில் எண்ணி வாயால் கூப்பிட்டால், 9. உன்னே ஒழிய வேறு ரக்ஷகரில்லாமையால் நீ இரங்க வேண்டும், 10. ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பு—அடிக்கொதிப்பு இல்லே; ப்ராப்யத்தில் ருசி யில்லே; இப்படிப்பட்டவனுக்கு உயர்ந்தபலனே எதிராசர் எப்படி ஸாதிப்பர் ? 11. லக்ஷ்மீ காந்தன், 12. உடன் மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும் பரந்துளன் (திருவாய்-1—1—7) என்கிறதில் சொன்ன வ்யாப்தி, 13. எங்குமே தனிமை, இருட்டு இவை இல்லே பரஞ்சோதியான பகவான் எங்குமுளனுகையாலே, 14. ஞானமின்மையால் குருடர், 15. பாவத்திரள்கள். 16. நாம் நாரம் (நித்யமாயுள்ள ஆத்மவஸ்துக்கள்); திருமால் இந்த ஜீவாத்மாக்களேயுடைய (இவைகளுக்கு) ஸ்வாமியான நாராயணன் ; இந்த உறவு அநாதி, 17. என்னுவாயாக,

திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தீவினையோர் தம்மை
குருவாகி வந்து உய்யக் கொண்டு—பொருவில்
மதி[1]தா னளித்தருளும் வாழ்வன்றோ நெஞ்சே!
எதிராசர்க்கு ஆளானோம் யாம். 46

இராமாநுசாயநமவென்று இரவும் பகலும் சிந்தித்து
இராமாநுசர்கள்[2]இருப்பிடந்தன்னில் இறைப்பொழுதும்
இராமாநுசர்[3]அவர்க்கு எல்லாவடிமையும் செய்ய வெண்ணி
இராமாநுசரை[4] மாநுசரா[5]வென்று கொல்? எண்ணுவதே! 47

எண்ணாது என்னெஞ்சம் இசையாது என்நா இறைஞ்சாது சென்னி
கண்ணனவை ஒன்றும் காணலுறா கலியார் நலிய
வொண்ணாதவண்ணம் உலகளித்தோன்[6]எதிராசனடி
நண்ணாதவரை அரங்கேசர் செய்த நலம் நமக்கே. 48

நந்தாநரகத்தழுந்தாமை வேண்டில் நானிலத்தீர்!
எந்தாதையான எதிராசனை நண்ணும் என்றும் அவன்
அந்தாதி தன்னையநு ஸந்தியும் அவன் தொண்டருடன்[7]
சிந்தாகுலம் கெட[8]ச் சேர்ந்திரும் முத்திபின்சித்திக்குமே[9]. 49

அவத்தேயருமந்த[10]காலத்தைப்போக்கி அறிவின்மையால் இப்
பவத்தே உழல்கின்ற பாவியர்காள்! பல காலம் நின்று
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கும் எய்தவொண்ணாத அந்தத்
திவத்தே உம்மை வைக்கும் சிந்தியும் நீர் எதிராசரென்றே.[11] 50

---

1. ஒப்பில்லாத ஞானம்; இது ஆசார்யன் உபதேசிக்கும் திருமந்திரத்தால் வருவது; திருவாய்மொழிப் பிள்ளை அருளால் தாம் எதிராசர்க்கு ஆளானதாக "ஸ்ரீமந்யதீந்த்ர தவதிவ்ய பதாப்ஜஸேவாம் ஸ்ரீசைலநாதகருணா பரிணாமதத்தாம்" என்று எதிராஜவிம்சதி(19)யிலும் அருளிச்செய்துள்ளது காண்க. 2. நையும் மநம் உன் குணங்களையுன்னி; என்நா இருந்து எம்மையன் இராமாநுசன் என்றழைக்கும்" (இரா. நூற்—102) என்றபடி இராத மனிதர்கள், 3. முன்சொன்ன பாசுரப்படி நடப்பவர்கள் இருக்குமிடத்தில் இருக்க ஸஹியாதவர்கள், 4. "இராமாநுசன் திருநாமம் நம்ப வல்லார்திறத்தை மறவாதவர்கள் யவர்—அவர்க்கே எல்லாவிடத்திலும் என்றும் எப்போதிலும் எத்தொழும்பும் சொல்லாமல் மனத்தால் கருமத்தால் செய்வன் சோர்வின்றியே (இரா. நூற்-80) என்ற நிலையில் இருக்க நிச்சயித்து, அப்படி இராதவர்களை, 5. மனிதர் என்று எப்படி எண்ணுவது? இவர்கள் ஞானமில்லாத மிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள், 6. கலி நலியாவண்ணம் உலகத்தை வாழ்வித்த எதிராசர் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்காதவரை என் நெஞ்சம் எண்ணாது; காணலுறா; இந்த நிலை அரங்கன் நமக்குச் செய்த நன்மை, 7. உன் தொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்கும் (இரா. நூற்-107) என்கிறபடி அவர்களுடன், 8. மனதில் இழவெல்லாம் போகும்படி, 9. இப்படிப்பட்ட சரித்திரமுடையோர்களுக்கு மோக்ஷம் நிச்சயமாகக் கிட்டும், 10. விலை மதிக்க முடியாத உயர்த்தியையுடைய, 11. நீர் எதிராசரென்றே சிந்தியும்.... திவத்தே உம்மை வைக்கும்—நீர் செய்வது அல்பம்; அதன்பலனோ மிகவுயர்ந்தது.

என்றுளன் ஈசன் உயிருமன்றேயுண்டு[1] இக்கால்மெல்லாம்
அன்றளவாகப் பழுதே கழிந்தது[2] இரு வினையால்[3]
என்று இழவின்றி[4] இருக்கும் என்னெஞ்சம் இரவுபகல்
நின்று தபிக்கும் எதிராசா ! நீயருள்செய்தபின்னே[5] 51

கனக கிரிமேல் கரிய முகில்போல்
வினதை சிறுவன் மேற்கொண்டு—தனுவிடும்போது[6]
ஏரா ரங்கர்[7] எதிராசர்க் காகஎன்பால்
வாரா முன்னிற்பர் மகிழ்ந்து. 52

இதத்தாலே தென்னரங்கர் செய்கின்ற தென்றறிந்தே
இருந்தாலும் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாவோ என்னு[8]மிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலநோவும் அநுபவித்துஇப் பவத்திருக்கப் போமோ
மதத்தாலே வல்வினையின்வழியுழன்று திரிந்த
வல்வினையேன் தன்னைஉனக் களாக்கிக் கொண்ட
இதத்தாயும் தந்தையுமாம் எதிராசா ! என்னை
இனிக்[9]கடுக விப்பவத்தி னின்றும்எடுத் தருளே 53

இன்னமெத்தனைநாள் இவ்வுடம்புடனே

இருந்து நோவுபடக் கடவேனையோ !
என்னை இதினின்றும் விடுவித்து நீர்
என்றுதான் திருநாட்டினுள் ஏற்றுவீர் ?
அன்னையுமத்தனும் அல்லாத சுற்றமும்
ஆகி என்னையளித்தருள்[10] நாதனே !
என்னிதத்தை இராப்பகலின்றியே
ஏகமெண்ணும்[11] எதிராச வள்ளலே[12] ! 54

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே இருப்பாகப் பெற்றோம்[13]
மன்னியசீர் மாறன் கலையுணவாகப் பெற்றோம்
மதுர கவிசொற்படியே[14] நிலையாகப் பெற்றோம்

---

1. ஈச்வரன் நித்யமாகவுள்ளவன்; அப்படியே அத்மாவும், 2. அநாதிகாலமாகப்
பொழுது வீணாகக் கழிந்தது, 3. இதுஎன்னுடைய புண்ணியம் பாபம் என்னும்படியான
இருவித கர்மபலன், 4 இப்படி வீணாகிவிட்டதே என்ற துக்கம் இல்லாமல்—இது முன்
சரித்ரம், 5. எதிராசன் அருள் செய்தபின் என்நெஞ்சம் இதுபற்றி தபிக்கும்.
6. சரீரத்தை விடும்போது 7. அழகில் நிரம்பிய அரங்கர் 8. பதைத்து, அவோ
வென்னும்—துடித்து ஹோ ! என்று கதறும் 9. நீ உனக்காளாக்கிக்கொண்டு, நான் ஸம்பந்தஜ
ஞானம் பெற்றபின் 10. அன்னையாயத்தனாய் என்னை யாண்டிடும் தன்மையான் (கண்ணி-4)
மன்னை ரக்ஷித்தருளுகிற 11. என் இதத்தையே (நலனையே) இராப்பகலாக எண்ணும் 12. தாம்
செய்வதற்குப்பதிலாக எதையும் எதிர்பார்க்காமல் நலனருளும் பெருமனதுள்ளவர். 13. யாவச்
சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ என்று அவன் நியமித்தபடி (சரணாகதிகத்யம்)
14. தேவுமற்றறியேன் (கண்ணி-2) என்றநிலை-உன்னையொழிய ஒரு தெய்வமற்றறியா வடுகநம்பி
தன்னிலை (ஆர்த்தி-11).

முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்ருேம்[1]
முழுதும் நமக்கிவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்ருேம்
பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சுபேராமல் பெற்ருேம்
பிறர் மினுக்கம்பொருமையில்லாப் பெருமையும்[2]பெற்ருேமே 55

உன்தன் அபிமானமே உத்தா ரகமென்று
சிந்தை தெளிந்திருக்கச் செய்தநீ—அந்தோ
எதிராசா ! நோய்களால் என்னை நலக்காமல்
சதிராக நின்திருத்தாள்[3] தா. 56

தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
வாசமலர்த் தாளடைந்த வத்து[4]வென்று—நேசத்தால்
என்பிழைகள் காணு எதிராசரே ! அடியேன்
புன்பகர்வைக்[5] கேளும் பொறுத்து. 57

எந்தை[6]திருவாய் மொழிப்பிள்ளை இன்னருளால்
உன்தன் உறவை உணர்த்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லா வுறவும் நீயென்றே எதிராசா !
நில்லாத துண்டோஎன் னெஞ்சு. 58

எந்தை திருவரங்கர் ஏரார்கருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிநடத்த-சிந்தைசெய்திப்
பொல்லாவுடம்புதனைப் போக்குவதென்ளுள் கொலோ ?
சொல்லாய் எதிராசா ! சூழ்ந்து.[7] 59

இந்த வரங்கத் தினிதிருநீ[8] என்றரங்கர்
எந்தை எதிராசர்க்கீந்தவரம்—சிந்தை செய்யில்
நம்மதன்ரே ? நெஞ்சமே! நற்ருதை சொம்[9]புதல்வர்
தம்மதன்ரே ? தாயமுறைதான்.[8] 60

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகவித்தால் உபயவிபூதி ஐச்வர்யத்தையும் பெரிய பெருமாளாலே பெற்று உடைய வராய் அத்தால் '' ஸ்ரீவிஷ்ணு லோக மணிமண்டப மார்க்தாயி ''யாய், ப்ரபன்னஜன கூடஸ்தராய் இருக்கிற எம்பெருமானுர் திருவடிகளிலே ருசிகார்யமாக யதீந்த்ரப்ரவணரான ஜீயர் பண்ணியருளின ப்ராப்யப்ரார்த்தனை அவர் அபிமானுந்தர்ப்பூதர் எல்லாருக்குமாய், அத்தாலே எம்பெருமானுர் ப்ரஸாதத்தைப்பெற்று, நித்யவிபூதியிலே நிரந்தர பகவதநுபவ கைங்கர்ய நிரதராய் வாழப்பெறுவர்கள் என்ற அர்த்தஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டிற்ருயிற்று.

(இவை பிள்ளைலோகம் ஜீயருடைய வியாக்யானத்தில் முடிவான பங்க்திகள்)

---

1. உள்ளுதல் - விசாரித்தல்; தேசிகர்பால் கேட்ட செழும் பொருளை சிந்தை தன்னில் மாசறவே ஊன்றமனனம் செய்து–உபதேசரத்-57 ; மேலெழவன்றிக்கே ஆழ்ந்துநோக்குகை. 2. இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையும் (முமுக்ஷுப்படி-2) என்னும்படி அரிதாயிருப்பதான பிறர் ஏற்றம் கண்டால் பொருமையில்லாதிருத்தல் என்பது பெருமையிலும் பெருமை. 3. உன்பதயுகமாம் ஏர்கொண்ட வீடு (ரா. நூற். 83) - பரமப்ராப்யமான உன் திருவடிகளை. 4. வஸ்து-பொருள் 5. புன்மையான பேச்சை 6. திருமந்த்ரம் மாதாவும் பிதா ஆசார்யனும் என்றருளிச்செய்வர்கள். 5. ஆராய்ந்து 7. சரணுகதிகத்யத்தில் சொன்னது 8. நிருபாதிக பிதாவின் ஸொத்து 9. தகப்பன் ஸொத்துக்கு வாரிசு பிள்ளை என்ற முறை.

श्री:

श्रीवरवरमुनिभिरनुगृहीतं

॥ मुक्तकमङ्गलम् ॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த

முக்தகமங்களம்

தனியன்

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादि गुणार्णवम् । यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ।

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம் ।
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

ஸ்ரீரங்கநாதர்

लक्ष्मीचरणलाक्षाङ्कसाक्षि श्रीवत्सवक्षसे । क्षेमङ्कराय सर्वेषां श्रीरङ्गेशाय मङ्गलम् ॥

லக்ஷ்மீ சரணலாக்ஷாங்க ஸாக்ஷி ஸ்ரீவக்ஷவக்ஷஸே ।
க்ஷேமங்கராய ஸர்வேஷாம் ஸ்ரீரங்கேசாய மங்களம் ॥ 1

ஸ்ரீநிவாஸன்

श्रियःकान्ताय कल्याणनिधये निधयेऽर्थिनाम् । श्रीवेङ्कटनिवासाय श्रीनिवासाय मङ्गलम् ॥

ச்ரிய:காந்தாய கல்யாணநிதயே நிதயேர்த்திநாம் ।
ஸ்ரீவேங்கடநிவாஸாய ஸ்ரீநிவாஸாய மங்களம் ॥ 2

தேவப்பெருமாள்

अस्तु श्रीस्तनकस्तूरीवासनावासितोरसे । श्रीहस्तिगिरिनाथाय देवराजाय मङ्गलम् ॥

அஸ்து ஸ்ரீஸ்தநகஸ்தூரீவாஸநா வாஸிதோரஸே ।
ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதாய தேவராஜாய மங்களம் ॥ 3

செல்வப்பிள்ளை

कमलाकुचकस्तूरी कर्दमाङ्कितवक्षसे । यादवाद्रिनिवासाय संपत्पुत्राय मङ्गलम् ॥

கமலாகுசகஸ்தூரீ கர்த்தமாங்கிதவக்ஷஸே ।
யாதவாத்ரிநிவாஸாய ஸம்பத்புத்ராய மங்களம் ॥ 4

நம்மாழ்வார்

श्रीनगर्यां महापुर्यां ताम्रपर्ण्युत्तरे तटे । श्रीतिन्त्रिणीमूलधाम्ने शठकोपाय मङ्गलम् ॥

ஸ்ரீநகர்யாம் மஹாபுர்யாம் தாம்ரபரண்யுத்தரே தடே ।
ஸ்ரீதிந்த்ருணீமூலதாம்நே சடகோபாய மங்களம் ॥ 5

ஆண்டாள்

श्रीमत्यै विष्णुचित्तार्यमनोनन्दनहेतवे । नन्दनन्दन सुन्दर्यै गोदायै नित्यमङ्गलम् ॥

ஸ்ரீமத்யை விஷ்ணுசித்தார்யமநோநந்தநஹேதவே।
நந்தநந்தநஸுந்தர்யை கோதாயை நித்ய மங்களம்॥ 6

எம்பெருமானார்

श्रीमन्महाभूतपुरे श्रीमत्केशवयज्वनः । कान्तिमत्यां प्रसूताय यतिराजाय मङ्गलम् ॥

ஸ்ரீமந்மஹாபூதபுரே ஸ்ரீமத்கேசவ யஜ்வந:।
காந்திமத்யாம் ப்ரஸூதாய யதிராஜாய மங்களம்॥ 7

பொதுவானது

मङ्गलाशासनपरैः मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्चपूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥

மங்களாசாஸநபரை: மதாசார்யபுரோகமை:।
ஸர்வைச்சபூர்வைராசார்யை: ஸத்க்ருதாயாஸ்து மங்களம்॥ 8

இவைகளும் மங்களச்லோகங்களாக அநுஸந்தேயங்கள்

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி

बृन्दारारण्यनिवासाय बलरामानुजायच । रुक्मिणीःप्राणनाथाय पार्थसूताय मङ्गलम् ॥

ப்ருந்தாரண்யநிவாஸாய பலராமாநுஜாயச।
ருக்மிணீ:ப்ராணநாதாய பார்தஸூதாய மங்களம்॥ 9

சக்கரவர்த்தித்திருமகன்

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥

மங்களம் கோஸலேந்த்ராய மஹநீயகுணாப்தயே।
சக்ரவர்த்திதநூஜாய ஸார்வபௌமாய மங்களம்॥ 10

மணவாளமாமுனிகள்

श्रीमतेरम्यजामातृमुनीन्द्राय महात्मने । श्रीरङ्गवासिनेभूयात् नित्यश्रीर्नित्यमङ्गलम् ॥

ஸ்ரீமதேரம்யஜாமாத்ருமுநீந்த்ராய மஹாத்மநே।
ஸ்ரீரங்கவாஸிநேபூயாத் நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம்॥ 11

குறிப்பு: (9), (10) லக்கமிட்ட ச்லோகங்களை (4) க்கும் (5) க்கும் நடுவில் அநுஸந்திக்கவும்.

சாத்துமுறை

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

ஸர்வதேச தசாகாலேஷ் வவ்யாஹத பராக்ரமா—
ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம் ॥

கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது

ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞாப்ரதிவாஸர முஜ்வலா ।
திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத்ஸாஹிலோக ஹிதைஷிணீ ॥

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கச்ரியமநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய—
ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கச்ரியமநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய ॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது

நம: ஸ்ரீசைலநாதா யகுந்தீநகரஜந்மநே ।
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப் யகைங்கர்ய சாலிநே ॥

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம் ।
யதீந்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம் ॥

மடத்துப்பிள்ளை அருளிச்செய்தது

வாழிதிருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால்
வாழும் மணவாளமாமுனிவன்—வாழியவன்
மாறன் திருவாய்மொழிப்பொருளை மாநிலத்தோர்
தேறும்படியுரைக்கும் சீர்.

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணன் அருளிச்செய்தது

செய்யதாமரைத்தாளிணை வாழியே
சேலைவாழி திருநாபிவாழியே
துய்யமார்பும் புரிநூலும் வாழியே
சுந்தரத்திருத்தோளிணை வாழியே
கையுமேந்திய முக்கோலும் வாழியே
கருணைபொங்கிய கண்ணிணை வாழியே
பொய்யிலாத மணவாளமாமுனி
புந்திவாழி புகழ்வாழி வாழியே.

அடியார்கள்வாழ அரங்கநகர்வாழ
சடகோபன் தண்டமிழ்நூல்வாழ—கடல் சூழ்ந்த
மன்னுலகம்வாழ மணவாளமாமுனியே !
இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மணவாளமாமுனிகள் வாழி திருநாமம் (அப்பிள்ளை அருளிச்செய்தது)

இப்புவியி லரங்கேசர்க் கீடளித்தான் வாழியே
எழில்திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யிணையடியோன் வாழியே
ஐப்பசியில்திருமூலத் தவதரித்தான் வாழியே
அரவரசப்பெருஞ்சோதி யநந்தனென்றும் வாழியே
எப்புவியும் ஸ்ரீ சைல மேத்தவந்தோன் வாழியே
ஏராருமெதிராச ரெனவுதித்தான் வாழியே
முப்புரிநூல் மணிவடமும் முக்கோல்தரித்தான் வாழியே
மூதரிய மணவாளமாமுனிவன் வாழியே.

செந்தமிழ்வேதியர் சிந்தைதெளிந்து சிறந்துமகிழ்ந்திடுநாள்
சீருலகாரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசுபொலிந்திடுநாள்
மந்தமதிப்புவிமானிடர்தங்களை வானிலுயர்த்திடுநாள்
மாசறுஞானியர்சேரெதிராசர்தம் வாழ்வுமுளைத்திடுநாள்
கந்தமலர்ப்பொழில்சூழ்குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கிடுநாள்
காரமர்மேனியரங்கநகர்க்கிறை கண்கள் களித்திடுநாள்
அந்தமில்சீர்மணவாளமுனிப்பர னவதாரம்செய்திடுநாள்
அழகுதிகழ்ந்திடு மைப்பசியில் திருமூலமதெனுநாளே.

ஸ்ரீமதேரம்யஜாமாத்ரு முநீந்த்ராய மஹாத்மநே
ஸ்ரீரங்கவாஸிநேபூயாத் நித்யஸ்ரீர்நித்யமங்களம்

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வா[illegible]

SRI MANAVALA MAMUNIGAL

DR. V. V. RAMANUJAM

Manavalamamunigal, Sowmya Jamathru Yogi or Varavara Muni as this Acharya is also called, is considered to be the last of the Poorvacharyas, the early religious preceptors of Srivaishnavism who occupied the Pontific seat at Srirangam after Sri Ramanuja. Varavaramuni is believed to be a reincarnation of Sri Ramanuja who was himself an incarnation of Adisesha. The Acharya flourished in this world between 1370 and 1443 A.D. He was born at Thirukkurugur, better known as Alwar Tirunagari because of association with Nammalvar (Saint Satakopa of Kurugur), as the son of Thirunaveerudayapiran Dasarannar and Sriranganachiar. The father, a great scholar and an ardent devotee, named his son Alagia Manavalan, (lit. the beautiful bridegroom) after the Lord of Srirangam. After the usual samskaras undergone by brahmin boys, Alagia Manavalan was instructed in Samskrit, Tamil, The Vedas and the Tamil Divyaprabandam (the outpourings of the Alwars on their mystic experiences with the Divine) by the father himself.

At that time the pontific seat was adorned by a great teacher Srisailesa, also called Thiruvoimozhi Pillai because of his deep devotion to Satakopa and deep understanding and facile handling of the Thiruvoimozhi - Sahasrageethi - of Satakopa. The seat was now in Alwar Tirunagari because of the disturbed conditions at Srirangam following the invasion of Srirangam by the muslims and the sacrilege committed therein by them. Srisailesa had been a disciple of Pillai Lokacharya, the celebrated author of Ashtadasa Rahasyam—the eighteen secret texts. These are in the form of terse aphorisms and among these are (1) Mumukshuppadi, the essential knowledge for any seeker of moksha, (2) Thatvatrayam, a masterly exposition of Visishtadwaitha philosophy as taught by Sri Ramanuja and (3) Srivachanabhushanam, a book of essential religious knowledge for Srivaishnavas.

Alagia Manavalan went to Srisailesa for spiritual enlightenment. So deeply was the master impressed by the depth and vastness of the young man's learning and his personal qualities of devotion and modesty that he decided to train him to succeed himself as the chief Vaishnava Acharya. The master commanded him that despite his mastery of all sastras, he should always give pride of place to the Divyaprabandams in his teachings.

Alagia Manavalaperumal Nayanar, as our young scholar came to be called, was deeply devoted to Ramanuja. Srisailesa had built a temple for Ramanuja at Thirukkurugur to commemorate the deep devotion that the latter had for Satakopa and his Sahasrageethi. The management of this temple was entrusted to Nayanar and he developed it with care and devotion. He composed a poem of twenty Samskrit verses—the Yathiraja Vimsathi—in praise of Yathiraja, the King of ascetics, wherein he gives expression to his deep devotion for Rumanuja, a devotion which gave him the name Yatheendrapravana.

*

Srisailesa had bidden his disciple to shift to Srirangam—peace had been restored by then and the presiding diety had also been restored to the temple—and from there direct his activities for the propagation of the teaching of the Vaishnava Alwars and Acharyas. Accordingly he shifted to Srirangam and began the task of spreading the gospel of Vaishnavism and enlightening Srivaishnavas. In the meantime he made a trip to Kancheepuram to have formal instruction in the Sri Bashyam, Ramanuja's interpretation of the Brahmasutras, under Kidambi Nayanar and spent an year giving discourses on Sri Bashya in the Yadokthakari temple there.

On his return to Srirangam, he got ordained into the Sanyasa ashrama and was given the name Manavala Mamunigal by Lord Ranganatha who also directed that the Pallavarayan Math be given for his residence. This building now houses the shrine dedicated to the Acharya at Srirangam. Mamunigal built a spacious hall in this building where a large audience could hear his discourses and called it Srisailesa Maha Mantapam after his guru. He had the dust from Sri Lokacharya's house sprinkled on his seat because it was scented with the fragrance of the rahasya texts which grew in that soil.

Many celebrated acharyas of the day, descendents of the original seventy-four apostles appointed by Ramanuja for the propagation of Vaishnavism became disciples of Varavaramuni. One of the earliest was Vanamamalai Ramanuja Jeeyar, the founder of the Thothadri Math. Among others mention should be made of Kandadai Annan and his group, descendents of Dasarathi (Mudaliandan), a nephew of Ramanuja and Prathivathi Bhayankaram Annan, a scion of the Mudumbai family, to which Lokacharya himself belonged. Another important disciple was Erumbi Appa. Prathivadi Bhayankaram Annan and Erumbi Appa have composed a number of poems in the praise of their master and these are of high literary as well as educative value. A group of poems in praise of Lord Venkateswara—collectively known as the Suprabhatham—was composed by Prathivathi Bhayankaram Annan at the behest of his guru and these are chanted every day in the holy Hill Temple quite early in the morning. Any one who has heard these cannot but he enchanted by the sonorous verses and the devotion which reverberates therein. Two verses from these are of interest in this article.

The Lord is ever happy in being in the hearts of his devotees; more so in that of a self-less seer as Varavaramuni.

श्रीमत्सुन्दरजामातृमुनिमानसवासिने ।
सर्वलोकनिवासाय श्रीनिवासायमङ्गलम् ॥

(Let all Mangalam (auspiciousness) be with Srinivasa the pervader of all the worlds whose chief abode is the heart of Srimat Sundara Jamathru Muni)

When we chant

सौम्योपयन्तृमुनिनाममदर्शितौते ।
श्रीवेङ्कटेशचरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

(I take refuge in the holy feet of Sri Venkateswara revealed to me through the grace of Sowmya Jamathru Muni), we establish spiritual kinship with the Acharya and Sri Venkateswara, who is ever happy in this Acharya's heart, is bound to shower His grace on us, because of our relationship to him.

In obedience to the command of his guru, Varavaramuni put his heart and soul in propagating the Divyaprabandams along with the commentaries of the earlier acharyas. *Eadu Muppatharayirappadi*, Nampillai's commentary on the Sahasrageethi of Sri Satakopa (equivalent in length to 36000 standard sanskrit couplets) was his most favourite text. He had discoursed on the Sahasrageethi with this commentary many times over. These lectures on Bagavat Vishayam, as the theme is called, was once delivered at the command of Lord Ranganatha under His immediate presence over a whole year in the temple. Thus the Lord became the disciple of the Jeeyar and tradition has it that on the day of completion of the lectures, the Lord appeared in the audience as a small boy, recited the verse

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादि गुणार्णवम् ।
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

(I salute the receptacle of the grace of Srisailesa, Ramya Jamathru Muni, the veritable ocean of (desirable qualities like) wisdom devotion and detachment, and Ramanuja-devotion incarnate) and disappeared. This verese is chanted practicaly in all Vaishnava temples and homes as a command of the Lord that Sri Varavaramuni whom He sought to serve as a disciple, be accorded the highest honour. The congregational chant of many religious texts as well as study is begun with this invocatory verse at the head. Pujas end with the supplication :

Poyyilada Manvvalamamuni pundi vazhi pugazh aazhi vazhiye—
Manavalamamuniye ! Innumoru nootrandirum.

(Glory to the faultless intellect of Sri Manavalamamuni ! — Oh ! Sri Manavalamamuni ! Let your glory shine for yet another century).

Expounding the Divyaprabandam texts in accordance with the views of the poorvacharyas was the field in which the Jeeyar excelled. He wrote commentaries on (1) the first four hundred and ten verses of Periyazhwar Tirumozhi since the earlier commentary by Periavachan Pillai had been lost (2) the Ramanuja Nootrandadi of Amudanar (3) three of the Rahasya texts of Lokacharya referred to earlier, and (4) the Acharya Hridayam. The last is the work of Alagia Manavalaperumal Nayanar, younger brother of Sri Lokacharya and sets forth the inner meaning of the teachings of Satakopa and other Alwars, soaked as they are in their mystic experiences with the Divine. But for these lucid commentaries it would be well nigh impossible to understand these most valuable texts, particularly those written in the form of terse aphorisms. Varavaramuni composed three Tamil poems—Upadesa Rathina Malai, a necklace of gems of the purest ray serene dealing with essential knowledge for Vaishnavas ; Thiruvoimozhi

Nootrandadi—of hundred verses each conveying the central idea of one decad of the one hundred decads making the original Sahasrageethi text; Arthiprabanda—a poem addressed to Ramanuja poignantly imploring the master to end the worldly existence of the supplicant and transport him to the Divine abode of the Lord as His servant. Two poems, the Yathiraja Vimsathi [and Devaraja Mangalam, the latter in praise of the Lord at Kanchi are beautiful compositions in Samskrit. The Jeeyar has written a small book on Bagavadaradhanakramam—instructions for the daily puja of the Lord. He prepared a bibliography of authorities cited in the Eadu commentary—not a mean task at a time when there were neither printed books nor organised libraries and one had oneself to be a walking library to undertake such a monumental task. In fact, it is a unique feature of the commentaries of Manavalamamunigal that whenever a previous Acharya is cited, proper reference is always given as also a brief explanation of the passage quoted. This indicates not only the vastness and depth of his learning but also his truthfulness in acknowledging other's views. Many scholars extoled the Jeeyar as *Visadavaksikhamani* for his inimitable style—neither too brief nor dilatory, always clear, unambiguous and to the point—bearing witness to his scholarship, analytical thinking deep understanding and facility of expression.

Out of the vast concourseof his disciples he appointed eight as the Ashta Diggaja Acharyas—the mighty elephants guarding the eight directions—each to protect and propagate an aspect of Sri Ramanuja's teaching—one for Sri Bashyam, another for Bagavat Vishayam and so on. He reformed and systematised the worship in temples according to the original scheme of Ramanuja. "*Ramanujarya Divyagya vardhatam abhivardhatam*" is the formula he gave and stuck to. The rituals and worship had become highly disorganised due to the disturbed conditions following the muslim invasion and the massacre of pious devotees and the sacrilege committed by the invaders.

Amidst all this greatness the Jeeyar was the very personification of humility and modesty. He did not allow his disciples to deify him. It was only by persistent effort that they got permission—grudgingly given by the master—for casting his likeness in metal for worship. He stipulated the condition that two idols be made from some old copper vessels he had been using so that the idols would be quite small. The idols at Alwar Tirunagari, his birth place and at Srirangam, where he toiled, are midgets. His great humility and modesty find eloquent expression in his Yathiraja Vimsathi and Arthiprabandam.

In a verse in the Arthiprabandam he acknowledges gratefully the merits he possessed due to the grace of Sri Ramanuja: A free translation of the verse is:

We have been the blessed receptacle of the divine grace of Sriranganatha;

We have been blessed in having Srirangam for our residence;

We have the works of Sri Satakopa as our most sustaining food;

We have the path shown by Mathurakavi[1] as our goal in life ;
We have fully absorbed the teachings of our Alwars and Acharyas ;
And these we have for profession as well as hobby ;
Blessed with mind unswerving from these,
Blessed are we with absolute freedom from malice or envy of any ;

He was a shining example of how a true vaishnava should be **satva incarnate,** an embodiment of devotion to the Lord and His devotees.

BHAKTI AND SARANAGATI

SRI U. Ve. T. A. SAMPATHKUMARACHARYA, *Vidwan, M.A.*

Students of Indian Philosophy are acquainted with the words, Bhakti and saranagathi. But, many people of olden days were under the impression that these two topics were alien to the Vedantas and dwelt upon only by the Puranas and allied 'inferior' works. It was Sri Ramanuja, who showed the philosophers the fallacy of such an assumption, by proving that the Upanishads, in fact, described these two as the paths of salvation. Of course. there were some teachers even before Sri Ramanuja who held these views ; in fact, Sri Ramanuja just followed in their foot-steps. But their works did not get the publicity they deserved. It was left to Sri Ramnnuja to expound and proclaim the theories advanced by them.

Bhakti means devotion to the Lord and saranagati, self-surrender at His feet. In his Sri Bhashya, Sri Ramanuja has explained the nature of bhakti and re-established. with the help of Upanishadic texts, that it is the only path to salvation according to them. He makes scant mention of saranagati, though he alludes to it in some places. The Gita Bhashya does the same thing. But since the Gita itself often makes express mention of Sarangati (or prapatti), the commentator has scope to dwell upon it at some length. Still, to be concurrent with the Sri Bhashya, Sri Ramanuja in his Gita Bhashya does not explicitly speak of Saranagati as an independent path of salvation, but makes it secondary to bhakti. This has often given room to a misunderstanding and uproar by certain people, who proclaim that Sri Ramanuja did not teach Saranagati and that it was a later invention and so on. But we would like to draw the attention of these critics to Sri Ramanuja's Saranagati-gadya, which is more or less, a treatise on Saranagati.

But then why was this not mentioned in the Sri Bhashya? Because, the Brahmasutras do not make mention of of Saranagati and the commentator cannot force his own views upon them. They describe several Brahma-vidyas which are definitely

1. The foremost disciple of Sri Satakopa. Mathurakavi declares that his acharya is his sole God and that he does not know of any other.

different kinds of upasanas. Sri Ramanuja must have had a hard task in convincing his critics and followers that it was really Bhakti which was mentioned under the various names of Brahma-Jnana, Vedana, Upasana and so on. Upasana is described as non-intermittent, i.e., continuous meditation of the Lord. This cannot be developed without love towards Him. This is precisely what is called bhakti. Vedantins of Sri Ramanuja's time found it very difficult to accept this simple truth. How could they then, understand or accept the more subtle concept of saranagati? Therefore Sri Ramanuja thought it best to teach Saranagati to some developed and select souls only, who could appreciate it. So he could not dwell upon it in his Sri Bhashya.

Bhakti and saranagati are said to differ from each other considerably. Bhakti has to be practised incessantly till death, while saranagati has to be performed, but once, in a person's span of life. It cannot, rather should not be repeated. Bhakti may or may not grant salvation just at the end of the present birth itself, while the other is sure to do so. Bhakti can be adopted by the *dwijas* only, while the other one is open to all, irrespective of caste, sex and so on. A *bhakta* has to think of the Lord at the time of death, as otherwise he cannot gain salvation ; there is no such restriction in the case of a *prapanna*, because the Lord takes upon himself the responsiblity of granting this to him. There are in fact many more such points of difference between the two.

But this should not be made to mean that these two paths are quite independant of each other and can be practised, singly. On the other hand, no *bhakta* can gain his end without surrendering himself at the Lord's feet at some stage or the other, for some purpose or other. May be, he would like to have the obstacles to his Bhakti removed and the path made easy, for which he has to depend upon the mercy of the Lord, which again, cannot be gained without surrendering at his feet. Sri Ramanuja emphasises this fact in numerous places in his Sri Bhashya and Gita Bhashya. Again, a *prapanna* cannot but be devoted to his Lord, whom he considers to be his living father, mother and all other relations, and above all his dear master. Moreover salvation, according to a prapanna (or even a bhakta for that matter), is eternal service to the Lord, which cannot be realised without bhakti or devotion. Therefore it is quite clear that bhakti and prapatti go hand in hand.

Sri Yamunacharya, who was Sri Ramanuja's guru's guru has composed a small poem, called Stotra-ratna. In one of its verses, he prays "O Lord! I possess no jnana, I have not performed any good Karma, which may be called Karmayoga; nor do I possess an iota of Bhakti towards your lotus-feet. Thus, I am unable to gain salvation by my personal efforts; nor have I got anybody else to help me in this regard. Therefore I take refuge in your feet." After some length he prays in another verse, "O Lord, you have kindly granted me jnana-yoga or knowledge of the fect that I am your eternal servant. I have already prayed for karma-yoga, or everlasting service at your feet, which you are sure to grant me. Now I request you to kindly grant me such deep devotion towards you, too, that I might long for nothing else." In other words, the author states that janana and karma being assured, he woald like to have bhakti also, as without it, jnana is meaningless and karma would be impossible. So, all the three are necessary for a full fledged *prapanna*. Sri Ramanuja also travels along the same path. He surrenders himself at the feet of the Lord, saying in

all humility that being devoid of karma, jnana and bhakti, he has to approach only the Lord as his saviour; but after some time he prays for these very things.

But then, what is the practical difference between the two paths? Who is a bhakta and who a prapanna? Well, it is all a question of one's mentality. Some people think that such a good commodity as salvation cannot be had for the mere asking and that we should strive for that. So, they feel icclined to practise bakti-yoga thinking that it would please the Lord and make Him grant them salvation. Others feel that they cannot, with any amount of bhakti, compel the Lord to grant them salvation; on the other hand, it is only His grace that matters, which in its turn, is limitless. Why then should we lay undue stress upon our personal efforts, which only go to limit that grace? Is it not better to surrender to Him in full faith and leave everything else to His gracious self?

EMBERUMANAR DARSANAM

Dr. V. V. RAMANUJAM,
Reader, University of Madras.

The *Brahma Sutras*—the quintessence of the teaching of the Upanishads—have been commented upon by Shri Adi Sankaracharya, Shri Ramanujacharya and Shri Madvacharya. The systems of philosophy developed by these great acharyas are respectively called Advaitha, Visishtadvaitha and Dvaitha. Though all these three Acharyas accept Vishnu—Narayana—at the Supreme Lord, it is the followers of Ramanuja who are termed as *Srivaishnavas*. The religion is called *Emberumanar Darsanam* after Ramanuja who is affectionately referred to as Emberumanar. *Darsanam* literally means 'sight' and this word is aptly used to denote a system of philosophy and religion because of the insight it provides into the relation between God and man. Tradition has it that Shri Ranganatha (Nam-perumal),[1] the Lord of Srirangam ordained that Srivaishnavism should be called Emberumanar Darsanam so that the world may know that it was Emberumanar (Ramanuja) who nurtured and developed it so as to benefit a very large number of people.

The Vaishnavism which Ramanuja fostered was handed down to him by an unbroken chain of acharyas. The mainspring from which the teachings reached him was the great Yamunacharya or Alavandar. Yamuna's grandfather was the great Yogi Nathamuni who rediscovered the Tamil hymns of devotion (4000 Divyaprabanda verses) through the grace of Nammalwar. Satakopa of Kurugur as the Alwar is well-known, has, in his Thiruvoimoli, propounded the philosophy and religion of Visishtadvaitha vaishnavism and the hymns of the other Alwar saints fortify and sometimes clarify the ideas. The *Shri Bhashyam*—Ramanuja's commentary on the *Brahma Sutras* owes its greatness in no small measure to the profound knowledge which the author had of the teachings of the Alwar saints. These veritably constitute a set of Tamil Vedas which aid an easy and clear grasp of the meaning of the terse portions of the Sanskrit texts.[2]

1. Upadesaratnamalai (Manavalamamunigal) 38.
2. Adhikara Sangraha (Vedanta Desika)

Sankara's concept of the Supreme is that it is ONE (without a second - advaitha), devoid of name, form or attributes. It is pure consciousness—pure Bliss (*jnana, ananda*). It is the only one that exists and all objects perceived by our senses are illusory. The athma (jeevathma or soul) in man and other living things is identical with the Supreme (Paramathman) and these are but the same SELF. When man realises this truely, he becomes one with the Supreme. Though Sankara advocates that one should be devoted to the Lord, this personal God, the object of one's devotion, is in a sense, unreal since his Supreme has no form or attributes whatever.

Ramanuja's concept of the Supreme is: The Supreme is a very personal God—Purushotthama, of the most beauteous form, all-knowing, all powerful, and the abode of all auspicious qualities—*sarvajna, sarvasakthi, ananthakalyanagunaparipoorna.* He is the indweller in all sense-perceived objects and all such objects are very real. These are actually attributes (prakara) of the Supreme. Just as a body ' lives' because of the jeevathma dwelling within, everything exists in the universe because of association with Him as the cosmic indweller. He dwells within the jeevathma too, and the latter forms His body (sareera). He is immanent at the same time in *achith* or matter and *chith* (the conscious jeevathma). Everything is thus His and He is the Lord of all (sarwaswami). He has Sri (Lakshmi) as His consort and She is inseparable from Him. Cosmic activity—creation of the worlds with all the different ' living' and 'non-living' things therein, their sustenance and destruction are like play to Him. He is the sole cause (kaarana), at once the material, instrumental and helping cause, of the universe. He is himself at once the clay which forms a pot, the wheel on which it is shaped and the potter who shapes it, if His causality for the universe is to be compared to the making of a clay pot. During the *mahapralaya* everything retracts into Him in subtle (sookshma) form and He is now the *sookshma-chith-achith-visishta-brahmam.* By his divine Will (sankalpa) He transforms Himself into all the sense-perceived objects (sthoola). The sookshma form is the *kaarana* form and the sthoola the *Kaarya* form. The former like clay, transforms into the latter, like the pot, pan and a host of other objects. He indwells in all the sense-perceived objects and can be referred to now as *sthoola-chith-achith-visishta-brahmam.* He is in everything and everything is in Him. His extraordinary power is such that He pervades everything inside and out.[3] This association of His with the universe is the meaning of the name Narayana. He is the universal Lord and there is nothing that is not His. He is the *sarvaswami* and everything exists for His pleasure. This in short is the philosophy of *Visishta-advaitha.* The *chith-achith-Easwara* combination ia a united whole and is ONE. Chith and achith are but *prakaras* or attributes of the Lord. This ONEness is the monism of Ramanuja. It is not the absolute monism (of Sankara) of a ONE with no attributes, described negatively by a string of NO's. According to Ramanuja both matter (achith) and jeevas (chith) are eternal. They stand apart from Him and yet they are one with Him because of His immanence in them. They constitute His sareera (body).

The devotee is initiated into the mysteries of the *darshana* by his Acharya through upadesa of three sacred mantras called Tirumantra, Dwayam, and Charmaslokam. The Tirumantram is *"Om Namo Narayana"*—the ashtaakshari of eight syllables. The

3. Antharbahischa thathsarvam vyapya Narayanasthithah—Narayana Suktham.

mantra stresses the sole dependence of the *jeeva* on Narayana, truely His in all respects. The jeeva should not look to himself or to others for his sustenance and welfare but only to Narayana.

The second runs "*Srimannarayana charanou charanam prapadye — Srimathe Narayanaya Namaha*" in two sentences. The association of the Lord with Sri, latent in the first mantra is specifically spelled out here. The association of the Lord with Sri is eternal and She is always present beside Her Lord, inseparable from him, always ready to intercede on behalf of sinners and plead with Him for their acceptance by Him, making them the objects of His mercy. The jeeva need not hesitate to approach the Lord, however undeserving he may be, since the Mother is always present to take up his cause. The mantra means—"I take refuge in the lotus feet of Narayana, ever associated with Sri; I am wholly His; may I be accepted for the service of the divine couple.". Getting accepted for such service (kainkara—the purushartha) is the fruit of the prayer of surrender. It should be clearly understood that the Lord is our sole refuge and He should grant the fruit. Neither the prayer nor the formal "taking refuge" or surrender can ever be considered the means (*upaya*) for the desired goal. The Lord is at once the *upaya* and *upeya* (goal).

The third is the assurance of protection that the Lord gave Arjuna in the battlefield of Kurukshetra —"*Sarvadharmaan parityajya maamekam saranam vraja— Aham thwa sarvapaapebhyo mokshayishyaami maasuchaha*". "Leaving aside all other means—the paths described for salvation earlier—resort to ME alone as your sole refuge. I will save you from all obstacles obstructing your salvation and deliver you unto Myself. Grieve not".

The *dharma* referred to at the beginning of the verse includes karmayoga, jnanayoga, bhakthiyoga and the like explained earlier in the Bagavathgeetha by the Lord. It is not to be taken that these are to be totally physically abandoned. Our *Acharyas* have emphasised that all mandatory acts and duties prescribed for a person according to his station in life have always to be performed; but it is very essential that any thought of such acts being the means for the goal—that they can achieve for us any fruit--has to be totally eschewed. For instance, a Brahmin should under no circumstance stop performing *sandhayavandanam, pithrutharpanam* etc., but he should never entertain the idea that he has earned anything by these. It is the command of the Lord, and so mandatory; they have to be performed purely in a spirit of service to Him (*Kainkaryaroopam*). In the Charamasloka (literally the last word, above which there is no better teaching), the *maam*-ME in the first half shows His easy accessibility even as He is just a charioteer to a prince, tending the chariot and the horses; we can without any fear look up to Him for protection The *aham*-I—in the second half broadcasts to all the world His infinite power as the SUPREME, to make short work of all kinds of obstacles obstructing the salvation of *jeeva* and carry him to his goal of release from samasaara and for service at His feet.

The 'taking refuge', or surrendering to the will of the Lord as in the *dwaya mantra* is termed *prapatti* and one who has, through a proper acharya, formally

surrendered to the will of the Lord and always looks up to Him as the means and the goal, is a *prapanna.* A deep-rooted faith (*mahaviswasa*) that Narayana is the Supreme Lord, that our material and spiritual welfare is His concern and that there is nothing further that the prapanna himself has to do but to await His grace[4] is absolutely essential to every Srivaishnava. "Protect me or leave me, I will not look to anybody but You for curing my ills" declares our Alwar.[5] To him everything is the Lord—what sustains him, what nurtures him and what affords him joy—everything is Krishna. The Lord has declared that one who has attained such a state of mind is truely a *Jnani* and that such a one is most dear to Him as His very *Athma.*

The name Emberumanar was given to Ramanuja by his acharya Goshtipurna (Thirukkottiyur Nambi). The latter taught him the inner (secret) meaning of the Thirumanthra after subjecting him to prolonged and severe testing for his worthiness to receive this knowledge. He commanded the disciple not to impart the knowledge without thoroughly testing any disciple. Ramanuja's inherent compassion for suffering humanity would not let him to subject anybody to the prolonged testing he himself successfully underwent. He gave freely of the knowledge to those who desired. He explained to his guru in all humility that he would happily suffer punishment in hell for transgressing the (guru's) command since so many would gain salvation by the sacred knowledge. Struck by such infinite compassion, Nambi exclaimed "Are you He ? — He who proclaimed before the armies that He would be the refuge of all ? You are my master—Emberumanar."

The same compassion led him to show his own feet to a dumb disciple and indicate to him that they should be sought as refuge and that the disciple's spiritual bliss was assured. Emberumanar is the great *uddharaka* acharya. His own acharyas made their sons seek initiation from Ramanuja. Successive acharyas taught their disciples to take refuge in the holy feet of Ramanuja. "*Emberumanar Thiruvadigale Saranam*" is a sacred manthram even more efficient in saving us than the Ashtaakshari itself. On a Punguni Uthiram day, Ramanuja was granted a boon by Sri Ranganatha, according to which salvation was assured to all who had spiritual link with him. While the Lord is predominantly a *sastravasya,* (subject to the to the sastraic injuctions) He is ready to act to the bidding of Ramanuja. "Rangarajah vasyassada bhavati te" declares Manavalamamunigal[6]. Ramanuja's infinite compassion makes His pale into insignificance and the soul-saving grace of Ramanuja is most dependable too. Ramanuja-himself indicated this in his teaching his dumb disciple. He did not propagate this idea, however. Some centuries later he reincarnated as Varavaramuni to emphasise this sure way to salvation. In the Ethirajavimsathi and Arthiprabandam the main theme is the *uddharaka* efficacy of Sri Ramanuja's grace[7] Like Na-ra-ya-na, Ra-ma-nu-ja is also a four letter word. Mamunigal prays that his *Ashtakshara nishta* should be to Ramanuja instead of Narayana.[8] Erumbi Appa declares in his poem describing he daily routine of Mamunigal that his mind was ever fixed in the feet of Ramanuja

---

4. Srimad Rahasyathraya Saara (Vedanta Desika)—See kritha krithya Adhikaara.
5. Tiruvoimozhi (Nammalwar) 5-8-8.
6 Yatiraja Vimsati-Sloka 17.
7. Arthi Prabandam-Verse 56

(*Yateendra charanadvandva pravanenaika chethasa*).[9] The entire poem Arthiprabandam is a prayer to Ramanuja for salvation and refers to the boon granted by Ranganatha[10] and extols the infinite compassion of Ramanuja who was born to exalt the entire world.[11] In fact a srivaishnava has no need for anv individual prapathi to the Lord. He may rest assured that once a spiritual link is forged with Yathiraja through one's acharya, the former who is our *Sarvavida bandhu* would see that salvation is granted by the Lord. This is an extremely important lesson that Mamunigal — Yatheendrapravana—has taught us through his poems and his life itself.

Let the Jeeyar's feet be our sole refuge!

Anecdotes from Yatheendrapravana Prabhavam

Any Srivaishnava is not worth the name unless he has the ego completely conquered. A Srivaishnava should look upon every other Srivaishnava as his master. Two disciples of Manavalamamunigal, who were studying Pillai Lokacharya's Srivachanabhushanam (which sets forth the code of conduct, frame of mind, attitudes etc. of Srivaishnavas) under Mamunigal were quarrelling incessantly, much to the annoyance of the master. One day while returning from the temple in the company of these disciples, Mamunigal found two dogs barking at each other fiercely. He remarked to himself, but loudly enough to be heard by others, "Surely these animals should have mastered the Srivachanabhushanam that they can quarrel thus." That was the end, fortunately, of the quarrels between the disciples.

* * *

A vaishnava prince of North India, hearing of the greatness of Mamunigal, wrote to him requesting for advice which would be the essence of all the Sastras and following which one would be lifted up to salvation. He got the following in reply:

It is not enough to realise that one solely belongs to the Lord. It is not enough if one worships Him devoutly. It is not enough if one obeys one's Acharya implicitly. It is not enough if one follows the Lord's devotees.

Serving Him reasonably well, one should behave in such a manner that any Srivaishnava could enter one's residence and feel completely at home without any doubt or trepidation. If this does not obtain, all talk of jnana, anushtana, Bagavat-rahasyas etc., are like a prostitute's discourse on chastity.

* * *

Very old, weak and confined to bed, Manavalamamunigal was writing with his own hand the commentary on Acharya Hridayam. Kandadai Annnan who could not bear the sight of the master, putting himself to such great pain, holding the (iron) writing pin in his hand and inscribing the words on the palm leaves, asked "Why should you put all this in writing even suffering intense pain?" The master replied: "So that your sons and grandsons may gain benifit from the treasures left by our acharyas." Such was his infinite concern for the spiritual welfare of humanity-

8. Yathiraja Vimsati-Sloka 5.
9. Poorvadinacharya-Sloka 16.
10. Arthi Prabandam-Verse 60.
11. Arthi Prabandam-Verse 35, 41.

With the best compliments of :

Sri Murugan Transports

TRANSPORT CONTRACTORS

38-A, BROADWAY

MADRAS-1.

●

GODOWN :

54, Thathamuthaiappan Street,

MADRAS-1.

Phone :

Office : 24877
27966
Res : 25988

Grams :

"POWERTRANS"

With best compliments from :

Vummidiars Jewellers

DIAMONDS JEWELLERY & SILVERWARE

Vummidi Ramiah Chetty
Guruswamy Chetty & Co.,

23-25, N. S. C. Bose Road,
MADRAS-1.

Phone : 31902

With all best Wishes :

FOR EFFICIENT HANDLING
OF YOUR GOODS
WITHIN THE CITY
WE ARE AT YOUR SERVICE

The Express Carriers Limited

Transport and Handling Contractors

99, ARMENIAN STREET,
MADRAS-1.

Grams : FASTGOODS
Phone : 24811

SANKAR
I C
CEMENT

SANKAR
I C
CEMENT

ISI

ISI